

Arrest

nr. 255 623 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 januari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Bij arrest nr. 220 720 van 3 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 15 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote.

1.4. Op 16 mei 2019 neemt de gemachtigde de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 226 081 van 13 september 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 30 september 2020 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 8 januari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 44bis, §1: Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 15.05.2019 in functie van zijn Belgische echtgenote S.K. (...) (RR: (...)). Er werd een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht genomen op 16.05.2019. Betrokkene stelde beroep in tegen deze weigeringsbeslissing, deze beslissing werd echter vernietigd bij arrest nr. 226.081 van 13 september 2019.

Er werd niet binnen de gestelde termijn een nieuwe beslissing genomen, waardoor de F-kaart werd afgeleverd op 30.09.2020.

Betrokkene werd op 23.05.2012 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld voor de verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis. Het Hof van Beroep te Antwerpen concludeerde uit haar onderzoek dat de schuld bewezen bleef en veroordeelde betrokkene op 13.02.2013 tot een gevangenisstraf van 3 jaren, met uitstel voor 5 jaren voor de helft, alsook een ontzetting uit de rechten voor 5 jaren.

Betrokkene werd op 03.08.2017 veroordeeld door de Politie rechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens inbreuken op de verkeerswetgeving.

Ten gevolge van de veroordeling door het Hof van Beroep dd. 13.02.2013 heeft het CGVS op 24.04.2018 beslist om de eerder aan betrokkene toegekende vluchtelingenstatus in te trekken. Vervolgens werd op 28.06.2018 door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht.

Op 30.01.2019 werd aan betrokkene een inreisverbod opgelegd van 10 jaar, hetwelke aan hem diezelfde dag werd betekend. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit beroep werd door de RVV echter verworpen bij arrest 220720 dd. 03.05.2019. Inmiddels is dit inreisverbod definitief. Vervolgens werd een repatriëring gepland, echter heeft betrokkene de effectieve uitvoering van deze verwijderingsmaatregel op 16.05.2019 verhinderd.

Het CGVS oordeelde in haar beslissing dd. 24.04.2018 dat gebleken is dat betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt. Het CGVS stelde dat gebleken is dat uit zijn persoonlijk gedrag een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het zeer kwetsbare

slachtoffer blijkt. Het concludeerde tot slot dat uit betrokkene persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het vonnis van de eerste rechter van de Correctionele Rechtbank van Turnhout blijkt immers betrokkene een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit te vertonen, waarbij hij er niet voor terugdeinsde om misbruik te maken van een minderjarig meisje dat onder invloed van alcohol niet meer in staat is zich op welke wijze dan ook te verzetten. Bovendien blijkt dat betrokkene de feiten van verkrachting, hoewel bewezen geacht, ontkende en dit er op wijst dat hij evenmin schuldinzicht, noch berouw heeft. In het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, wordt gesteld dat uit niets blijkt dat het meisje de feiten van verkrachting en ermee gepaard gaande aanranding zou hebben uitgelokt, in tegendeel was het betrokkene die in haar woonst binnendrong om seksueel misbruik van haar te maken. Uit dit gebrek aan schuldinzicht en berouw voor bewezen bijzonder ernstige feiten van verkrachting op een minderjarig meisje van 15 jaar, blijkt bijgevolg een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

In arrest nr. 220.720 dd. 03.05.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat verder het volgende te lezen: Wat de impact op het slachtoffer betreft stelt het Hof: "Blijkens een attest (...) heeft de burgerlijke partij door ernstige psychologische problematiek psychologische bijstand nodig en dient zij tevens gebruik te maken van psychofarmaca. Uit het strafdossier blijkt dat de burgerlijke partij ook reeds voor de feiten ernstige traumata heeft opgelopen, vermits ze op het tijdstip van de feiten als vijftienjarige reeds een zoontje had van twee en een half jaar oud, met het kind alleen woonde op een studio en onder begeleiding stond."

De commissaris-generaal oordeelde: "Gelet op de aard van het misdrijf, de minderjarigheid van het slachtoffer, de straf die u werd opgelegd en de omstandigheden waarin het misdrijf werd gepleegd, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waartoe u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft."

Betrokkene werd op 03.04.2018 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal waarbij hij van de gelegenheid gebruik maakte om zijn handen in onschuld te wassen. Betrokkene trok de in België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel, alludeerde er bij wijlen op dat de kwetsbaarheid/minderjarigheid van het slachtoffer niet voldoende gerelativeerd werd, om uiteindelijk te beweren onschuldig te zijn en onterecht veroordeeld te zijn. Sterker nog, betrokkene draaide zelfs de rollen van de bij de verkrachting betrokken personen om door te beweren dat hij niet alleen van de verkrachting kon beschuldigd worden maar dat hij net de persoon zou zijn geweest die de anderen poogde te overtuigen het misdrijf niet te plegen. Al deze verklaringen versterken alleen maar de eerdere vaststellingen dat betrokkene geen schuldbesef nog berouw heeft.

[...] Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet (...) rekening gehouden worden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in casu niet aan voorbijgegaan worden dat de veroordeling van 2013 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Uit deze veroordeling blijkt dat het gaat om de verkrachting van een minderjarige persoon die bovendien zeer kwetsbaar was en reeds eerder traumata had opgelopen. Verder blijkt ook dat de gepleegde feiten een bijzonder zware psychische impact op het slachtoffer hebben gehad. Verzoekende partij had enkel haar eigen seksueel genot voor ogen zonder zich ook maar iets te bekommeren over de fysieke integriteit van haar slachtoffer. Daarenboven blijkt dat verzoekende partij de feiten blijft ontkennen, het rechtssysteem in België in twijfel trekt en geenszins getuigt van enig schuldinzicht of berouw. De gedragingen van verzoekende partij zijn dermate laakbaar en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst toe door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. De Raad meent dan ook dat gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoekende partij, in redelijkheid kan besloten worden dat "Gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

DVZ sluit zich hier geheel bij aan. Het is dus redelijk te stellen dat de betrokkene gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de

openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen.

Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 heden het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkene verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 01.12.2020 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem betekend op 21.12.2020. Betrokkene legde in dat kader via zijn raadsman volgende documenten loonafrekeningen op naam van betrokkene echtgenote en een begeleidend schrijven van betrokkene raadsman dd. 05.01.2021 voor. In eerder mailverkeer legde de raadsman van betrokkene ook nog volgende stukken voor:

- Overzicht van inkomsten en lasten van het gezin, met attest van werkloosheidsuitkeringen en betalingsbewijzen van werkloosheidsuitkeringen en kindergeld.
- Mailverkeer dd. 20.10.2019 en 21.10.2019 ter bevestiging van de start van opleiding en tewerkstelling in M. (...) op naam van betrokkene echtgenote, bijhorende opleidingsovereenkomst dd. 12.11.2019, en een arbeidsovereenkomst van M. (...) voor week 47 (22.11.2019 – 24.11.2019)
- Vraag van firma B.(...) om betrokkene een verblijfsvergunning toe te kennen zodat ze hem in dienst kunnen stellen, de door de raadsman geheten “werkbelofte”, dd. 03.10.2019.
- Schoolattesten van de kinderen S. (...), R. (...), A. (...), B. (...) voor schooljaar 2019 – 2020, en schoolrapporten van U. (...) en K. (...) voor 2019 – 2020
- Kopie van het rapport van hun dochter K. (...);
- Attest van de sportclub V. (...) betreffende de kinderen U. (...) en zoon A (...).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier zou kunnen blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verklaarde zelf op 29.01.2019 in goede gezondheid te verkeren, is op 06.05.2019 onderzocht door een centrumarts waarbij geen ziekte werd vastgesteld, en hij maakt heden evenmin melding van enige medische problematiek waar hij sindsdien zou mee kampen.

Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, kan opgemerkt worden dat betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag d.d. 10.01.2008 verklaarde dat hij het Rijk diezelfde dag is binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene nog een sociaal en/of familiaal netwerk heeft waar hij op kan terugvallen. Temeer nu blijkt uit het administratieve dossier dat er nog familieleden van hem en van zijn echtgenote in het land van herkomst verblijven. Naar aanleiding van het onderzoek dd. 01.12.2020 werden enkel loonfiches van betrokkene echtgenote voorgelegd en een begeleidend schrijven van betrokkene raadsman. De DVZ werd niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Betrokkene legde in het verleden ook nog stukken voor, namelijk: een bevestigingsmail van de start van opleiding en tewerkstelling in M. (...) op naam van zijn echtgenote, bijhorende opleidingsovereenkomst alsook een arbeidsovereenkomst van M. (...) voor week 47 op naam van betrokkene echtgenote, schoolattesten van de kinderen S. (...), R. (...), A. (...), B. (...) voor schooljaar 2019 – 2020, en schoolrapporten van U. (...) en K. (...) voor 2019 – 2020 en attesten van de sportclub V. (...) op naam van de kinderen U. (...) en A. (...). De raadsman vermeldde in haar begeleidend schrijven dd. 05.01.2021 dat het, gelet op de schoolvakantie, niet mogelijk was om reeds recente schoolattesten voor te leggen, hetgeen aannemelijk is. Bij alle voorgelegde stukken dient opgemerkt te worden dat geen van deze stukken betrekking hebben op betrokkene zelf. De attesten zijn een pluim op de hoed van de gezinsleden van betrokkene: het ganse gezin doet duidelijk zijn best om te integreren, maar van betrokkene zelf kan dit jammer genoeg niet blijken. Het loutere feit dat betrokkene 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch legde hij bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Met betrekking tot de stelling van betrokkene raadsman dat betrokkene de twee zoons vergezelt naar de bokscub en een belangrijke rol inneemt in hun leven bij de uitoefening van deze sport wordt niets voorgelegd. Er kan enkel blijken dat de zoons U. (...) en A. (...) zijn ingeschreven in de sportclub.

Voor wat de economische integratie betreft legt betrokkene loonfiches op naam van zijn echtgenote voor. Uit deze stukken blijkt dat zij betrokkene en de 6 kinderen ten laste te heeft, mevrouw dient dus

geheel in het levensonderhoud van haar gezin te voorzien, en doet dit klaarblijkelijk reeds sinds jaar en dag. Uit nazicht in Dolsis immers blijkt dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld sinds 19.12.2017. Verder kan daar ook uit blijken dat betrokkene gedurende zijn gehele verblijf in België heel weinig tewerkgesteld is geweest (nl. in volgende periodes: 16.11.2009 - 23.12.2010; 08.12.2014 - 20.08.2015; 17.11.2015 - 06.06.2016; 25.09.2017 - 19.12.2017). Op een verblijf van 13 jaar kan een tewerkstelling van in totaal 4 jaar, dewelke regelmatig werd onderbroken, bezwaarlijk blijken geven van een doorgedreven economische integratie. In het begeleidend schrijven van betrokkenes raadsman staat te lezen dat betrokkene een werkbelofte zou ontvangen hebben van M. (...) en hij er aan de slag zou kunnen. Indien betrokkene deze daadwerkelijk ontvangen heeft, is niet duidelijk waarom het document niet ter staving werd voorgelegd. Bovendien kan opgemerkt worden dat in 2019 eveneens een zogeheten werkbelofte werd voorgelegd waar betrokkene uiteindelijk, ondanks zijn legale verblijf en daarmee gepaard gaande onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt, niets mee blijkt aangevangen te hebben. Er werd geen duiding gegeven waarom die tewerkstelling niet is doorgegaan. Verder kan opgemerkt worden dat het toch opvallend is dat betrokkene zijn laatste tewerkstelling dateert van december 2017, dit terwijl betrokkene zijn verblijfsrecht pas werd beëindigd op 28.06.2018 en hij ook toegang had tot de arbeidsmarkt in de periode waarin hij in het bezit was van een AI en hij onder bijlage 35 stond.

Tot slot kan worden opgemerkt dat betrokkene op economische actieve leeftijd is, en hij de werkervaringen waarnaar hij in België zou moeten teruggrijpen, eveneens kan aanwenden in het land van herkomst. Uit niets in het dossier kan blijken dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Indien betrokkene alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat hij naliet dit aan te tonen.

Gelet op de duurtijd van betrokkenes verblijf, het gebrek aan andere concrete elementen die wijzen op (intense) sociale, culturele en professionele banden met België, alsook de veroordeling voor zeer ernstige feiten kan niet worden aangenomen dat betrokkene dermate geïntegreerd is in onze maatschappij dat het het beëindigen van zijn verblijfsrecht zou kunnen verhinderen. Wel integendeel, uit betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, is gebleken dat hij een gevaar voor de samenleving vormt (arrest 220 720 dd. 03.05.2019 van de RVV, p. 12). Er kan heden tout court niet blijken dat betrokkene de kans die hij kreeg met het opnieuw verkrijgen van het verblijfsrecht met beide handen zou gegrepen hebben en voormelde beoordeling door de Raad zou bijgesteld kunnen worden.

Voor wat de gezinssituatie betreft tot slot, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België aankwam samen met zijn hoogzwangere echtgenote en twee minderjarige kinderen. Betrokkenes vader en moeder waren op dat ogenblik reeds gescheiden en woonden respectievelijk in Tsjetsjenië en Dagestan. Verder woonden betrokkenes zus en twee halfbroers op dat ogenblik eveneens in de Russische Federatie. Betrokkene zou tot slot ook nog neven en nichten hebben die in Oostenrijk of Frankrijk verblijven. Betrokkene en zijn echtgenote hebben samen zes minderjarige kinderen van heden 15, 14, 12, 9, 7 en 5 jaar oud: D.U.A. (...), D.K.A. (...), D.R. (...), D.S. (...), D.A.A. (...), D.B. (...). Betrokkenes echtgenote en de kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit. In de mail van 25.11.2019 vroeg de raadsman van betrokkene om de oudste kinderen U. (...), K. (...) en R. (...), gelet zij heden allen ouder dan 12 jaar zijn, te horen bij het nemen van een nieuwe beslissing. Het onderzoek dd. 01.12.2020 maakte er onmiskenbaar melding van dat het ging om een onderzoek met betrekking tot de intrekking van de verblijfskaart, de wettelijke basis waarop dit zou geschieden en welke elementen daarbij in overweging worden genomen. Betrokkene werd ook bijgestaan door zijn raadsman. Het is daarom niet duidelijk waarom betrokkene en zijn kinderen geen verklaring hebben toegevoegd. Gelet op de afgelopen schoolvakantie en de huidige coronamaatregelen, is het niet onredelijk te stellen dat zij daar wel degelijk de tijd voor zouden hebben gehad, voor zover zij uitdrukkelijk wensten gehoord te worden.

In haar mail van 29.11.2019 schrijft de raadsman van betrokkene dat de aanwezigheid en ondersteuning van betrokkene in het gezin absoluut noodzakelijk zal zijn nu betrokkenes echtgenote haar opleiding en tewerkstelling heeft aangevat, en dit niet te combineren valt met de opvang van de kinderen. Echter kan nergens uit het administratief dossier blijken dat de moeder van de kinderen niet (meer) in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – desgevallend tijdelijk – alleen te dragen; dit doet zij immers heden ook. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat betrokkenes echtgenote hem en de 6 kinderen ten laste heeft, en dus reeds volledig in hun levensonderhoud voorziet. Dat betrokkene de twee zonen vergezelt naar de bokscub, zoals gesteld in de mail van betrokkens raadsman dd. 29.11.2019, wordt niet gestaafd door stukken, waardoor het gesolliciteerd karakter van deze stelling niet kan worden uitgesloten. Over het algemeen kan bovendien opgemerkt worden dat uit de beslissing van het CGVS dd. 31.10.2018 blijkt

dat betrokkene twijfelachtige verklaringen heeft afgelegd waar weinig geloof aan kan gehecht worden. Objectieve en verifieerbare bewijsstukken zijn in die zin onontbeerlijk in betrokkenes dossier. Ook blijkt uit diezelfde mail (dewelke reeds dateert van na de indiensttreding van betrokkenes echtgenote bij M. (...), de tewerkstelling waar de raadsman op doelt), dat betrokkene de kinderen soms naar school brengt en hij ze ook soms afhaalt, wat impliceert dat het merendeel van de keren iemand anders de kinderen van en naar school brengt. Uit het dossier blijkt verder dat de moeder van de kinderen ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven sedert 21.05.2013. Mevrouw kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind&Gezin en/of het CLB, edm.) in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Bovendien blijkt uit het dossier en uit het Rijksregister dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest. Volgens het Rijksregister woonden zij samen van 18.01.2008 tot 27.08.2009; van 19.06.2012 tot 20.06.2013; van 05.01.2015 tot 16.06.2015; van 20.10.2016 tot heden. De onderbrekingen worden door betrokkene betwist, maar hij legt niets voor waaruit het tegendeel kan blijken. Verder blijkt uit de brief van de advocaat dd. 05.03.2019 dat betrokkene eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin. In die periodes en gedurende zijn detentie was het dan ook de echtgenote die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, zijn echtgenote of de kinderen zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België.

Betrokkens raadsman roept het hoger belang in van de kinderen en verwijst hierbij naar het IVRK. Evenwel dient opgemerkt te worden dat betrokkene door het Hof van Beroep werd veroordeeld voor het verkrachten van een minderjarig kind, wiens belangen op dat moment klaarblijkelijk niet van tel bleken voor betrokkene. Feiten die bovendien tot op heden door betrokkene worden ontkend en geminimaliseerd. Frappant is bovendien dat ook de raadsman de feiten lijkt te minimaliseren, hoewel de ernst en de actualiteit van het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de samenleving recent nog duidelijk werd aangestipt in het arrest 220 720 dd. 03.05.2019 van de RVV. Zo schrijft de raadsman in haar mail dd. 25.11.2019: De minderjarige kinderen kunnen niet het slachtoffer worden van eventuele fouten begaan in het verleden door een van hun ouders [...]. Het gaat om het enige feit dat hem ten laste kan worden gehouden en het gaat dus om een geïsoleerd feit. Ook schrijft ze dat er sindsdien "geen enkel negatief element (bestaat) dat hem kan worden verweten en gaat dus over een eenmalig geïsoleerd feit". De raadsman gaat er aan voorbij dat er een groot gevaar uitgaat van betrokkene, temeer er sprake is van een totaal gebrek aan schuldinzicht en berouw.

Er werd niets voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie bestaat tussen betrokkene en zijn kinderen (met bijvoorbeeld foto's, begeleiding bij doktersbezoeken e.d.m.) maar voor zover dit wel aangetoond zou worden. Dat er banden bestaan met betrokkenes gezin is evenwel aannemelijk. Echter, op het moment van de feiten beleefde betrokkene reeds een gezinsleven met zijn echtgenote en was hij reeds vader van 3 minderjarige kinderen. Dit gezinsleven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden het bijzonder ernstig misdrijf te plegen waarvoor hij definitief veroordeeld werd, namelijk de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid op een 15-jarig meisje. Betrokkene pleegde deze bijzonder ernstige strafbare feiten, hoewel hij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op zijn gezinsleven. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen reeds besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken. De gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn immers van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel

belang van de maatschappij vormt. Uit niks blijkt dat betrokkene concreet heeft gewerkt aan zijn gedrag of overtuigend aannemelijk maakt dat hij besef heeft van de fouten die hij heeft gemaakt en de schade die hij heeft aangericht, in het bijzonder wat betreft de feiten van verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar, waarbij het betrokken meisje zich in een kwetsbare situatie bevond. Wel integendeel, betrokkene tracht tot op heden zijn handen in onschuld te wassen.

Hoe dan ook, zelfs indien een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met betrokkenes echtgenote en de kinderen aangetoond is, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Huidige beslissing is enkel en alleen het gevolg van betrokkenes persoonlijke gedrag. Door zijn gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het nemen van huidige beslissing rechtvaardigen.

Uit niets blijkt vooreerst dat betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten. Betrokkenes vrouw en kinderen worden geenszins verplicht hem te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar hij eventueel recht op verblijf heeft of kan bekomen, maar kunnen dit uiteraard wel vrijwillig doen, zo zij dit wensen. Betrokkenes vrouw heeft ook tot 2008 steeds in Rusland geleefd en is m.a.w. ook nog voldoende vertrouwd met de Russische cultuur. Verder blijkt uit het mailverkeer dd. 20.10.2019 en 21.10.2019 met betrekking tot de start van de opleiding en tewerkstelling van betrokkenes echtgenote in M. (...) dat de echtgenote haar mailbox nog steeds in het Russisch ingesteld staat, waaruit af te leiden valt dat zij ook nog steeds de taal van het land van herkomst machtig is. De jeugdige leeftijd van de kinderen zal ook een integratie in Rusland vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen betrokkene te vervoegen. Gelet beide ouders van oorsprong Russisch zijn is het eveneens mogelijk dat de kinderen ook voeling hebben behouden of ontwikkeld met de cultuur en de gesproken taal aldaar, en zij eveneens contacten onderhouden met de grootouders in het land van herkomst en ooms/tante. Ook merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Rusland of elders zouden kunnen verder zetten. Maar zoals gesteld, heeft deze beslissing enkel betrekking op betrokkene. De echtgenote van betrokkene en hun kinderen maken niet het voorwerp van deze beslissing uit, de kinderen kunnen dus hun schoolloopbaan in België verder zetten, hun vriendschappelijke relaties onderhouden en hun vrijetijdsbestedingen blijven uitoefenen. Ook de tewerkstelling van mevrouw en eventuele andere banden die zij inmiddels heeft opgebouwd, komen niet in het gedrang. Voor zover betrokkene en zijn echtgenote er voor kiezen hun gezinsleven zo wensen te organiseren, rekening houdend met de belangen van de kinderen en betrokkenes huidige verblijfssituatie, waarbij het gezin in België verder verblijft en betrokkene het land verlaat, kan betrokkene de contacten met zijn echtgenote en kinderen onderhouden gebruikmakend van alle bestaande moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen betrokkene ook in Rusland of in een ander land bezoeken. Betrokkene zou daarnaast ook nog familieleden in andere Europese landen wonen hebben. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één van de overige aangehaalde familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België of het respectieve land waar zij gevestigd zijn, vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken in Rusland dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Daar waar geponeerd wordt dat het voor betrokkenes gezin onmogelijk is om hem te bezoeken in Rusland omdat zij eerder erkend zijn als vluchtelingen, dient opgemerkt te worden dat uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkenes echtgenote (en in navolging de op dat ogenblik reeds geboren minderjarige kinderen) haar asielrelaas volledig relateerde aan de problemen die betrokkene in het herkomstland zou hebben ondervonden. De problemen die betrokkene ondervond waren geheel gerelateerd aan problemen die betrokkenes ouders zouden gekend hebben. Bij beslissing van 24.04.2018 heeft het CGVS dit asielrelaas evenwel onderworpen aan een nieuwe beoordeling en geoordeeld dat er op heden niet kan worden aangenomen dat betrokkene, en bij uitbreiding ook zijn gezin gelet op de koppeling van het asielrelaas, bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Meer nog, uit de beslissing dd. 31.10.2018 blijkt dat de ouders van betrokkene nog steeds in het herkomstland verblijven, dat zijn vader zelfs nog steeds in hetzelfde dorp verblijft en hij nog steeds gaat bidden in dezelfde moskee waar hij vroeger werkte. Daarnaast zou zijn moeder nog jaren actief geweest zijn als kinderarts – de reden waarom de moeder destijds zou gevisieerd zijn geweest. Uit voorgaande elementen is het redelijk te besluiten dat de ouders van betrokkene geen concrete problemen (meer) kennen. Daaruit volgt dat het dan ook niet aannemelijk is dat betrokkene – en bij uitbreiding zijn gezin – bij een terugkeer heden (nog) zou gevisieerd worden, hetgeen ook door de RVV werd bevestigd: “Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de vrees voor vervolging voor haar zelf en

bij uitbreiding haar gezin nog langer actueel is. Het blijkt dus wel degelijk mogelijk dat haar gezin haar in het herkomstland opzoekt.” (arrest 220 720 dd. 03.05.2019 van de RVV, p. 12).

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 20, eerste en tweede lid en 21, eerste lid van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Luidens artikel 20, lid 1 VWEU zijn de zes Belgische kinderen van verzoeker Unieburgers en luidens artikel 20, lid 2 en artikel 21, lid 1 VWEU hebben deze kinderen het recht van vrij verkeer van personen binnen de EU.

Als vader van deze kinderen van een Belg heeft verzoeker dan ook, onder bepaalde omstandigheden, een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen, nl. wanneer de beëindiging van verblijf als gevolg heeft dat verzoeker met zijn 6 minderjarige kinderen de Unie moet verlaten, wat inhoudt dat aan de kinderen Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd, waardoor artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 VWEU geschonden worden (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A./België, punten 49 en 51).

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan aldus alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger (de kinderen) een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat de kinderen gedwongen worden de vader te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (idem, punt 52).

Er moet dan worden onderzocht onder welke omstandigheden ook werkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU kan dienen (idem, punt 63).

Het is relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder derdelander (idem, punt 70). In dit verband kan opgemerkt worden dat verzoeker met zijn Belgische echtgenote en zijn zes kinderen samenleeft; dat hij en zijn echtgenote samen instaan voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun zes kinderen. De Belgische echtgenote kan hiervoor niet alleen

instaan voor hun zes kinderen en ze is hiertoe niet bereid. Verzoeker en diens echtgenote oefenen overigens het ouderlijk gezag gezamenlijk uit, hetgeen in het belang is van de kinderen.

Met het oog op de beoordeling van het risico dat de kinderen genoopt zouden worden het grondgebied van de Unie te verlaten indien het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt, moet bepaald worden welke ouder de daadwerkelijke zorg over de kinderen heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en de kinderen. In het raam van die beoordeling moet verwerende partij rekening houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, waarbij dit artikel moet gelezen worden in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hoger belang van het kind (idem, punt 71).

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, quod non, vormt een gegeven dat relevant is, maar volstaat op zichzelf niet om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder derdelander en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien het verblijfsrecht van de derdelander beëindigd wordt.

Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin ze een affectieve band hebben zowel met de ene als met de andere ouder, alsmede met het risico dat voor het evenwicht van de kinderen zou ontstaan indien ze van de ouder derdelander worden gescheiden (idem, punt 72).

Dat de ouder derdelander samenwoont met de minderjarige kinderen Unieburger, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (idem, punt 73).

Weliswaar mag verweerder rekening houden met het eventuele gevaar voor de openbare orde dat van de derdelander uitgaat, en dat volgens de bestreden beslissing aanwezig zou zijn. Desalniettemin kan er verwacht worden dat in de beslissing een correcte beoordeling gemaakt wordt van pro en contra-argumenten: een correcte balans van het afgeleid recht op verblijf van de derdelander en het recht van de staat om een gevaarlijk persoon te verwijderen. Dit volgt uit de ingeroepen bepalingen van het VWEU, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 8 EVRM: het is de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit is kennelijk niet het geval daar verwerende partij meent dat het gezinsleven even goed zou kunnen worden uitgeoefend in het buitenland:

“Uit niets blijkt vooreerst dat betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten.”

Verwerende partij stelt uitdrukkelijk voor dat de Belgische echtgenote en hun zes Belgische kinderen België verlaten om verzoeker te vervoegen, doch ze zijn hier niet toe verplicht. Het omgekeerde zou frappant zijn, de zeven onderdanen zijn immers Belg.

Verwerende partij insinueert dat de kinderen op bezoek kunnen gaan bij verzoeker in Rusland, dan wel dat ze alle bestaande communicatiemiddelen kunnen gebruiken. Bijgevolg dwingt verwerende partij de kinderen om het grondgebied te verlaten, hetgeen strijdig is met artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 van het VWEU. Daarenboven maakt verwerende partij hier een foutieve inschatting daar een verwijdering van het grondgebied diverse nefaste gevolgen bewerkstelligt. Immers bij afwezigheid van de vader, zal de familierechtbank oordelen dat het ouderlijk gezag uitsluitend aan de moeder wordt toegekend. Dit houdt in dat de vader niet alleen zijn kinderen niet meer mag zien en knuffelen maar dat hij eveneens geen inspraak meer krijgt in alle beslissingen aangaande de kinderen.

Omwille van een gebrek aan financiële middelen is het onmogelijk dat de kinderen zelfs jaarlijks op bezoek gaan bij verzoeker. Verzoeker en zijn echtgenote kunnen hun financieel geen vliegtickets veroorloven voor zeven personen.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden daar dit vereist dat een beslissing steunt op een nauwkeurig onderzoek van de feitelijke elementen van een dossier, wat geenszins het geval is.

Er wordt verwezen naar RvV 11 maart 2020, nr. 233.876.”

3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 20 en 21 van het VWEU, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.4. Artikel 20 van het VWEU bepaalt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; (...)

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Artikel 21, eerste lid van het VWEU luidt: *“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”*

De verzoekende partij verwijst in het licht van voornoemde bepalingen naar het arrest K.A e.a. tegen de Belgische staat van 8 mei 2018 (C-82/16), waarin het Hof van Justitie (hierna: het Hof) zijn jarenlange rechtspraak ter zake samenvat als volgt:

“47 Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C 184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer

van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 63).

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 69)."

In zijn arrest verduidelijkte het Hof vervolgens de verschillende criteria aan de hand waarvan, in de situatie van een derdelander die ouder is van een minderjarige Unieburger, moet worden nagegaan of er al dan niet sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die tot gevolg heeft dat de minderjarige Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Het Hof stelde als volgt:

"70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om – met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd – in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 54).

74 Het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren –

dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, volstaat daarentegen op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punt 68, en 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 52).

75 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen.”

Het Hof herhaalde verder ook zijn vroegere rechtspraak dat “*artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid.*” Het Hof wees erop dat redenen van openbare orde “*er (...) toe [kunnen] leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.*” (§§ 90 -97)

3.1.5. In het licht van voornoemde rechtspraak stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij zes Belgische kinderen heeft en dat deze kinderen als Unieburgers het recht van vrij verkeer van personen binnen de EU hebben, dat zij als vader van deze kinderen van een Belg ook, onder bepaalde omstandigheden, een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen heeft, namelijk wanneer de beëindiging van verblijf als gevolg heeft dat zij met haar zes kinderen de Unie moet verlaten, dat zij met haar Belgische echtgenote en haar zes kinderen samenleeft, dat zij en haar echtgenote samen instaan voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun zes kinderen, dat de Belgische echtgenote hiervoor niet alleen kan instaan voor hun zes kinderen en hiertoe niet bereid is, dat zij en haar echtgenote overigens gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, hetgeen in het belang is van de kinderen, doch weerlegt noch ontkracht zij met deze verklaringen de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij haar en hun zes kinderen ten laste heeft, dat de echtgenote geheel in het levensonderhoud van haar gezin dient te voorzien en dit klaarblijkelijk reeds sinds jaar en dag doet, dat uit nazicht blijkt dat de verzoekende partij niet meer is tewerkgesteld sinds 19 december 2017, dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de moeder van de kinderen niet (meer) in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg – bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding – verder, desgevallend tijdelijk, alleen te dragen, dat zij dit immers heden ook doet, dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij haar en de zes kinderen ten laste heeft en dus reeds volledig in hun levensonderhoud voorziet, dat uit de mail van de raadsman van de verzoekende partij van 29 november 2019 blijkt dat de verzoekende partij twee zonen vergezelt naar de bokscub, doch dat dit niet gestaafd wordt door stukken waardoor het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat uit dezelfde mail, dewelke reeds dateert van na de indienstreding van de echtgenote van de verzoekende partij, blijkt dat de verzoekende partij de kinderen soms naar school brengt en ze ook soms afhaalt, wat impliceert dat het merendeel van de keren iemand anders de kinderen van en naar school brengt, dat uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen ononderbroken in België heeft gewoond en de Belgische nationaliteit heeft verworven op 21 mei 2013, dat de echtgenote, zoals elke andere inwoner van België gebruik kan maken van ondersteuning allerhande in functie van het welzijn van de kinderen om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, dat uit het rijksregister blijkt dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest, dat zij volgens het rijksregister samenwoonden van 18 januari 2008 tot 27 augustus 2009, van 19 juni 2012 tot 20 juni 2013, van 5 januari 2015 tot 16 juni 2015 en van 20 oktober 2016 tot heden, dat de onderbrekingen door de verzoekende partij worden betwist maar dat zij niets voorlegt waaruit het tegendeel kan blijken, dat verder uit de brief van de advocaat van 5 maart 2019 blijkt dat de verzoekende partij eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin, dat in die periodes en gedurende haar detentie het dan ook de echtgenote was die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin, dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren, dat uit niets blijkt dat de echtgenote of de kinderen lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden hebben, dat nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat evenmin blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij

onontbeerlijk is opdat haar echtgenote en de kinderen verder in België zouden kunnen verblijven. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog geenszins aannemelijk dat enig concreet element hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de gemaakte beoordeling onzorgvuldig is. Ook al worden de banden tussen de verzoekende partij en haar kinderen niet betwist, dient op grond van voornoemde motieven van de bestreden beslissing eerder te worden aangenomen dat de zorg voor de kinderen wordt gedragen door de moeder, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft en waarvan niet blijkt dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. In deze omstandigheden dient te worden aangenomen dat het de moeder is die *in casu* de primaire en continue zorgfiguur is voor de kinderen. Uit voormelde motieven blijkt ook duidelijk dat de verwerende partij heeft bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over de kinderen heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen en dat zij in dit licht rekening heeft gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Immers wordt gemotiveerd dat er niets wordt voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie is tussen de verzoekende partij en haar kinderen, dat in zoverre een beschermingswaardig gezinsleven met haar echtgenote en kinderen kan worden vastgesteld, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging op het recht op een gezinsleven rechtvaardigen, dat de beslissing enkel het gevolg is van het gedrag van de verzoekende partij, dat de echtgenote en de kinderen niet het voorwerp uitmaken van deze beslissing, dat zij verder in België kunnen verblijven en dat de verzoekende partij met hen contacten kan onderhouden gebruikmakend van de bestaande moderne communicatiemiddelen, dat het gezin haar ook in Rusland of in een ander land kan bezoeken.

Uit de voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin ze een affectieve band hebben met de ouders en de impact van de beslissing in overweging heeft genomen en blijkt niet dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het vaststellen van de omstandigheid dat de andere ouder echt in staat en bereid is om de dagelijkse zorg voor de kinderen alleen te dragen. Uit de motieven blijkt duidelijk dat geen afhankelijkheid ten opzichte van de verzoekende partij werd aangetoond. Door het louter wijzen op het feit dat de ouder derdelander samenwoont met de minderjarige kinderen een in aanmerking te nemen relevante factor vormt, waarbij dan nog dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een ononderbroken gezamenlijke vestiging, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er wel degelijk sprake is van een dermate afhankelijkheid dat haar verblijf in België onontbeerlijk is opdat haar kinderen verder in België zouden kunnen verblijven. De Raad herhaalt dat uit het arrest K.A e.a. tegen de Belgische staat van 8 mei 2018 blijkt dat het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is, om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat het derdelander-familie lid bij hem op het grondgebied van de Unie kan verblijven, niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien geen verblijfsrecht aan het derdelander-familie lid wordt toegekend.

Waar de verzoekende partij stelt dat in het raam van de beoordeling over een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie de verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij dit in overweging heeft genomen. Zo wordt gemotiveerd, het weze herhaald, dat de echtgenote van de verzoekende partij haar en hun zes kinderen ten laste heeft, dat de echtgenote geheel in het levensonderhoud van haar gezin dient te voorzien en dit klaarblijkelijk reeds sinds jaar en dag doet, dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de moeder van de kinderen niet (meer) in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg – bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding – verder, desgevallend tijdelijk, alleen te dragen, dat zij dit immers heden ook doet, dat uit de mail van de raadsman van de verzoekende partij van 29 november 2019 blijkt dat de verzoekende partij twee zonen vergezelt naar de bokscub, doch dat dit niet gestaafd wordt door stukken waardoor het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat uit dezelfde mail, dewelke reeds dateert van na de indiensttreding van de echtgenote van de verzoekende partij, blijkt dat de verzoekende partij de kinderen soms naar school brengt en ze ook soms afhaalt, wat impliceert dat het merendeel van de keren iemand anders de kinderen van en naar school brengt, dat uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen ononderbroken in België heeft gewoond en de Belgische nationaliteit heeft verworven op 21 mei 2013, dat de echtgenote, zoals elke andere inwoner van België gebruik kan maken van ondersteuning allerhande in functie van het welzijn van de kinderen om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, dat uit het rijksregister blijkt dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest, dat blijkt dat de verzoekende partij eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin, dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren, dat

nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat evenmin blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is opdat haar echtgenote en de kinderen verder in België zouden kunnen verblijven. Daarnaast wordt ook gemotiveerd, specifiek in het kader van het hoger belang van de kinderen, dat niets wordt voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie is tussen de verzoekende partij en haar kinderen, dat het gezinsleven met haar echtgenote en drie kinderen er haar niet van heeft weerhouden om het bijzonder ernstig misdrijf te plegen waarvoor zij veroordeeld werd, namelijk de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid op een 15-jarig meisje, dat zij bijzonder ernstige strafbare feiten pleegde, terwijl zij redelijkerwijze kon weten dat deze een impact konden hebben op het gezinsleven, dat indien zij het gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, van de Belgische staat bezwaarlijk kan verwacht worden haar gezinsleven belangrijker in te schatten dan de inbreuken op de openbare orde, dat hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, ook het EHRM heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten treft, dat er ernstige redenen van openbare orde zijn, dat in zoverre een beschermingswaardig gezinsleven met haar echtgenote en kinderen kan worden vastgesteld, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging op het recht op een gezinsleven rechtvaardigen, dat de beslissing enkel het gevolg is van het gedrag van de verzoekende partij, dat de echtgenote en de kinderen niet het voorwerp uitmaken van deze beslissing, dat zij verder in België kunnen verblijven, dat de kinderen hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, hun vriendschappelijke relatie onderhouden en hun vrijetijdsbesteding blijven uitoefenen en dat de verzoekende partij met hen contacten kan onderhouden gebruikmakend van de bestaande moderne communicatiemiddelen, dat het gezin haar ook in Rusland of in een ander land kan bezoeken.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij weliswaar rekening mag houden met het eventuele gevaar voor de openbare orde dat van de derdelander uitgaat, en dat volgens de bestreden beslissing aanwezig zou zijn, dat desalniettemin kan verwacht worden dat er in de beslissing een correcte beoordeling gemaakt wordt van pro- en contra-argumenten: een correcte balans van het afgeleid recht op verblijf van de derdelander en het recht van de staat om een gevaarlijk persoon te verwijderen, dat dit volgt uit de ingeroepen bepalingen van het VWEU, van artikel 7 van het Handvest *juncto* artikel 8 van het EVRM, dat het de taak is van de verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben, dat dit kennelijk niet het geval is daar de verwerende partij meent dat het gezinsleven even goed zou kunnen worden uitgeoefend in het buitenland, dat de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat de Belgische echtgenote en hun zes Belgische kinderen België kunnen verlaten om haar te vervoegen, doch dat ze hiertoe niet verplicht zijn, dat de verwerende partij insinueert dat de kinderen bij haar op bezoek kunnen gaan in Rusland, dan wel dat ze alle bestaande communicatiemiddelen kunnen gebruiken, dat de verwerende partij de kinderen bijgevolg dwingt om het grondgebied te verlaten, hetgeen strijdig is met artikel 20, eerste en tweede lid en artikel 21, eerste lid van het VWEU.

De Raad merkt op dat de verwerende partij motiveert dat uit niets blijkt dat de betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten, dat de vrouw en kinderen van de verzoekende partij geenszins worden verplicht haar te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar zij eventueel recht op verblijf heeft of kan bekomen, maar dit uiteraard vrijwillig kunnen doen, zo zij dit wensen, doch ook dat de beslissing enkel betrekking heeft op de verzoekende partij, dat de echtgenote van de verzoekende partij en hun kinderen niet het voorwerp uitmaken van deze beslissing, dat de kinderen dus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, hun vriendschappelijke relaties kunnen onderhouden en hun vrijetijdsbestedingen kunnen blijven uitoefenen, dat ook de tewerkstelling van mevrouw en eventuele andere banden die zij inmiddels heeft opgebouwd, niet in het gedrang komen, dat voor zover de verzoekende partij en haar echtgenote ervoor kiezen hun gezinsleven zo te organiseren, rekening houdend met de belangen van de kinderen en de huidige verblijfssituatie van de verzoekende partij, waarbij het gezin verder in België verblijft en de verzoekende partij het land verlaat, de verzoekende partij de contacten met haar echtgenote en kinderen kan onderhouden, gebruikmakend van alle bestaande moderne communicatiemiddelen, dat zij de verzoekende partij ook in Rusland of in een ander land kunnen bezoeken. Zoals reeds aangegeven heeft de verwerende partij ook bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over de kinderen heeft en nagegaan of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen, in die mate dat zij door de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij er feitelijk toe gedwongen zouden worden het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waarbij zij vaststelde dat niet kan blijken dat de

aanwezigheid van de verzoekende partij in België onontbeerlijk is opdat haar echtgenote en kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. De verwerende partij heeft aldus op duidelijke wijze geoordeeld dat de bestreden beslissing volgens haar niet tot gevolg heeft dat de kinderen feitelijk worden gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Gelet op voorgaande vaststellingen en door louter voor te houden dat er kennelijk geen correcte balans is van het afgeleid recht op verblijf van de derdelander en het recht van de staat om een gevaarlijk persoon te verwijderen, dat de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat de Belgische echtgenote en hun zes Belgische kinderen België kunnen verlaten om haar te vervoegen, doch dat ze hiertoe niet verplicht zijn, dat de verwerende partij insinueert dat de kinderen bij haar op bezoek kunnen gaan in Rusland, dan wel dat ze alle bestaande communicatiemiddelen kunnen gebruiken, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven onzorgvuldig zijn of in strijd met de artikelen 20 en 21 van het VWEU. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij evenmin dienstig betogen dat de verwerende partij de kinderen dwingt om het grondgebied te verlaten. Immers, het weze herhaald, blijkt dat het gezin verder in België kan verblijven terwijl de verzoekende partij het land verlaat, dat de verzoekende partij de contacten kan onderhouden, gebruikmakend van alle bestaande moderne communicatiemiddelen, dat haar echtgenote en kinderen haar ook in Rusland of in een ander land kunnen bezoeken. In de mate dat de verzoekende partij nog beweert dat het omwille van gebrek aan financiële middelen onmogelijk is dat de kinderen zelf jaarlijks op bezoek gaan bij haar, dat zij en haar echtgenote zich financieel geen vliegtickets kunnen veroorloven voor zeven personen, maakt zij dit vooreerst niet aannemelijk en toont zij bovendien niet aan dat zij, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, geen contacten kunnen onderhouden via alle bestaande moderne communicatiemiddelen noch dat bezoek van haar familieleden in Rusland of in een ander land, ongeacht de regelmaat, geheel onmogelijk is zodat het niet onzorgvuldig is van de verwerende partij om te stellen dat de echtgenote van de verzoekende partij en de kinderen haar ook in Rusland of in een ander land kunnen bezoeken, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij daarenboven een foutieve inschatting maakt daar een verwijdering van het grondgebied diverse nefaste gevolgen bewerkstelligt, dat de familierechtbank, bij afwezigheid van de vader, zal oordelen dat het ouderlijk gezag uitsluitend aan de moeder wordt toegekend, dat dit inhoudt dat zij niet alleen haar kinderen niet meer mag zien en knuffelen maar dat zij eveneens geen inspraak meer krijgt in alle beslissingen aangaande de kinderen, beperkt zij zich tot beweringen die zij geenszins aannemelijk maakt zodat haar betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel in strijd met de artikelen 20 en 21 van het VWEU zijn.

De verzoekende partij brengt verder geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling in de voorliggende zaak waaruit afdoende blijkt dat haar Belgische kinderen niet feitelijk zullen worden gedwongen, als gevolg van de beëindiging van haar verblijf, het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Zij geeft niet aan dat enig concreet element hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gemaakte beoordeling onzorgvuldig is. De verzoekende partij toont niet met concrete elementen aan dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zal worden geschaad als gevolg van het feit dat zij niet langer met hen in België kan verblijven, en de gezinsbanden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken aan het land waar zij verblijft moeten worden verdergezet. Evenmin toont zij aan dat de gemaakte afweging tussen de ernstige redenen van openbare orde die in haar hoofde werden vastgesteld en de elementen die raken aan het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, is aangetast door een onzorgvuldigheid.

3.1.6. Waar de verzoekende partij tot slot nog verwijst naar arrest nr. 233 876 van de Raad van 11 maart 2020, merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.1.7. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 20 en 21 van het VWEU geenszins aannemelijk. Evenmin wordt in het licht van deze bepalingen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Europees recht.

3.2.1. Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Het recht van verdediging is een algemeen beginsel van Europees recht. Dit houdt onder meer in dat, vooraleer de beslissing wordt genomen en vooraleer verzoeker zijn dossier kan inzien en wordt gehoord, verwerende partij aan verzoeker duidelijk meedeelt wat hem ten laste wordt gelegd.

Dit is in casu niet het geval.

De brief betreffende het hoorrecht van verwerende partij van 1 december 2020, ter kennis gegeven aan verzoeker op 21 december 2020, deelt mee dat de verblijfsstoestand van verzoeker onderzocht wordt:

“In toepassing van artikel 44bis van de [Vreemdelingenwet] maakt u het voorwerp uit van een onderzoek met betrekking tot de eventuele intrekking van de verblijfskaart verkregen in het kader van de procedure gezinshereniging.”

Verzoeker wordt gevraagd alle documenten die nuttig zijn voor zijn dossier over te maken binnen de 15 dagen na betekening.

De brief vermeldt geenszins omwille van welke feiten verwerende partij overweegt het verblijf van verzoeker in te trekken. Voor verzoeker is het gissen waarom hij het voorwerp uitmaakt van een onderzoek, terwijl hij slechts in oktober 2020 een F-kaart heeft ontvangen.

Overeenkomstig artikel 42, § 1,6° juncto artikel 44 van de Vreemdelingenwet kan verwerende partij het verblijfsrecht intrekken indien er sprake is van fraude.

Nochtans blijkt verwerende partij de verblijfskaart van verzoeker niet in te trekken maar stelt deze een einde aan het verblijf omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Hierdoor was verzoeker belemmerd in het voorbereiden van zijn verdediging, waardoor zijn rechten van verdediging geschonden worden.”

3.2.2. De verzoekende partij stelt dat het recht van verdediging onder meer inhoudt dat de verwerende partij, vooraleer de beslissing wordt genomen en vooraleer zij haar dossier kan inzien en wordt gehoord, aan de verzoekende partij duidelijk meedeelt wat haar ten laste wordt gelegd, dat dit *in casu* niet het geval is, dat de brief van de verwerende partij van 1 december 2020 betreffende het hoorrecht geenszins vermeldt omwille van welke feiten de verwerende partij overweegt haar verblijf in te trekken, dat het voor haar gissen is waarom zij het voorwerp uitmaakt van een onderzoek, terwijl zij slechts in oktober 2020 een F-kaart heeft ontvangen, dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 42, §1, 6° *juncto* artikel 44 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht kan intrekken indien er sprake is van fraude, dat de verwerende partij haar verblijfskaart nochtans niet blijkt in te trekken maar een einde stelt aan het verblijf omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, dat zij hierdoor belemmerd was in het voorbereiden van haar verdediging, waardoor haar rechten van verdediging geschonden worden.

3.2.3. De verzoekende partij beroept zich *in casu* op het algemene Unierechtelijke beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C383/13, punt 35).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en zijn verankerd in het Handvest. Ook is het zo dat deze rechten moeten worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, § 32).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof waarborgt het recht om te worden gehoord dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een

administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. De regel dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36-37).

De rechten van verdediging vereisen dat de bevoegde autoriteit aan de betrokkene de elementen meedeelt waarover zij tegen die persoon beschikt om haar besluit op te baseren, zodat die persoon zijn rechten onder de best mogelijke omstandigheden kan verdedigen. Bij die mededeling moet de bevoegde autoriteit van de Unie die persoon de mogelijkheid bieden zijn standpunt over de tegen hem in aanmerking genomen redenen naar behoren kenbaar te maken (HvJ 18 juli 2013, C-584/10 P, C593/10 P en C-595/10 P, Commissie e.a./Kadi, § 111-112).

Wanneer voldoende nauwkeurige inlichtingen zijn meegedeeld die de betrokkene op voldoende wijze in staat stellen om zijn standpunt kenbaar te maken met betrekking tot de door de bevoegde instantie ten laste gelegde omstandigheden, dan verlangt het beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging niet dat de bevoegde instantie uit eigen beweging toegang verleent tot de documenten in het dossier. De bevoegde instantie moet enkel op verzoek van de belanghebbende toegang geven tot alle niet-vertrouwelijke administratieve stukken betreffende de bestreden maatregel (HvJ 28 juli 2016, C-330/15 P, § 66).

Het bestaan van een schending van het recht van verdediging wordt beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 18 juli 2013, C584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, Commissie e.a./Kadi, § 102; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 34).

3.2.4. Voor zover moet worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing kadert binnen de toepassing van het Unierecht, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 december 2020, en aldus voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, door de verwerende partij aan de hand van een brief van 1 december 2020 in kennis werd gesteld dat zij in toepassing van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet het voorwerp uitmaakt van een onderzoek met betrekking tot de eventuele intrekking van de verblijfskaart verkregen in het kader van de procedure gezinshereniging. De verwerende partij verzocht de verzoekende partij in voornoemd schrijven om binnen een termijn van 15 dagen vanaf de betekening van deze brief alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken per mail of via de gemeente te versturen. De verwerende partij verduidelijkte tevens dat zij conform artikel 44*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet de volgende elementen in overweging moet nemen: *“de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij binding heeft met zijn land van oorsprong”*.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij in haar schrijven van 1 december 2020 op de toepassing van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet wees. Artikel 44*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van familieleden van de burgers van de Unie omwille van *“redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van dit schrijven werd bijgestaan door een raadvrouw die in haar naam en voor haar rekening op 5 januari 2021 een antwoord aan de verwerende partij richtte, kan zij niet dienstig voorhouden dat het gissen is waarom zij het voorwerp uitmaakt van een onderzoek, terwijl zij slechts in oktober 2020 een F-kaart heeft ontvangen. Immers kan minstens van haar raadvrouw worden verwacht dat zij wist of diende te weten wat artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet concreet bepaalt, meer bepaald aldus de beëindiging van het verblijf omwille van *“redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Daar de verzoekende partij in haar vierde middel expliciet stelt dat zij geen opmerkingen heeft bij het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij op 29 januari 2019 zelf verklaarde in goede gezondheid te verkeren, dat zij op 6 mei 2019 door een centrumarts is onderzocht waarbij geen ziekte werd vastgesteld en dat zij heden evenmin melding maakt van enige medische problematiek waarmee zij

sindsdien zou kampen, wist zij aldus, of behoorde zij minstens te weten, dat haar verblijf beëindigd kon worden omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de brief geenszins vermeldt omwille van welke feiten de verwerende partij overweegt haar verblijf in te trekken, doch moet dit voor de verzoekende partij voldoende duidelijk zijn geweest daar zij wist dat het om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ging en zij in 2013 werd veroordeeld voor de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige beneden de leeftijd van zestien jaar. Dit geldt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) bij de intrekking van de aan de verzoekende partij toegekende vluchtelingenstatus in 2018 oordeelde dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en de Raad tevens in zijn arrest van 220 720 van 3 mei 2019 vaststelde dat gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoekende partij, in redelijkheid kan besloten worden dat “*Gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*” Er moet dan ook worden aangenomen dat de verzoekende partij in de mogelijkheid was om op nuttige wijze en met voldoende kennis van zaken voor haar rechten op te komen en zich te verdedigen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

Het gegeven dat in de brief van 1 december 2020 melding wordt gemaakt van een mogelijke “*intrekking*” van verblijf, betreft een materiële vergissing en doet geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad herhaalt immers dat de verwerende partij in voornoemde brief wijst op artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het *in casu* gaat om een beëindiging van verblijf. De verwijzing van de verzoekende partij naar de artikelen 42, §1, 6° *juncto* artikel 44 Vreemdelingenwet en de uiteenzetting dat de verwerende partij het verblijfsrecht kan intrekken indien er sprake is van fraude, is dan ook niet dienstig.

3.2.5. Daarenboven stelt vaste rechtspraak van het Hof dat de schending van de rechten van de verdediging naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ptn. 38-41). Zelfs voor zover de rechten van de verdediging *in casu* niet geheel zouden zijn gerespecteerd, overtuigt de verzoekende partij met haar uiteenzetting nog niet dat indien de vermeende onregelmatigheden zich niet hadden voorgedaan de bestreden beslissing niet zou zijn genomen dan wel anders had kunnen zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij concreet is geschaad in haar belangen als gevolg van de vermeende miskennis van haar rechten van verdediging. Er blijkt zo niet dat, mocht zij bijvoorbeeld wel uitvoeriger zijn geweest op de concrete feiten die de verwerende partij wenste op te nemen in de voorgenoemde maatregel, de beslissing anders had kunnen zijn. De verzoekende partij zet niet uiteen welke argumenten of gegevens zij dan nog had kunnen aanvoeren en evenmin toont zij aan dat die argumenten of die gegevens in haar geval tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden. Haar grieven kunnen dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden maatregel.

3.2.6. In de thans voorliggende omstandigheden maakt de verzoekende partij een schending van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Europees recht niet aannemelijk.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 44*bis*, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Ze meent tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44*bis*, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het

EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Ze meent tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en uit de uiteenzetting van het vierde middel blijkt dat zij verder ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

3.3.1. Na een theoretisch betoog zet de verzoekende partij haar derde en vierde middel uiteen als volgt:

“1.2.

Overwegende dat de bestreden beslissing een gebrek aan formele en materiële motivering vertoont, in de mate waarin verweerder het hoger belang van de kinderen vermeldt doch hier geen rekening mee houdt, dit minstens niet correct doet, nochtans werd in het verleden meermaals uitdrukkelijk gevraagd om rekening te houden met het hoogste belang van zijn Belgische minderjarige kinderen, wat wordt beschermd door artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK.

Verweerder doet afbreuk aan het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 13 september 2019, nr. 226.081:

“De door de verwerende partij aangehaalde motieven hebben allemaal betrekking op de gezinssituatie van de verzoekende partij in het algemeen, maar niet specifiek op de belangen van de minderjarige kinderen op zich. De gemachtigde wijdt in de bestreden beslissing geen enkel motief aan de argumenten van de verzoekende partij zoals uiteengezet in de aanvraag en waaruit moet blijken dat het niet in het belang is van haar minderjarige kinderen dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd, zeker gezien de jonge leeftijd van de kinderen.

Dat in het verleden verzoeker heeft uiteengezet dat hij uitdrukkelijk de toepassing inriep van het artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK gezien hij verder in België wil verblijven en hij niet voor onbepaalde duur zou worden gescheiden van zijn kinderen die de Belgische nationaliteit hebben, die in België schoolgaand zijn en aan de schoolplicht zijn onderworpen als Belgische burgers;

Dat de verzoeker heeft aangehaald dat er duidelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding van zijn kinderen ten aanzien van hem, en dat in het arrest K.A. het Europees Hof van justitie heeft bevestigd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van de niet-EU-onderdaan, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, zoals de leeftijd van het kind, de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft met elk van de ouders en het risico dat het zou inhouden voor het evenwicht van het kind indien zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan is van een niet-EU-land;

Dat de verzoeker in de aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald dat buiten een periode van april 2018 tot augustus 2018 volgend op de beëindiging van zijn verblijf waarna hij is teruggereisd naar Rusland en nadien werd genoodzaakt om terug te keren naar België hij steeds heeft samengewoond met zijn gezin, voor zijn gezin heeft gezorgd en dat er dus sprake is van een zeer sterke band en gezinsleven, zodat de belangen van de minderjarige kinderen zwaarder moeten doorwegen in toepassing van artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK, zeker gezien de kinderen hier al jaren schoolgaand zijn en vier van de zes kinderen zelfs in België geboren zijn en nog nooit een voet hebben gezet op Russisch grondgebied en de taal niet beheersen;

Dat blijkt uit de bestreden beslissing dat geen enkel rekening werd gehouden met wat het artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK voorschrijft, namelijk het in overweging nemen van het hoogste belang van het kind en de afweging die concreet moet worden gemaakt tussen het beweerde gevaar voor de openbare orde en het belang voor de Belgische samenleving om de openbare orde te waarborgen enerzijds en anderzijds het hoogste belang van de minderjarige kinderen, wat een doorslaggevende rol moet spelen in het nemen van de beslissingen;

Dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de familiale belangen die worden ingeroepen door de verzoeker en dat er melding wordt gemaakt van het artikel 8 van het EVRM, waarbij de tegenpartij stelt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren;

Dat deze motivering die is gebaseerd op artikel 8 van het EVRM een niet afdoende motivering is, omdat deze niet op afdoende wijze rekening houdt met het hoogste belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker en de argumentatie op basis van artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK;

Dat de verzoeker in het tweede middel zal uiteenzetten dat de motivering omtrent 8 EVRM evenmin afdoende is en in strijd is met het evenredigheidsbeginsel als ook met artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, maar in het huidige middel wordt er duidelijk op gewezen dat er sprake is van een formeel, minstens materieel, gebrek aan motivering, omwille van het feit dat het hoger belang van het kind vermeld wordt maar vervolgens uitsluitend wordt ingegaan op het feit dat ernstige redenen van openbare orde de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken.

Bijgevolg wordt het hoogste belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker in het licht van artikel 22 bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK totaal buiten beschouwing gelaten.

Dat omwille van deze reden alleen al er moet worden vastgesteld dat er sprake is van een formeel en materieel gebrek aan motivering in strijd met de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK;

Dat de verzoeker ten zeerste betwist dat gedurende de periodes aangegeven in de bestreden beslissing zij niet zouden hebben samengewoond als gezin;

Dat hij benadrukt dat buiten een periode van april 2018 tot augustus 2018 zij steeds als een gezin hebben samengewoond en dat het enkel bij de beëindiging was van zijn verblijf in april 2018 dat er onenigheid was ontstaan in het gezin en dat er sprake is geweest van een kort gescheiden leven;

Dat niet zomaar kan worden gesteld dat uit het dossier niet zou blijken dat de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk zou zijn om zijn vaderschap te kunnen opnemen;

Dat gelet op de langdurige samenwoning als gezin het de evidentie zelve is dat de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen, gelet op de jonge leeftijd van zijn kinderen;

Dat wordt gesteld dat de echtgenote van verzoeker en de kinderen hem zouden kunnen bezoeken in het buitenland wat verzoeker eveneens betwist, gezien zijn echtgenote en kinderen voorheen de vluchtelingenstatus hebben verkregen van de Belgische overheden, wat betekent dat zij in geval van terugkeer naar Rusland nog steeds vervolgingen te vrezen hebben van de Russische overheden, dit ondanks het feit dat zij op heden de Belgische nationaliteit hebben;

Dat de tegenpartij weet dat de echtgenote en de kinderen de vluchtelingenstatus hebben verkregen en dat dit gepasseerd is op een gegronde vrees om vervolgingen te ondergaan in geval van terugkeer naar Rusland, zodat een terugkeer en bezoeken aan verzoeker in Rusland onmogelijk zijn;

Dat verwerende partij het tegendeel beweert maar dat benadrukt dient te worden dat de vluchtelingenstatus enkel van verzoeker werd ingetrokken en niet van de echtgenoot van verzoeker. Dat verwerende partij hier zijn bevoegdheid te buitengaats daar hij geen oordeel kan vellen over de gegronde vrees voor vervolging van de echtgenote maar dat dit toebehoort tot de bevoegdheid van de CGVS.

Dat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat er een gebrek is aan formele motivering en ook een gebrek aan adequate materiële motivering hieromtrent, omwille van het gebrek aan inoverwegingname van het hoogste belang van de minderjarige kinderen van verzoeker, in strijd met artikel 22bis van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK, in combinatie met het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

en

“Overwegende dat de artikelen 44bis en 45 van de wet van 15 december 1980 de omzetting in Belgische recht vormen van de Richtlijn 2004/38/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 29 april 2004, betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en meer specifiek het artikel 27 van de Richtlijn;

Dat de RvV reeds verschillende keren heeft bevestigd dat de interpretatie voorgeschreven door deze Richtlijn eveneens van toepassing is op Belgen, omdat dezelfde bepalingen op hen van toepassing zijn en, minstens, naar analogie, omdat de wetgever de situatie van familieleden van Belgen op dezelfde wijze heeft willen regelen (CCE, nr. 161549 van 8 februari 2016):

“De Raad acht het gepast om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving” de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie er op na te slaan.

Er kan worden aangenomen dat verweerder deze interpretatieve rechtspraak louter ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen.”

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur ook een verplichting van zorgvuldigheid oplegt aan het bestuur, wat ook een verplichting inhoudt van het opzoeken en evalueren van de pertinente feiten, wat reeds lang werd vooropgesteld als beginsel door de Raad van State (zie b.v. C.E., 23 februari 1966, nr. 58.328 en C.E., 31 mei 1979, nr. 19.671 en C.E., Claeys, nr. 14.098 van 29 april 1970);

Dat in toepassing van deze rechtspraak aan het bestuur wordt opgelegd om de feiten vast te stellen en volledig onderzoek te voeren van alle gegevens van de zaak alvorens een beslissing te nemen;

Dat het beginsel van evenredigheid eveneens een beginsel van Belgisch recht en Europees recht is wat het bestuur oplegt om een evenwicht te zoeken van de maatregel, tussen de doelstelling en de ongemakken die ze tot gevolg hebben voor de bestuurde en in het geval dat er geen redelijk evenwicht is tussen de ongemakken die er worden door veroorzaakt en het voordeel verschaft aan het algemeen belang, is er sprake van een miskennis van het beginsel (zie C.E., nr. 58.869, Ite kamer, 01/04/1996, R.D.E., 1996, p.742 en RvS, nr. 211.254 van 22 februari 2011);

Dat de bestreden beslissing niet op voldoende wijze deze evenwichtsoefening en dit onderzoek naar dit evenwicht heeft uitgevoerd, zodat het evenredigheidsbeginsel is geschonden;

Eerste onderdeel, m.b.t. artikel 44bis en artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht

Op grond van deze bepalingen kan het verblijf beëindigd worden om redenen van openbare orde.

Dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor dergelijke beslissingen en er is ook vereist dat het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving waarbij wordt benadrukt door artikel 45 dat motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, niet mogen worden aangevoerd;

Dat in casu de bestreden beslissing zich baseert op één enkele strafrechtelijke veroordeling die dateert van 2013, gezien verzoeker door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief werd veroordeeld met een arrest van 13 februari 2013 en dit tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 5 jaren voor de helft voor verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar deze veroordeling die definitief is geworden in 2013 en naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 24 april 2018 en waarom reeds een intrekking van zijn verblijf werd genomen op 28 juni 2018;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar een inreisverbod dat verzoeker heeft gekregen en dat het beroep tegen het inreisverbod werd verworpen;

Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat het verblijfsrecht wordt beëindigd op basis van artikel 44bis van de wet van 15 december 1980, dus omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid;

Dat de bestreden beslissing stelt dat gezien zijn strafrechtelijk verleden de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde;

Dat de bestreden beslissing stelt dat de huidige maatregel noodzakelijk zou zijn ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid dat het gevaar van verzoeker voor de openbare orde superieur zou zijn aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij zou kunnen laten gelden;

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt op welke wijze de genomen beslissing in overeenstemming zou zijn met het evenredigheidsbeginsel en in welke mate de beslissing uitsluitend gebaseerd zou zijn op het persoonlijk gedrag van de verzoeker;

Dat duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing enkel gebaseerd is op de eerdere strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, terwijl artikel 45, § 2, alinea 2 uitdrukkelijk stelt "eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen." En nog: "het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moeten werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.";

Dat verwerende partij afleidt uit de beslissing tot intrekking van de CGVS dat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Dat deze beslissing dateert van april 2018, bijna 3 jaar oud. Dat in de tussentijd het schuldinzicht en het berouw van verzoeker blijkt uit het feit dat verzoeker zich goed gedraagt en niet in contact is gekomen met justitie of de politie.

Dat er geen enkele andere feiten zijn, of veroordelingen of proces verbalen, zijn die ook maar op enige wijze doen blijken dat verzoeker crimineel ingesteld is en dat hij dit gedrag zou herhalen in de toekomst.

Dat het kennelijk onredelijk te beweren is dat verzoeker een recidivist zou zijn door deze eenmalige veroordeling.

Dat de veroordeling die verzoeker heeft ondergaan een geïsoleerd feit betreft waarvoor hij in 2013, dus meer dan 6 jaar geleden is veroordeeld, terwijl de feiten van meer dan tien jaar geleden dateren;

Dat sindsdien en buiten deze veroordeling de verzoeker geen enkel ander probleem heeft gehad met de politie of justitie en niet het voorwerp heeft uitgemaakt van enig ander politieel of justitieel onderzoek;

Dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing van beëindiging van zijn verblijf omwille van deze veroordeling en deze beslissing is ook definitief, evenals het inreisverbod dat hem werd opgelegd, dat vervolgens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen door verweerder maar dat deze beslissing werd vernietigd. Dat verzoeker sinds oktober 2020 een F-kaart heeft ontvangen. Dat nog geen twee maanden later zijn verblijf reeds in vraag werd gesteld voor feiten die reeds gekend waren ten tijde van het nemen van de beslissing. Dat verweerder opwerpt dat verblijf werd toegekend omdat zij geen beslissing hebben genomen binnen de gestelde termijn. Dat deze nalatigheid in hoofde van verweerder geen gegronde reden vormt.

De Raad oordeelde eerder (RvV 26 september 2008, nr. 16.459):

"getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling tot de vestiging toe te laten en vervolgens deze zelfde gegevens, na twee jaar; te "herappreciëren " om tot een ander besluit te komen."

Immers het probleem van de openbare orde is identiek nu bij de intrekking van het verblijf en ten tijde van het toekennen van het verblijf. Volgens de leer van de intrekking van de administratieve rechtshandeling, kan een recht van een persoon uitsluitend worden afgenomen indien er sprake is van bedrog, hetgeen in casu niet het geval is. In casu is de intrekking van deze administratieve rechtshandeling het gevolg van de traagheid of de laattijdigheid van verweerder.

Gedurende deze voorgaande en huidige beslissingen en procedures, heeft verzoeker verder zijn gezinsleven uitgebouwd, zijn verantwoordelijkheid als vader ten aanzien van zijn Belgische kinderen opgenomen en ook dit verder wil blijven doen;

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de individuele omstandigheden van de zaak die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep die rekening heeft gehouden met verzachtende omstandigheden en ook zijn blanco strafregister tot dan om een straf uit te spreken met uitstel van vijf jaar omwille van de gepleegde feiten;

Dat sindsdien verzoeker geen enkel ander strafbaar feit heeft gepleegd en dat de periode van vijf jaar waarvoor het uitstel werd toegekend dus is verstreken en hij zich intussen opnieuw volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, wat de reden was voor het toekennen van de gunst van een straf met uitstel door het Hof van Beroep, die werd toegekend om zijn integratie en resocialisatie niet in gevaar te brengen;

Dat verzoeker deze kans heeft aangegrepen en zich effectief ook heeft gereïntegreerd, verder zijn gezinsleven heeft uitgebouwd en op geen enkele wijze nog in aanraking is gekomen met politie en justitie;

Dat de verstreken tijd sinds de veroordeling aantoont dat hij absoluut geen recidivist is en een stabiel gezinsleven heeft en dat geen rekening werd gehouden door de bestreden beslissing met deze actuele elementen in de appreciatie of het gedrag van verzoeker wel een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving zou uitmaken, zoals artikel 45 van de Vreemdelingenwet oplegt;

Dat de bestreden beslissing door te stellen dat de definitieve veroordeling bijzonder ernstige strafbare feiten betreft en dat verzoeker redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op zijn gezinsleven geen afdoende motivering is waaruit blijkt dat de tegenpartij een beoordeling heeft gemaakt van zijn gedrag om uit te maken of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving;

Dat bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen rekening wordt gehouden met het verstrijken van de tijd sinds de datum waarop de feiten werden gepleegd die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling;

Dat enkel wordt verwezen naar deze veroordeling die het recht zou geven aan de tegenpartij om deze beslissing te nemen en te rechtvaardigen dat het handhaven van de openbare orde zou primeren op het gezinsleven van verzoeker;

Dat op geen enkele wijze een individueel onderzoek wordt gedaan van de tijd die intussen is verstreken, het geïsoleerd karakter van deze feiten, de totale afwezigheid van andere problemen met politie en justitie en de specifieke context van de gepleegde feiten, met inbegrip van de aard van de uitspraak van het Hof van Beroep die de gunst van het uitstel heeft toegekend om de integratie van verzoeker niet in gevaar te brengen;

Dat de RVV reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 200.494 van 28 februari 2018 dat wanneer blijkt uit een bestreden beslissing dat er geen rekening is gehouden met de periode volgend op de in vrijheid stelling van een verzoeker en de nieuwe elementen die sindsdien zijn ontstaan omtrent het gezinsleven niet afdoende is gemotiveerd;

Dat elementen die zich hebben voorgedaan en de integratie en evolutie en verbetering van het gedrag van verzoeker sinds zijn veroordeling in februari 2013 wel degelijk een invloed heeft op de beoordeling van de actualiteit en realiteit van het gevaar dat een gedrag van een persoon zou kunnen vormen op vlak van openbare orde, zoals de RVV oordeelde in voornoemd arrest;

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980). Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit voorgaande motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar het vonnis van 10 september 2014 van de correctionele rechtbank te Gent, poneert verwerende partij dat verzoeker een gebrek aan schuldinzicht heeft. Doch is dit een merkwaardige vaststelling gelet op het feit dat verzoeker sinds dat vonnis geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd. Dit vonnis dateert bovendien van meer dan zes jaar geleden, waaruit afgeleid kan worden dat er geen actuele bedreiging is voor de openbare orde (RvV 14 december 2018, nr. 214.038). De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom veroordelingen van oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Er is overigens geen verband tussen de vroegere veroordeling wegens verkrachting en aanranding en de veroordeling van de politierechtbank.

Om het verblijf van verzoeker te weigeren wordt evenwel vereist een gedrag dat “ernstige redenen rein openbare orde” uitmaakt en een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”. De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Het gedrag van verzoeker beantwoordt daar niet aan.

Verweerder motiveert zijn beslissing nog door te stellen dat de aanwezigheid van zijn kinderen verzoeker ervan niet weerhouden heeft het misdrijf te plegen. Deze overweging getuigt van een moraliserend opgestoken vingertje van verweerder en kan bezwaarlijk de beslissing overeind houden, gelet op wat kan worden gelezen in artikelen 44bis en 45 Vw. (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Tweede onderdeel, m.b.t. artikel 44bis en artikel 45, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dat de elementen waarvan sprake in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel vermeld in artikel 45, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Vandaar dat bij toepassing van deze artikelen van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met artikel 8 EVRM (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789; 22 mei 2017, nr. 187.287).

Hierna worden de elementen vermeld door verweerder, besproken alsook de overige elementen die van belang zijn voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM. In casu, is er een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en zijn zes minderjarige kinderen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde recent dat het begrip ‘gezin’ in de zin van artikel 8 EVRM de band omvat tussen een individu en zijn of haar kind, ongeacht of zij samenwonen (EHRM 18 februari 2020, nr. 12848/15, Makdoudi t. België, § 87; EHRM 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland).

Dat de bescherming van de openbare orde een reden kan zijn om een uitzondering te maken op artikel 8 van het EVRM ter bescherming van het gezinsleven en dit is ook voorzien in artikel 8.2 van het EVRM.

De huidige maatregel is een inmenging op het gezinsleven. Verzoeker betwist niet dat deze door de wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft, bepaald in artikel 8, tweede lid EVRM. De maatregel is evenwel niet noodzakelijk om dit doel te bereiken. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat deze de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. Met andere woorden dient er een fair balance - een afweging - gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat verwerende partij nastreeft. Deze proportionaliteit of evenredigheid wordt eveneens vereist door artikel 45, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Om een correcte balans te maken, dient volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde Boultif/Ünercriteria:

- 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;*
- 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;*

- 3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;
- 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;
- 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
- 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;
- 8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;
- 9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;
- 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
- 11° in voorkomend geval medische gegevens.

Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, Shala/Zwitserland).

4.1. De duur van het verblijf van verzoeker in België

Verzoeker is op 30-jarige leeftijd in 2008 naar België gekomen en verblijft hier bijgevolg sinds 13 jaar.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat zijn ouders nog in Rusland wonen. Nochtans is zijn moeder overleden eind november, aangetoond door het overlijdensattest. Het was echter onmogelijk om in deze korte termijn het attest voor te leggen.

Bij brief van 1 december 2020, ter kennis gegeven aan verzoeker op 21 december 2020, van verwerende partij werd verzoeker uitgenodigd om alle documenten die nuttig zijn voor het dossier van verzoeker over te maken binnen de 15 dagen na betekening. Hoewel de raadvrouw van verzoeker verweerder had verzocht enig uitstel te verlenen van de termijn om die nuttige documenten over te maken, heeft verweerder twee dagen later de bestreden beslissing genomen.

4.2. De leeftijd en gezondheidstoestand van verzoeker

Volgens verwerende partij is verzoeker nog voldoende jong om zich te vestigen in Rusland en heeft zijn gezondheidstoestand hierop geen invloed.

Verzoeker heeft geen opmerkingen in dit verband.

4.3. Het gezinsleven in België

Conform artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij rekening houden met onder meer de gezinssituatie van verzoeker. Vermits het begrip 'gezinssituatie' van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet terug te vinden is in de volgende twee criteria van artikel 8 EVRM, worden deze criteria hieronder besproken:

- De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- De gezinstoestand van verzoeker en, in voorkomend geval, de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;
- De vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
- De vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;
- Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt.

Vermits het begrip "gezinssituatie" van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet terug te vinden is in de 6 criteria van artikel 8, worden deze criteria een na een besproken.

4.3.1. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Zoals de bestreden beslissing aangeeft, zijn de gezinsleden van verzoeker, namelijk zijn echtgenote en zijn zes minderjarige kinderen, Belg.

4.3.2. De gezinssituatie van verzoeker en de duur van het huwelijk of de relatie en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Verzoeker heeft een vaste relatie met zijn partner sinds meer dan 16 jaar. Verzoeker en zijn partner trouwden in 2005. Zij hebben samen zes minderjarige kinderen en hebben een zeer hecht gezinsleven.

Volgens de verwerende partij hebben verzoeker en zijn echtgenote niet ononderbroken samengewoond aangezien dit zou blijken uit het rijksregister.

Verwerende partij heeft een kopie van het administratief dossier opgestuurd, op vraag van verzoeker, maar de uittreksels uit het rijksregister zijn hier niet aan toegevoegd.

Daar verzoeker deze stukken uit het administratief dossier niet kan inkijken, bevindt hij zich in de onmogelijkheid om de informatie tegen te spreken. Bovendien is het onmogelijk een wettigheidscontrole uit te voeren (RvS (kort geding), nr. 49.194 van 22 september 1994; RvS (kort geding), nr. 78.987 van 26 februari 1999, RvS (kort geding), nr. 112.455 van 9 november 2002).

Bijgevolg, worden de rechten van verdediging van verzoeker geschonden. Eveneens artikel 4 van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur wordt geschonden.

Wat betreft de periode in 2013-2014, heeft verzoeker inderdaad niet fysiek samengewoond met zijn echtgenote en zijn kinderen daar hij in detentie was.

Bovendien wordt het niet betwist dat verzoeker en zijn partner en zijn kinderen sinds 2016 ononderbroken samenleven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening gehouden heeft met deze zeer lange duur van de relatie. Integendeel, volgens verweerder stond dit gezinsleven het onaangepast gedrag van verzoeker niet in de weg en vond verzoeker kennelijk het gezinsleven niet zo belangrijk dat hij zijn gedrag daaraan diende aan te passen. Bijgevolg hoeft verweerder dit gezinsleven niet als absoluut te beschouwen.

Dat is geen correcte afweging van de zeer lange duur van het gezinsleven enerzijds en het gevaar voor de openbare orde van verzoeker anderzijds. Het recht op gezinsleven is overigens nooit absoluut, daarom bepaalt artikel 8, lid 2 EVRM dat op het gezinsleven inmenging kan gebeuren. Dit motief is aldus niet pertinent.

4.3.3. De vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat de relatie een aanvang nam

Op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam, voor het jaar 2005, had verzoeker nog geen misdrijf gepleegd. De partner kon daarvan bijgevolg niet op de hoogte zijn.

Verweerder houdt daarmee geen rekening, de bestreden beslissing bevat daarover niets. Dat doet aldus afbreuk aan de verplichting voor verweerder om een correcte balans te maken van de belangen van verzoeker en die van de staat.

4.3.4. De vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en hun leeftijd

Uit de relatie zijn zes kinderen geboren, op (...) 2005, op (...) 2006, op (...) 2008, op (...) 2011, op (...) 2013 en op (...) 2015.

4.3.5. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt

De echtgenote van verzoeker wenst niet terug te keren naar Rusland. Zij heeft overigens de Belgische nationaliteit dus zij dient niet terug te keren. Het centrum van haar belangen ligt hier in België. Haar kinderen wonen hier alsook haar vrienden. Mevrouw haalt bovendien genot uit haar job.

Bovendien is zij haar land gevlucht in 2008. Hoewel verweerder het tegendeel insinueert, is de vluchtelingenstatus van de echtgenote van verzoeker nooit ingetrokken, noch opgeheven.

4.3.6. Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt

De kinderen kunnen eveneens onmogelijk aarden in Rusland, nu zij geen band hebben met dit land. Vier van de zes kinderen zijn immers in België geboren, terwijl de twee oudste kinderen amper 3 en bijna 2 jaar oud waren. De twee oudste kinderen hebben bijgevolg geen enkele herinnering van Rusland. Alle zes hebben ze de Belgische nationaliteit.

Aangezien de vier kinderen nooit onderwijs hebben gevolgd in Rusland maar steeds in België naar school zijn gegaan, kunnen ze enkel Nederlands lezen en schrijven, niet Russisch, laat staan het aparte alfabet. Bijgevolg bestaat er een bijzonder grote taal- en culturele kloof. Zij hebben al hun sociale en culturele banden hier, namelijk vier van de zes kinderen zijn nooit in Rusland geweest en de twee oudste kinderen hebben geen enkele herinnering aan Rusland.

Het beginsel van het belang van het kind omvat 2 aspecten, nl. het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (RvV 26 juli 2017, nr. 190.076; 30 augustus 2017, nr. 191.054; 21 september 2017, nr. 192.379). Het behoud van eenheid van het gezin pleit in het voordeel van de mogelijkheid voor verzoeker om in België te blijven, en het welzijn van de kinderen pleit er eveneens voor om in België te mogen blijven. Zowel een verwijdering van verzoeker als het verderzetten van het gezinsleven in Rusland zijn overduidelijk in strijd met het belang en het welzijn van de kinderen. Verweerder gaat ook niet na of de kinderen zelfs Russisch kennen, vermits zij met verzoeker en hun moeder Nederlands kunnen praten.

De motivering dat de kinderen verzoeker vaak kunnen gaan bezoeken en/of intensief contacten kunnen onderhouden via sociale media is onvoldoende.

Uit het dossier blijkt dat de partner meegedeeld heeft te leven van werkloosheidsuitkeringen enerzijds en af en toe een bescheiden loon anderzijds. Zij kan dus om financiële redenen niet “vaak” voor zeven personen een reis naar Rusland ondernemen, laat staan eenmaal per jaar. Verweerder houdt daarmee geen rekening.

Wat de contacten via sociale media betreft, dient het volgende opgemerkt te worden.

Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft voor de eerste keer aanvaard dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzake M.E./Zweden. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Het Hof heeft het gebruik van sociale media als uitoefening van gezinsleven tussen ouder en minderjarige kinderen aanvaard in een arrest van 1 december 2016, Salem/Denemarken, maar omdat de vader er geen bezwaar tegen had dat het gezinsleven op die manier zou uitgeoefend worden en daarmee instemde (§ 81), wat hier niet het geval is. In de arresten van 1 juni 2017, Külekci/Oostenrijk en 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland, keurde het Hof het gebruik van sociale media goed als vorm van uitoefening van het gezinsleven omdat het ging tussen een ouder en zijn meerderjarig kind. Het Hof heeft bijgevolg nooit beslist dat sociale media een fysiek samenleven kunnen vervangen voor een ouder en een minderjarig kind indien de ouder daarmee niet ingestemd had. De Raad heeft beslist dat het gebruik van sociale media niet als een vorm van gezinsleven kan beschouwd worden wanneer het gaat over een kind van één jaar (RvV 16 augustus 2016, nr. 173.197). Bijgevolg moet verweerder concreet motiveren, in functie van de leeftijd van de zes kinderen van verzoeker, of het gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media, wat niet gebeurt. Dat is des te meer zo, nu “pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l’article 8 de la Convention” (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 151). Contacten per mail of per telefoon of sporadische bezoeken kunnen bijgevolg, tot bewijs van het tegendeel, het recht voor verzoeker om voortdurend fysiek contact te hebben met zijn minderjarige kinderen niet vervangen.

De omstandigheid dat het hoger belang van het kind een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft, doet niet ter zake, nu verwerende partij in haar overwegingen zelfs geen oog heeft voor het primordiaal belang van het kind. Volgens verwerende partij zal de jeugdige leeftijd van de kinderen een integratie in Rusland vergemakkelijken. Een 'geslaagde' verhuis naar een ander land - waar ze nog nooit geweest zijn of waaraan ze geen herinneringen overhouden - en de daaropvolgende 'geslaagde' integratie, hangt bijzonder af van het kind tot kind en kan niet zomaar doorgetrokken worden voor de zes kinderen van verzoeker. Hun centrum van hun belangen ligt hier in België.

Er is geen enkel element dat ervoor pleit dat het in het belang van de kinderen zou zijn om in Rusland te gaan leven.

Zoals hierboven reeds vermeld, hebben alle kinderen steeds onderwijs gevolgd in België. Ze zullen bijgevolg niet zomaar in het Russisch onderwijssysteem kunnen aansluiten. In Rusland hanteren ze overigens een ander schrift, namelijk cyrillisch, hetgeen onbekend is voor de kinderen.

Ter wijze van voorbeeld, is de oudste zoon ondertussen 16 jaar. Hij bevindt zich midden in zijn puberteit; hij heeft hier in België zijn volledig eigen leven opgebouwd; hij gaat naar school en maakt de laatste jaren van het onderwijs af; hij heeft een netwerk van vrienden en kennissen; hij speelt basketbal. Het is frappant om vast te stellen dat verweerder het in het belang van het kind zou vinden dat deze jongen België verlaat en zijn vader vervoegt in Rusland.

Uit het voorgaande volgt dat ook hier verweerder niet op een correcte wijze de balans heeft gemaakt tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin en de belangen van de overheid.

4.4. De tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode

Verwerende partij vermeldt één veroordeling, waarvan het misdrijf dateert van meer dan 10 jaar geleden. Het betreft dus feiten van vele jaren geleden. De veroordeling door de politierechtbank in 2017 zijn overtredingen van de wegcode en niet van die aard om het verblijf van verzoeker wegens openbare orde te beëindigen.

Sindsdien heeft hij geen nieuwe feiten begaan die geleid hebben tot veroordelingen. Met andere woorden gedurende deze periode, namelijk 10 jaar, heeft verzoeker een goed gedrag getoond.

In de bestreden beslissing wordt over dit criterium van de Boultif-Uner-rechtspraak niet gemotiveerd. Ook hier wordt bijgevolg geen correcte balans gemaakt.

4.5. De sociale en culturele integratie in België

Deze begrippen, die voorkomen in artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet, vallen samen met het begrip privéleven van artikel 8 EVRM.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de openbare orde. Het komt verwerende partij toe een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken. M.a.w. verwerende partij heeft een onderzoeksplicht om op een correcte wijze deze fair balance te maken (EHRM 25 oktober 2016, Dzhurayev en Shalkova/Rusland; 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Deze onderzoeksplicht geldt niet alleen inzake het gezinsleven, maar ook voor het privéleven.

Vermits het gezinsleven en het privéleven 2 afzonderlijke begrippen zijn, dient deze fair balance voor elk van beiden gemaakt te worden.

Het begrip "privéleven" is een ruim begrip en het is mogelijk noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM, Guide on article 8 of the European Convention on human rights, 2017, 16). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gezondheid en de morele en fysieke integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen

met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen en behelst dus aspecten van de sociale identiteit. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978; 28 april 2017, nr. 186.307).

In de loop van 13 jaar verblijf heeft verzoeker noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten en bijgevolg een privéleven ontwikkeld. In dat geval wordt trouwens een privéleven vermoed aanwezig te zijn. Hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd (RvV 27 april 2017, nr. 186.144).

Vooreerst dient opnieuw opgemerkt te worden dat de raadsvrouw van verzoeker verweerder had aangeschreven om de termijn van 15 dagen om alle nuttige documenten over te maken die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot einde van verblijf, te verlengen. In dit schrijven werd bovendien uiteengezet waarom een uitstel verzocht werd, namelijk door een combinatie van de schoolvakantie, de feestdagen, de korter termijn en de pandemie. Doch dit verzoek bleef onbeantwoord. Twee dagen na het verstrijken van de termijn nam verweerder reeds de bestreden beslissing.

Onder andere wenste verzoeker nog aan te tonen dat hij voldoende kennis van de Nederlandse taal heeft. Dit blijkt onvermijdelijk uit de samenloop van omstandigheden. Zo woont hij immers samen met zeven mensen die vloeiend Nederlands spreken in Tessenderlo, gelegen in het Nederlands taalgebied waar ze uitsluitend Nederlands spreken. Aldus is een kennis Nederlands vereist voor het reilen en zeilen van het dagelijkse leven. Daarnaast brengt hij de kinderen naar school en naar de buitenschoolse activiteiten, hetgeen niet betwist wordt door verweerder. In deze omgang heeft hij aldus ook contact met leerkrachten en opvoeders, die geen Russisch spreken maar wel Nederlands. Zo wijzen stukken in het administratief dossier op een kennis Nederlands, namelijk het bericht van de gevangenisdirecteur van 19 maart 2013 en 25 april 2014 aan Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarop staat vermeld onder de nationaliteit van verzoeker, de taal: Nederlands.

Onder andere wenste verzoeker een attest van het OCMW van Tessenderlo, van het ACV Limburg en van VDAB toe te voegen waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontvangt. Uit het laatste attest blijkt ook dat hij ingeschreven is als werkzoekende en op zoek is naar werk.

Deze elementen had verweerder nodig om op zorgvuldige wijze de bestreden beslissing te kunnen nemen;

Dat aan deze verplichting tot zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling niet is voldaan en dat daarom een schending is begaan van het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid en de verplichting om alle nuttige elementen te verzamelen vooraleer een beslissing wordt genomen;

Dat de tegenpartij daarom in strijd met dit voornoemd algemeen rechtsbeginsel en in strijd met artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong, gezien verzoeker niet op nuttige wijze zich hierover heeft kunnen uitspreken;

Dat wordt aangehaald in de bestreden beslissing dat hij in het verleden heeft gewerkt en dat hij opnieuw zou kunnen beginnen werken;

Verweerder benadrukt de periodes waarin de echtgenote van verzoeker alleen heeft ingestaan voor het levensonderhoud van de kinderen maar laat na in rekening te brengen dat verzoeker hiertoe ook heeft bijgedragen daar hij verschillende jaren gewerkt heeft. Hij heeft dus ook bijgedragen aan de kosten van de kinderen. Bovendien bestaat het onderhoud van het gezin, meer bepaald van de kinderen, niet alleen uit een financieel aspect maar eveneens in de opvoeding van de kinderen, met name hen naar school en allerlei buitenschoolse activiteiten brengen, hun eten geven, voor hen zorgen, hun gezondheid, hun voorkomen, hun studies, etc. Indien de situatie omgekeerd zou zijn, namelijk indien de vrouw zou thuis blijven om voor de kinderen te zorgen en de man zou werken, zou hierover minder kritiek geuit worden.

Verwerende partij is aldus onterecht van mening dat de tewerkstelling niet voldoende is om een economische integratie aan te tonen. Verzoeker is bovendien bereid om opnieuw te werken. Hij heeft een werkbelofte om eveneens in de M. (...) te werken.

Daarenboven is de economische integratie slechts één aspect van het privéleven van verzoeker.

Artikel 8 EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978). Verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de overheid.

De motivering volgens dewelke verzoeker, gezien deze sociale contacten en culturele integratie niet echt genegen is, is opnieuw erg moraliserend en bijgevolg niet pertinent. Dat de enige veroordeling allerminst getuigt van een gezonde integratie in de Belgische samenleving is een waardeoordeel, maar maakt niet het maken van een balans uit: verweerder moet concreet het ene tegen het andere afwegen, wat niet gebeurt.

Conclusie: uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat verwerende partij een aantal van de Boultif/Uner-criteria niet heeft onderzocht en, waar dat wel gebeurde, meestal op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft. Verwerende partij moet overgaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798), wat niet het geval is. Daardoor worden de in het middel ingeroepen normen geschonden.

Het gaat bovendien vaak om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538).

Dat de bestreden beslissing daarom moet worden vernietigd;"

3.3.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verwerende partij stelt een einde aan het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie bekwam, na het indienen van een bijlage 19ter op 15 mei 2019 in functie van haar Belgische echtgenote, dat een weigeringsbeslissing werd genomen op 16 mei 2019 waartegen een beroep werd ingesteld en waarna voormelde beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 226 081 van 13 september 2019 van de Raad, dat er niet binnen de gestelde termijn een nieuwe beslissing werd genomen, waardoor de F-kaart werd afgeleverd op 30 september 2020. Voorts licht de verwerende partij door middel van de motieven uiteengezet in punt 3.3.7. toe waarom zij meent dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en stelt in dit verband dat de ernst van de feiten, *in casu* de verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de volle leeftijd van zestien jaar en de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen een geheel van elementen zijn die aantonen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij motiveert verder dat om een rechtmatig einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij conform artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden dient te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de verzoekende partij, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, dat de verzoekende partij in dit verband op 1 december 2020 werd aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken en in dat kader via haar raadsman documenten voorlegde, dat de raadsman van de verzoekende partij in eerder mailverkeer ook nog stukken voorlegde. Er wordt vervolgens ingegaan op de voorgelegde stukken en een afweging gemaakt tussen de redenen van openbare orde enerzijds en leeftijdsgebonden problemen, medische bezwaren, de duur van het verblijf, banden met het land van herkomst, sociale, culturele en professionele banden met België, het gezinsleven in België met haar Belgische echtgenote en zes minderjarige kinderen, het hoger belang

van de zes minderjarige kinderen en de intrekking van de vluchtelingenstatus anderzijds. De verwerende partij concludeert dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de door haar gemaakte overwegingen het niet inhumain lijkt om het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.3.5. Artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

(...)

§ 3.

(...)

§ 4. *Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn*

familieelid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familieelid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familieelid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familieelid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familieelid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

3.3.6. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het Hof heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het Hof toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het Hof in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel

belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.3.7. De verzoekende partij geeft samengevat de motieven van de bestreden beslissing weer inzake de *“ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen”* en ontwikkelt hieromtrent kritiek.

In de bestreden beslissing wordt over de redenen van openbare orde gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd op 23.05.2012 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld voor de verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis. Het Hof van Beroep te Antwerpen concludeerde uit haar onderzoek dat de schuld bewezen bleef en veroordeelde betrokkene op 13.02.2013 tot een gevangenisstraf van 3 jaren, met uitstel voor 5 jaren voor de helft, alsook een onzetting uit de rechten voor 5 jaren.

Betrokkene werd op 03.08.2017 veroordeeld door de Politie rechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens inbreuken op de verkeerswetgeving.

Ten gevolge van de veroordeling door het Hof van Beroep dd. 13.02.2013 heeft het CGVS op 24.04.2018 beslist om de eerder aan betrokkene toegekende vluchtelingenstatus in te trekken. Vervolgens werd op 28.06.2018 door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht.

Op 30.01.2019 werd aan betrokkene een inreisverbod opgelegd van 10 jaar, hetwelke aan hem diezelfde dag werd betekend. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit beroep werd door de RVV echter verworpen bij arrest 220720 dd. 03.05.2019. Inmiddels is dit inreisverbod definitief. Vervolgens werd een repatriëring gepland, echter heeft betrokkene de effectieve uitvoering van deze verwijderingsmaatregel op 16.05.2019 verhinderd.

Het CGVS oordeelde in haar beslissing dd. 24.04.2018 dat gebleken is dat betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt. Het CGVS stelde dat gebleken is dat uit zijn persoonlijk gedrag een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer blijkt. Het concludeerde tot slot dat uit betrokkenes persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het vonnis van de eerste rechter van de Correctionele Rechtbank van Turnhout blijkt immers betrokkene een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit te vertonen, waarbij hij er niet voor terugdeinsde om misbruik te maken van een minderjarig meisje dat onder invloed van alcohol niet meer in staat is zich op welke wijze dan ook te verzetten. Bovendien blijkt dat betrokkene de feiten van verkrachting, hoewel bewezen geacht, ontkende en dit er op wijst dat hij evenmin schuldinzicht, noch berouw heeft. In het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, wordt gesteld dat uit niets blijkt dat het meisje de feiten van verkrachting en ermee gepaard gaande aanranding zou hebben uitgelokt, in tegendeel was het betrokkene die in haar woonst binnendrong om seksueel misbruik van haar te maken. Uit dit gebrek aan schuldinzicht en berouw voor bewezen bijzonder ernstige feiten van verkrachting op een minderjarig meisje van 15 jaar, blijkt bijgevolg een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

In arrest nr. 220.720 dd. 03.05.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat verder het volgende te lezen: Wat de impact op het slachtoffer betreft stelt het Hof: "Blijkens een attest (...) heeft de burgerlijke partij door ernstige psychologische problematiek psychologische bijstand nodig en dient zij tevens gebruik te maken van psychofarmaca. Uit het strafdossier blijkt dat de burgerlijke partij ook reeds voor de feiten ernstige traumata heeft opgelopen, vermits ze op het tijdstip van de feiten als vijftienjarige reeds een zoontje had van twee en een half jaar oud, met het kind alleen woonde op een studio en onder begeleiding stond."

De commissaris-generaal oordeelde: "Gelet op de aard van het misdrijf, de minderjarigheid van het slachtoffer, de straf die u werd opgelegd en de omstandigheden waarin het misdrijf werd gepleegd, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waartoe u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft."

Betrokkene werd op 03.04.2018 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal waarbij hij van de gelegenheid gebruik maakte om zijn handen in onschuld te wassen. Betrokkene trok dein België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel, alludeerde er bij wijlen op dat de kwetsbaarheid/minderjarigheid van het slachtoffer niet voldoende gerelativeerd werd, om uiteindelijk te beweren onschuldig te zijn en onterecht veroordeeld te zijn. Sterker nog, betrokkene draaide zelfs de rollen van de bij de verkrachting betrokken personen om door te beweren dat hij niet alleen van de verkrachting kon beschuldigd worden maar dat hij net de persoon zou zijn geweest die de anderen poogde te overtuigen het misdrijf niet te plegen. Al deze verklaringen versterken alleen maar de eerdere vaststellingen dat betrokkene geen schuldbesef nog berouw heeft.

[...] Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet (...) rekening gehouden worden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in casu niet aan voorbijgegaan worden dat de veroordeling van 2013 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Uit deze veroordeling blijkt dat het gaat om de verkrachting van een minderjarige persoon die bovendien zeer kwetsbaar was en reeds eerder traumata had opgelopen. Verder blijkt ook dat de gepleegde feiten een bijzonder zware psychische impact op het slachtoffer hebben gehad. Verzoekende partij had enkel haar eigen seksueel genot voor ogen zonder zich ook maar iets te bekommeren over de fysieke integriteit van haar slachtoffer. Daarenboven blijkt dat verzoekende partij de feiten blijft ontkennen, het rechtssysteem in België in twijfel trekt en geenszins getuigt van enig schuldinzicht of berouw. De gedragingen van verzoekende partij zijn dermate laakbaar en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten

alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst toe door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. De Raad meent dan ook dat gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoekende partij, in redelijkheid kan besloten worden dat “Gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

DVZ sluit zich hier geheel bij aan. Het is dus redelijk te stellen dat de betrokkenes gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, het weze herhaald, dat het verblijf werd beëindigd om redenen van openbare orde. Op grond van de vaststellingen dat (i) de verzoekende partij op 23 mei door de correctionele rechtbank te Turnhout werd veroordeeld voor de verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de volle leeftijd van zestien jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, dat het hof van beroep te Antwerpen uit haar onderzoek concludeerde dat de schuld bewezen bleef en de verzoekende partij op 13 februari 2013 veroordeelde tot een gevangenisstraf van drie jaren, met uitstel voor vijf jaar voor de helft alsook een ontzetting uit de rechten voor vijf jaar, dat (ii) de verzoekende partij op 3 augustus 2017 werd veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens inbreuken op verkeerswetgeving, dat (iii) de commissaris-generaal ten gevolge van de veroordeling door het hof van beroep op 24 april 2018 heeft besloten om de eerder aan de verzoekende partij toegekende vluchtelingenstatus in te trekken, dat de commissaris-generaal oordeelde dat gebleken is dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer blijkt en hieruit concludeerde dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, waarbij tevens wordt verwezen naar hetgeen gesteld werd in het vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout – met name dat de verzoekende partij een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit blijkt te vertonen waarbij zij er niet voor terugdeinsde om misbruik te maken van een minderjarig meisje dat onder invloed van alcohol niet meer in staat is zich op welke wijze dan ook te verzetten en dat zij de feiten van verkrachting, hoewel bewezen geacht, ontkende wat wijst op een gebrek aan schuldinzicht en berouw – en in het arrest van het hof van beroep te Antwerpen – met name dat niet blijkt dat het meisje de feiten van verkrachting en ermee gepaard gaande aanranding zou hebben uitgelokt, integendeel was het de verzoekende partij die haar woonst binnendrong om seksueel misbruik van haar te maken – en waarna besloten wordt dat uit het gebrek aan schuldinzicht en berouw voor bewezen bijzonder ernstige feiten van verkrachting op een minderjarig meisje van 15 jaar een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor het niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, alsook dat (iv) de Raad in zijn arrest nr. 220 720 van 3 mei 2019 tevens vaststelde dat de veroordeling van 2013 betrekking heeft op bijzonder zware feiten en uit deze veroordeling blijkt dat het gaat om de verkrachting van een minderjarige persoon die bovendien zeer kwetsbaar was en reeds eerder traumata had opgelopen, verder ook blijkt dat de gepleegde feiten een bijzonder zware psychische impact op het slachtoffer hebben gehad, dat de verzoekende partij enkel haar eigen seksueel genot voor ogen had zonder zich ook maar iets te bekommeren over de fysieke integriteit van haar slachtoffer, dat daarenboven blijkt dat de verzoekende partij de feiten blijft ontkennen, het rechtssysteem in België in twijfel trekt en geenszins getuigt van enig schuldinzicht of berouw, dat de gedragingen van de verzoekende partij dermate laakbaar zijn en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst toe door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, dat de Raad meent dat gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoekende partij, in redelijkheid kan besloten worden dat “Gezien het karakter en de ernst van de hierboven

vermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", concludeert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat het redelijk is te stellen dat het gedrag van de verzoekende partij een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen een geheel van elementen zijn die aantonen dat de verzoekende partij, door haar persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, stelt de Raad vooreerst vast dat uit voormelde motieven niet blijkt dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op één eerdere strafrechtelijke veroordeling. Immers blijkt uit voornoemde motieven dat de vaststelling dat de verzoekende partij, door haar persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde niet alleen gegrond is op de veroordeling van de verzoekende partij door het hof van beroep te Antwerpen op 13 februari 2013, doch ook op de strafmaat (gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel van 5 jaren voor de helft en ontzetting uit de rechten voor 5 jaren), de aard van de feiten en de ernst van het misdrijf (bewezen bijzonder ernstige feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een 15-jarig meisje), haar persoonlijk gedrag waaruit een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer blijkt, de kwetsbaarheid van het slachtoffer (onder invloed van alcohol en niet meer in staat zich op welke wijze dan ook te verzetten alsook het oplopen van eerder traumata), het gebrek aan schuldinzicht en berouw waaruit een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, de psychische impact op het slachtoffer alsook het gegeven dat de verzoekende partij de feiten blijft ontkennen en het rechtssysteem in België in twijfel trekt. Eveneens wordt gewezen op een veroordeling door de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout op 3 augustus 2017 wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Uit deze motieven die duidelijk ingaan op het gedrag van de verzoekende partij blijkt geenszins dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op of enkel zou verwijzen naar een eerdere stafrechtelijke veroordeling uit 2013 noch dat deze los staan van haar geval of met algemene preventieredenen verband houden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing, door te stellen dat de definitieve veroordeling bijzonder ernstige strafbare feiten betreft en dat zij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op haar gezinsleven, geen afdoende motivering weergeeft waaruit blijkt dat de verwerende partij een beoordeling heeft gemaakt van haar gedrag om uit te maken of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, gaat zij, nog daargelaten de vraag of deze vaststellingen op zich niet reeds afdoende zijn om een voormelde bedreiging vast te stellen, voorbij aan de overige motieven van de bestreden beslissing, zoals die hierboven werden uiteengezet, waaruit blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot voormelde vaststellingen en een meer uitgebreide beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en op grond hiervan tot de conclusie komt dat het gedrag van de verzoekende partij een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de verzoekende partij een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde en dat er aldus ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij uit de beslissing tot intrekking van het Commissariaat-generaal afleidt dat er een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid bestaat waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, dat deze beslissing dateert van april 2018, bijna drie jaar oud, dat haar schuldinzicht en berouw in tussentijd blijkt uit het feit dat zij zich goed gedraagt en niet in contact is gekomen met justitie of politie, dat er geen enkele andere feiten zijn, of veroordelingen of procesverbalen die ook maar op enige wijze doen blijken dat zij crimineel ingesteld is en dat zij dit gedrag zou herhalen in de toekomst, dat het kennelijk onredelijk is te beweren dat zij een recidivist zou zijn door deze eenmalige veroordeling, dat de veroordeling die zij heeft ondergaan een geïsoleerd feit betreft waarvoor zij in 2013, dus meer dan zes jaar geleden, is veroordeeld, terwijl de feiten van meer dan tien jaar geleden dateren, dat zij sindsdien en buiten deze veroordeling geen enkel ander probleem heeft gehad met de politie of justitie en niet het voorwerp heeft uitgemaakt van enig ander politieel of justitieel onderzoek, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat in de bestreden beslissing eveneens gewezen wordt op haar veroordeling door de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Waar de verzoekende partij betoogt dat het kennelijk onredelijk is te

beweren dat zij een recidivist zou zijn door deze eenmalige veroordeling, gaat zij aldus voorbij aan deze motieven. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij uitdrukkelijk het herhaaldelijk veroordeeld zijn of een recidivisme tegenwerpt of dit feit op zich aanwendt om te besluiten tot een actueel gevaar voor de openbare orde.

De verzoekende partij betwist geenszins dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er *in casu* sprake is van redenen van openbare orde om een einde te stellen aan haar verblijf kan baseren op de vaststelling in een beslissing van het Commissariaat-generaal, maar meent dat deze beslissing bijna drie jaar oud is en dat haar schuldinzicht en berouw in tussentijd blijkt uit het feit dat zij zich goed gedraagt en niet in contact is gekomen met justitie of politie, dat er geen enkele andere feiten zijn, of veroordelingen of proces-verbalen die ook maar op enige wijze doen blijken dat zij crimineel ingesteld is en dat zij dit gedrag zou herhalen in de toekomst. De verzoekende partij wenst aldus met voormeld betoog, alsook met haar betoog dat het kennelijk onredelijk is te beweren dat zij een recidivist zou zijn door deze eenmalige veroordeling, dat de veroordeling die zij heeft ondergaan een geïsoleerd feit betreft waarvoor zij in 2013, dus meer dan zes jaar geleden, is veroordeeld, terwijl de feiten van meer dan tien jaar geleden dateren, dat zij sindsdien en buiten deze veroordeling geen enkel ander probleem heeft gehad met de politie of justitie en niet het voorwerp heeft uitgemaakt van enig ander politieel of justitieel onderzoek, de vastgestelde actualiteit van de bedreiging die zij vormt voor de samenleving te betwisten.

Het loutere feit dat het vonnis dateert van meer dan zes jaar geleden, dat de veroordeling die zij heeft ondergaan een geïsoleerd feit betreft waarvoor zij in 2013, dus meer dan zes jaar geleden, is veroordeeld, terwijl de feiten van meer dan tien jaar geleden dateren en dat bij de beoordeling van het actueel gevaar voor de openbare orde gewezen wordt op vaststellingen in een beslissing van drie jaar oud, toont op zich geenszins aan dat er heden ten onrechte werd gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Immers werd in de beslissing van drie jaar oud gewezen op het feit dat er *in casu* sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf waardoor deze vaststelling op zich voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving uitmaakt. Eveneens sloot de verwerende partij zich in de bestreden beslissing aan bij het oordeel van de Raad in het arrest nr. 220 720 van 3 mei 2019 waarin ook werd gesteld dat de gedragingen van de verzoekende partij dermate laakbaar zijn en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende bedreiging voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de ernst van de feiten in overweging heeft genomen bij het beoordelen van het actueel gevaar voor de openbare orde. Eveneens heeft de verwerende partij in het kader van het oordeel naar het toekomstig gedrag van de verzoekende partij, gewezen op vaststellingen uit de beslissing van het Commissariaat-generaal en het voormelde arrest van de Raad betreffende het gebrek aan schuldinzicht en berouw. De verwerende partij heeft aldus in zijn beslissing een inschatting gemaakt van het toekomstig gedrag en dit aan de hand van objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat zij zich intussen goed gedragen heeft en niet in contact gekomen is met justitie of politie, dat er geen andere feiten gekend zijn of veroordelingen of processen-verbaal en zij niet het voorwerp heeft uitgemaakt van enig ander politieel gedrag of justitieel onderzoek, wijst zij in feite, en dit dan nog ten onrechte gelet op de veroordeling in 2017, op het gebrek aan recidive doch blijkt uit het niet meer in aanraking komen met politie of justitie geenszins dat er intussen tijd sprake zou zijn van schuldinzicht en berouw. De verzoekende partij voert ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen elementen aan waaruit haar schuldinzicht zou moeten blijken of waaruit blijkt dat zij haar gedrag heeft aangepast en waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling van het actueel karakter van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij kan evenmin dienstig stellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de individuele omstandigheden van de zaak die aanleiding hebben gegeven tot haar veroordeling door het hof van beroep, die rekening heeft gehouden met verzachtende omstandigheden en ook haar blanco strafregister tot dan om een straf uit te spreken met uitstel van vijf jaar omwille van de gepleegde feiten. Immers blijkt uit de motieven dat de verwerende partij mee in rekening neemt dat het hof van beroep te Antwerpen uit haar onderzoek concludeerde dat de schuld bewezen bleef en de verzoekende partij op 13 februari 2013 veroordeelde tot een gevangenisstraf van drie jaren, met uitstel voor vijf jaren voor de helft, alsook een ontzetting uit de rechten voor vijf jaren. De verzoekende partij toont met dit betoog niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde dat er sprake is van redenen van openbare orde die de beëindiging van het verblijf verantwoordt noch op welke wijze de verwerende partij verder gehouden was rekening te houden met de verzachtende omstandigheden, die geenszins concreet worden toegelicht, evenals met het blanco strafregister van de verzoekende partij voor haar veroordeling in 2013.

In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat zij sindsdien geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd en de periode van vijf jaar waarvoor het uitstel werd toegekend dus is verstreken en zij zich intussen opnieuw volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, wat de reden was voor het toekennen van de gunst van een straf met uitstel door het hof van beroep, die werd toegekend om haar integratie en resocialisatie niet in gevaar te brengen, dat zij deze kans heeft aangegrepen en zich effectief ook heeft gere-integreerd, verder haar gezinsleven heeft uitgebouwd en op geen enkele wijze nog in aanraking is gekomen met politie en justitie, dat de verstreken tijd sinds haar veroordeling aantoonde dat zij absoluut geen recidivist is en een stabiel gezinsleven heeft en dat door de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met deze actuele elementen in de appreciatie of haar gedrag wel een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving zou uitmaken, zoals artikel 45 van de Vreemdelingenwet oplegt, herhaalt de Raad vooreerst dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing eveneens gewezen wordt op haar veroordeling door de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij uitdrukkelijk het herhaaldelijk veroordeeld zijn of een recidivisme tegenwerpt of dit feit op zich aanwendt om te besluiten tot een actueel gevaar voor de openbare orde. Waar zij wijst op de gunst van een staf met uitstel in het licht van integratie en resocialisatie en dat zij deze kans heeft gegrepen en zich ook effectief heeft gere-integreerd en verder haar gezinsleven heeft uitgebouwd, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staaft. Bovendien blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij niet in het bezit werd gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt, dat het loutere feit dat de verzoekende partij dertien jaar in het Rijk verblijft op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, dat zij geen bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering heeft voorgelegd, dat de verzoekende partij sinds eind 2017 niet meer is tewerkgesteld, dat zij gedurende haar gehele verblijf van dertien jaren in België slechts kan bogen op vier jaar tewerkstelling, dewelke regelmatig werd onderbroken wat bezwaarlijk blijf kan geven van een doorgedreven economische integratie, dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij haar en de zes kinderen ten laste heeft en in het levensonderhoud voorziet, dat de verzoekende partij de kinderen slechts soms naar school brengt, dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest, dat zij immers tussen 27 augustus 2009 en 19 juni 2012, tussen 20 juni 2013 en 5 januari 2015 en 16 juni 2015 en 20 oktober 2016 niet samenwoonden, dat ook blijkt dat de verzoekende partij eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin, dat er niets werd voorgelegd om daadwerkelijk een hechte relatie tussen haar en haar kinderen aan te tonen en dat de verzoekende partij naliet aan te tonen dat zij over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken. De verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven door louter voor te houden dat zij zich ook effectief heeft gere-integreerd en verder haar gezinsleven heeft uitgebouwd, te weerleggen.

Voorts herhaalt de Raad dat het loutere feit dat een tijd verstreken is sinds de veroordeling op zich niet aantoonde dat er heden ten onrechte werd gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Immers werd gewezen op het feit dat er *in casu* sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf waardoor deze vaststelling op zich voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving uitmaakt. Eveneens sloot de verwerende partij zich in de bestreden beslissing aan bij het oordeel van de Raad in het arrest 220 720 van 3 mei 2019 waarin ook werd gesteld dat de gedragingen van de verzoekende partij dermate laakbaar zijn en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende bedreiging

voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de ernst van de feiten in overweging heeft genomen bij het beoordelen van het actueel gevaar voor de openbare orde. Eveneens heeft de verwerende partij in het kader van het oordeel naar het toekomstig gedrag van de verzoekende partij, gewezen op vaststellingen uit de beslissing van het Commissariaat-generaal en het voormelde arrest van de Raad betreffende het gebrek aan schuldinzicht en berouw. Door louter te wijzen op het feit dat zij op geen enkele wijze nog in aanraking is gekomen met politie en justitie, wijst zij in feite, en dit dan nog ten onrechte gelet op de veroordeling in 2017, op het gebrek aan recidive doch blijkt *in casu* uit het niet meer in aanraking komen met politie of justitie geenszins, gelet op onder meer het gebrek aan schuldinzicht en berouw voor bewezen bijzonder ernstige feiten van verkrachting op een minderjarig meisje van 15 jaar, dat niet langer sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de versteken tijd sinds de veroordeling blijkt dat zij een stabiel gezinsleven heeft, ziet de Raad niet in en verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze uit de verstreken tijd sinds de veroordeling de stabiliteit van het gezinsleven kan blijken. Wat er ook van zij, zoals reeds gesteld, en zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt de stabiliteit van het gezinsleven geenszins. Door het louter voorhouden dat er sprake is van een stabiel gezinsleven toont de verzoekende partij dit geenszins aan, noch toont zij hiermee aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

In zoverre alsnog sprake is van een gezinsleven, zal blijken uit wat volgt dat de verwerende partij deze elementen mee in rekening heeft genomen doch heeft geoordeeld dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uitgaat van de verzoekende partij zodanig is dat haar persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met "*actuele elementen*" in de appreciatie of haar gedrag wel een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving zou uitmaken.

Waar zij in dit verband nog stelt dat de Raad in zijn arrest nr. 200 494 van 28 februari 2018 reeds heeft geoordeeld dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is wanneer uit de beslissing blijkt dat er geen rekening is gehouden met de periode volgend op de invrijheidstelling en de nieuwe elementen die sindsdien zijn ontstaan omtrent het gezinsleven, wijst de Raad er vooreerst op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien blijkt uit hetgeen voorafgaat en hetgeen wat volgt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over de periode volgend op de invrijheidstelling van de verzoekende partij en haar gezinsleven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk. Betreffende het betoog dat de elementen die zich hebben voorgedaan en de integratie en de evolutie en verbetering van haar gedrag sinds haar veroordeling in februari 2013 wel degelijk een invloed hebben op de beoordeling van de actualiteit en realiteit van het gevaar dat een gedrag van een persoon zou kunnen vormen op vlak van openbare orde, dat de verwerende partij moet beoordelen of haar gedrag een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert, herhaalt de Raad vooreerst dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert, waarbij zij onder meer heeft gewezen op het bewezen bijzonder ernstig karakter van de feiten, de zware psychische impact op het slachtoffer, de kwetsbaarheid van het slachtoffer, het ontkennen van de feiten, het in twijfel trekken van het rechtssysteem in België en het gebrek aan schuldinzicht en berouw. De verzoekende partij verduidelijkt geenszins welke elementen zich hebben voorgedaan die afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Waar zij wijst op een integratie en een evolutie en verbetering van haar gedrag sinds haar veroordeling in februari 2013 beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins aannemelijk maakt zodat zij geenszins aantoonde dat de verwerende partij bij haar beoordeling van het gevaar van de openbare orde bepaalde elementen ten onrechte veronachtzaamd heeft. Immers heeft de verwerende partij betreffende de integratie erop gewezen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving te beschikken en heeft zij er betreffende de 'evolutie en verbetering van haar gedrag sinds haar veroordeling in februari 2013' op gewezen dat de verzoekende partij nog een veroordeling heeft opgelopen in 2017 wegens inbreuken op de verkeerswetgeving alsook dat zij op 3 april 2018 werd gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal waarbij zij van de gelegenheid gebruik maakte om haar handen in onschuld te wassen en waarbij zij de in België

gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel trok en erop alludeerde dat de kwetsbaarheid/minderjarigheid van het slachtoffer niet voldoende gerelativeerd werd om uiteindelijk te beweren onschuldig te zijn en onterecht veroordeeld te zijn. Het betoog van de verzoekende partij is niet van die aard dat het de concrete motieven van de thans bestreden beslissing kan weerleggen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden door te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de tijd verstreken sinds de datum waarop de feiten werden gepleegd die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling, heeft de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de veroordelingen voor oude feiten *in casu* aanleiding geven tot de conclusie dat zij vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

De vaststelling van de verzoekende partij dat er overigens geen verband is tussen de vroegere veroordeling wegens verkrachting en aanranding en de veroordeling van de politierechtbank doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat er geen rekening wordt gehouden met het verstrijken van de tijd sinds de datum waarop de feiten werden gepleegd die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling, dat enkel wordt verwezen naar deze veroordeling die het recht zou geven aan de verwerende partij om deze beslissing te nemen en te rechtvaardigen dat het handhaven van de openbare orde zou primeren op haar gezinsleven, dat op geen enkele wijze een individueel onderzoek wordt gedaan van de tijd die intussen is verstreken, het geïsoleerd karakter van deze feiten, de totale afwezigheid van andere problemen met politie en justitie en de specifieke context van de gepleegde feiten, met inbegrip van de aard van de uitspraak van het hof van beroep die de gunst van het uitstel heeft toegekend om de integratie niet in gevaar te brengen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij verwijzend naar het vonnis van 10 september 2014 van de correctionele rechtbank te Gent poneert dat zij een gebrek aan schuldinzicht heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij verwijst naar een dergelijke veroordeling, zodat het betoog van de verzoekende partij dan ook feitelijke grondslag mist. Waar zij stelt dat het gebrek aan schuldinzicht een merkwaardige vaststelling betreft gelet op het feit dat zij sinds dat vonnis geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, herhaalt de Raad dat zij in feite, en dit dan nog ten onrechte gelet op de veroordeling in 2017, wijst op het gebrek aan recidive doch blijkt uit het niet meer plegen van nieuwe misdrijven geenszins dat er intussen tijd sprake zou zijn van schuldinzicht en berouw. De verzoekende partij voert ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen elementen aan waaruit haar schuldinzicht zou moeten blijken of waaruit blijkt dat zij haar gedrag heeft aangepast en waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling van het actueel karakter van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde geen rekening heeft gehouden of niet heeft gemotiveerd.

Door louter voor te houden dat haar gedrag niet beantwoordt aan de vereiste van ernstige redenen van openbare orde en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en te wijzen op het evenredigheidsbeginsel, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig is.

Gelet op voormelde vaststellingen en gelet op wat volgt in het kader van de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing in het licht van het gezinsleven, het privéleven en het hoger belang van de kinderen, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de bestreden beslissing niet uitlegt op welke wijze de genomen beslissing in overeenstemming zou zijn met het evenredigheidsbeginsel en in welke mate de beslissing uitsluitend gebaseerd zou zijn op haar persoonlijk gedrag.

Waar de verzoekende partij tevens stelt dat de verwerende partij haar beslissing nog motiveert door te stellen dat de aanwezigheid van haar kinderen haar er niet van weerhouden heeft het misdrijf te plegen, dat deze overweging getuigt van een moraliserend opgestoken vingertje en bezwaarlijk de beslissing overeind kan houden, gelet op wat kan worden gelezen in de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet, gaat zij voorbij aan de overige motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven geschetst, waaruit blijkt om welke redenen de verwerende partij van oordeel is dat er *in casu* redenen van openbare orde bestaan om het verblijfsrecht te beëindigen. Tevens zal blijken uit wat volgt dat de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij met haar kinderen evenals het hoger belang van die kinderen mee in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden

beslissing. Door louter te wijzen op het moraliserend karakter van een enkel motief in de bestreden beslissing toont de verzoekende partij niet aan dat de volledige bestreden beslissing niet langer stand houdt.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partij stelt dat zij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging van haar verblijf omwille van deze veroordeling alsook van een inreisverbod, dat vervolgens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen doch dat deze beslissing werd vernietigd en zij sinds oktober 2020 een F-kaart heeft ontvangen, dat nog geen twee maanden later haar verblijf reeds in vraag wordt gesteld voor feiten die reeds gekend waren ten tijde van het nemen van de beslissing, dat de Raad reeds oordeelde dat het getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling tot de vestiging toe te laten en vervolgens deze zelfde gegevens, na twee jaar, te herappreciëren om tot een ander besluit te komen, dat immers het probleem van de openbare orde identiek is bij de intrekking van het verblijf en het ten tijde toekennen van het verblijf, gaat zij er volledig aan voorbij dat haar de F-kaart werd toegekend niet omwille van het voldaan zijn aan de voorwaarden voor gezinshereniging en het niet voorhanden zijn van uitsluitingsgronden, doch wel louter omdat de termijn om te beslissen voor de verwerende partij was verstreken. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad nu niet blijkt dat het bij het toekennen van een verblijfsrecht ging om een besluitvorming op grond van de gegevens van de zaak. Door louter te stellen dat de nalatigheid van de verwerende partij om een beslissing te nemen geen gegronde reden vormt, toont zij geenszins aan dat het wel degelijk zou gaan om een besluitvorming op grond van de gegevens van de zaak, noch dat de verwerende partij, na het toekennen door het verstrijken van een termijn van een verblijfsrecht, niet langer op grond van artikel 44*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet dit verblijf kon beëindigen. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat volgens de leer van de intrekking van de administratieve rechtshandeling, een recht van een persoon uitsluitend kan worden afgenomen indien er sprake is van bedrog, hetgeen *in casu* niet het geval is, dat *in casu* de intrekking van de administratieve rechtshandeling het gevolg is van de traagheid of de laattijdigheid van de verwerende partij, gaat zij er aan voorbij dat de *in casu* bestreden beslissing geen intrekking van de administratieve beslissing die het verblijfsrecht heeft toegekend betreft, doch wel een beëindiging van het verblijf op grond van artikel 44*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij in dit kader nog betoogt dat zij gedurende deze voorgaande en huidige beslissingen en procedures verder haar gezinsleven heeft uitgebouwd, haar verantwoordelijkheid als vader ten aanzien van haar Belgische kinderen heeft opgenomen en dit ook verder wil blijven doen, wijst de Raad, naast de vaststelling dat de verzoekende partij slechts enkele maanden in het bezit is geweest van een F-kaart nadat zij reeds het voorwerp had uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een inreisverbod voor de duur van tien jaar, op de vaststellingen betreffende het gezinsleven in onderhavig arrest.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de verzoekende partij, door haar persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde, dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen en dat vandaar overeenkomstig artikel 44*bis* van de Vreemdelingen het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden.

3.3.8. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vevat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44*bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 44*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het Hof de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna in punt 3.3.9. wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het Hof, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

3.3.9. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Daargelaten de bemerking dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt en aldus niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van haar echtgenote en haar zes minderjarige kinderen wordt gescheiden, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68).

Specifiek wat het negende Boultif/Üner-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de *Vreemdelingenwet* (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.3.10. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44*bis*, §1 van de *Vreemdelingenwet*. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM. Ook de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de bescherming van de openbare orde een reden kan zijn om een uitzondering te maken op artikel 8 van het EVRM ter bescherming van het gezinsleven, dat dit is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat de huidige maatregel een inmenging is op het gezinsleven en dat zij niet betwist dat deze door de wet is voorzien en een legitiem doel bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM nastreeft. Zij meent echter dat de maatregel niet noodzakelijk is om dit doel te bereiken.

3.3.11. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10,

K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet, vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en haar familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds. De verzoekende partij merkt terecht op dat het de taak is van de verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk, dat er met andere woorden een fair balance dient gemaakt te worden tussen de rechten van het individu, het uitoefenen van zijn gezinsleven, en de rechten van de overheid, *in casu* het handhaven van de openbare orde. Zij kan eveneens gevolgd worden dat de maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven proportioneel dient te zijn aan het legitieme doel dat de verwerende partij nastreeft, dat dit ook wordt vereist door artikel 45, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing overgaat tot een belangenafweging waarbij het privé- en gezinsleven wordt afgewogen tegen het vastgestelde ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde dat blijkt uit het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij. Aan de hand van de zogenaamde Boultif/Üner-criteria, waarnaar de verzoekende partij ook verwijst in haar verzoekschrift, onderzoekt de Raad of de staatssecretaris, met betrekking tot het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, een correcte, zorgvuldige en redelijke/proportionele beoordeling heeft doorgevoerd.

In het kader van artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet, wijst de verwerende partij er ook nog op dat uit niets in het dossier zou kunnen blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, dat de verzoekende partij verklaarde in goede gezondheid te verkeren. De verzoekende partij heeft geen opmerkingen in dit verband.

3.3.12. Criteria (1) en (3): de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf, het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de verzoekende partij in die periode

Er werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij, mede gelet op de aard en de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, kon oordelen dat uit de persoonlijke gedragingen van de verzoekende partij blijkt dat er sprake is van redenen van openbare orde die de genomen maatregel kunnen rechtvaardigen. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat de verwerende partij kon oordelen dat de vastgestelde redenen van openbare orde nog een actueel karakter hebben.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij één veroordeling vermeldt, waarvan het misdrijf dateert van meer dan tien jaar geleden, dat het dus feiten van vele jaren geleden betreft, dat de veroordeling door de politierechtbank in 2017 overtredingen zijn van de wegcode en niet van die aard om haar verblijf wegens openbare orde te beëindigen, dat zij sindsdien geen nieuwe feiten heeft begaan die geleid hebben tot veroordelingen, dat zij met andere woorden gedurende deze periode, namelijk tien jaar, een goed gedrag heeft getoond, dat in de bestreden beslissing over dit criterium van de Boultif/Üner-rechtspraak niet wordt gemotiveerd, dat hier bijgevolg geen correcte balans wordt gemaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij grotendeels haar reeds eerder geuite kritiek herhaalt, zodat de Raad ook kan verwijzen naar uiteenzetting hieromtrent in punt 3.3.7.

Waar zij meent dat in de bestreden beslissing over het criterium “*de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode*” niet wordt gemotiveerd, maakt zij dit niet aannemelijk. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing vooreerst duidelijk dat de verzoekende partij reeds in mei 2012 door de correctionele rechtbank te Turnhout werd veroordeeld voor de verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op de beslissing van het Commissariaat-generaal van 24 april 2018 waarin werd gewezen op het feit dat er *in casu* sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf waardoor deze vaststelling op zich voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving uitmaakt. Eveneens sloot de verwerende partij zich in de bestreden beslissing aan bij het oordeel van de Raad in het arrest 220 720 van 3 mei 2019 waarin ook werd gesteld dat de gedragingen van de verzoekende partij dermate laakbaar zijn en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende bedreiging voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat het EHRM reeds geoordeeld heeft dat in sommige

gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de ernst van de feiten in overweging heeft genomen bij het beoordelen van het actueel gevaar voor de openbare orde. Eveneens heeft de verwerende partij in het kader van het oordeel naar het toekomstig gedrag van de verzoekende partij, gewezen op vaststellingen uit de beslissing van het Commissariaat-generaal en het voormelde arrest van de Raad betreffende het gebrek aan schuldinzicht en berouw. De verwerende partij heeft aldus in haar beslissing een inschatting gemaakt van het toekomstig gedrag en dit aan de hand van objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat zij zich intussen goed gedragen heeft, wijst zij in feite op het gebrek aan recidive doch blijkt uit het niet meer begaan van nieuwe feiten, minstens uit het niet meer in aanraking komen met politie of justitie, geenszins dat er intussen tijd sprake zou zijn van schuldinzicht en berouw. De verzoekende partij voert ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen elementen aan waaruit haar schuldinzicht zou moeten blijken of waaruit blijkt dat zij haar gedrag heeft aangepast en waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling van het actueel karakter van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd.

In de thans voorliggende omstandigheden overtuigt de verzoekende partij niet dat het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten en haar gedrag in die periode van die aard zijn dat deze maken dat het actueel karakter van de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde niet langer blijkt of niet langer op kennelijk redelijke wijze kan geoordeeld worden dat het beschermen van de openbare orde primeert op de belangen van de verzoekende partij.

3.3.13. In het licht van het gezinsleven van de verzoekende partij worden de criteria (4), (5), (6), (7), (8) en (9) beoordeeld.

- Criterium (4): de nationaliteit van alle betrokkenen

Het is niet betwist dat de partner van de verzoekende partij en hun zes minderjarige kinderen Belg zijn. Dit wordt ook duidelijk zo vermeld in de bestreden beslissing en hiermee werd rekening gehouden.

- Criterium (5): de gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven

De verzoekende partij betoogt dat zij een vaste relatie heeft met haar partner sinds meer dan zestien jaar, dat zij en haar partner in 2005 trouwden, dat zij samen zes kinderen hebben en een zeer hecht gezinsleven hebben, dat zij en haar echtgenote volgens de verwerende partij niet ononderbroken samengewoond hebben aangezien dit zou blijken uit het rijksregister, dat de verwerende partij een kopie van het administratief dossier heeft opgestuurd, op haar vraag, maar dat de uittreksels uit het rijksregister hier niet aan toegevoegd zijn, dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze informatie tegen te spreken daar zij deze stukken uit het administratief dossier niet kan inkijken, dat het bovendien onmogelijk is een wettigheidscontrole uit te voeren, dat haar rechten van verdediging worden geschonden, dat eveneens artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur wordt geschonden, dat zij, wat de periode in 2013-2014 betreft, inderdaad niet fysiek samengewoond heeft met haar echtgenote en haar kinderen daar zij in detentie was, dat het bovendien niet wordt betwist dat zij en haar partner en haar kinderen sinds 2016 ononderbroken samenleven, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze zeer lange duur van de relatie, dat volgens de verwerende partij integendeel dit gezinsleven haar onaangepast gedrag niet in de weg stond en zij kennelijk het gezinsleven niet zo belangrijk vond dat zij haar gedrag daaraan diende aan te passen, dat de verwerende partij bijgevolg dit gezinsleven niet als absoluut hoeft te beschouwen, dat dit geen correcte afweging is van de zeer lange duur van het gezinsleven enerzijds en het gevaar voor de openbare orde anderzijds, dat het recht op gezinsleven overigens nooit absoluut is, dat artikel 8, tweede lid van het EVRM daarom bepaalt dat op het gezinsleven inmenging kan gebeuren, dat dit motief aldus niet pertinent is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun kinderen niet betwist. Zij motiveert over de niet ononderbroken gezamenlijke vestiging, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, als volgt:

“Bovendien blijkt uit het dossier en uit het Rijksregister dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest. Volgens het Rijksregister woonden zij samen van 18.01.2008 tot 27.08.2009; van 19.06.2012 tot 20.06.2013; van 05.01.2015 tot 16.06.2015; van 20.10.2016 tot heden. De onderbrekingen worden door betrokkene betwist, maar hij legt niets voor waaruit het tegendeel kan blijken. Verder blijkt uit de brief van de advocaat dd. 05.03.2019 dat betrokkene eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin. In die periodes en gedurende zijn detentie was het dan ook de echtgenote die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, zijn echtgenote of de kinderen zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België.”

De verzoekende partij betoogt dat het onmogelijk is voornoemde motieven tegen te spreken daar de verwerende partij een kopie van het administratief dossier heeft opgestuurd, op haar vraag, maar dat de uittreksels uit het rijksregister hier niet aan toegevoegd zijn, doch beperkt zij zich tot een loutere bewering en gaat zij er overigens met haar betoog aan voorbij dat zij te allen tijde bij het lokaal bestuur van haar verblijfplaats een attest van woonst met historiek kon opvragen. Aldus blijkt geenszins dat haar rechten van verdediging werden geschonden.

Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie uit het rijksregister wordt opgenomen in de bestreden beslissing, met name dat “(...)zij samen (woonden) van 18.01.2008 tot 27.08.2009; van 19.06.2012 tot 20.06.2013; van 05.01.2015 tot 16.06.2015; van 20.10.2016 tot heden”, zodat het de verzoekende partij vrijstaat in kader van huidig beroep zich hiertegen te verweren. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig betogen dat het onmogelijk is om de informatie tegen te spreken. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins deze informatie weerlegt of ontkracht. Zij bevestigt enkel dat zij in de periode 2013-2014 niet fysiek heeft samengewoond met haar echtgenote en kinderen daar zij in detentie was.

Waar zij tevens stelt dat artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur wordt geschonden, voert de verzoekende partij in wezen kritiek op de wijze waarop zij het administratief dossier heeft verkregen. De opvraging van het administratief dossier bij de verwerende partij en de wijze van verkrijging maakt echter geenszins het voorwerp uit van onderhavig beroep zodat het betoog van de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, niet dienstig is.

Betreffende de mogelijkheid om kennis te nemen van de stukken van het administratief dossier, wijst de Raad erop dat indien de verzoekende partij meent dat zij bij haar verzoek om inzage of afschrift van haar administratief dossier moeilijkheden heeft ondervonden, het haar vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden, voorzien in artikel 8 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Uit deze wet blijkt dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de ‘Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten’, met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

De verzoekende partij kan in dit verband de problemen die zij zou hebben ondervonden niet voorleggen aan de Raad, die overeenkomstig artikel 39/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij laat na aan te tonen dat, indien de verwerende partij al artikel 4 van de voornoemde wet van 11 april 1994 zou geschonden hebben, zij de beroepsprocedure, voorzien in deze wet, heeft gevolgd.

Tot slot wijst de Raad erop dat de gegevens van het rijksregister wel degelijk terug te vinden zijn in het administratief dossier dat aan de Raad werd overgemaakt, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat een wettigheidscontrole onmogelijk is.

De verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet wordt betwist dat zij en haar partner en kinderen sinds 2016 ononderbroken samenleven, nu uit de motieven van de bestreden

beslissing duidelijk blijkt dat dit wel betwist wordt en dit als volgt: *“Volgens het Rijksregister woonden zij samen van 18.01.2008 tot 27.08.2009; van 19.06.2012 tot 20.06.2013; van 05.01.2015 tot 16.06.2015; van 20.10.2016 tot heden. De onderbrekingen worden door betrokkene betwist, maar hij legt niets voor waaruit het tegendeel kan blijken. Verder blijkt uit de brief van de advocaat dd. 05.03.2019 dat betrokkene eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin.”* De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij wijst er wel op dat zij een vaste relatie heeft met haar partner sinds meer dan 16 jaar, dat zij trouwden in 2005 en samen zes minderjarige kinderen hebben, alsook een zeer hecht gezinsleven. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk rekening gehouden met de zeer lange duur van de relatie. Immers erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij en haar echtgenote sedert 2008 samen hebben gewoond in het Rijk, doch wordt in dit verband gewezen op de vele onderbrekingen van samenwonen alsook de onenigheid in het gezin.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat volgens de verwerende partij het gezinsleven haar onaangepast gedrag niet in de weg stond en zij kennelijk het gezinsleven niet zo belangrijk vond dat zij haar gedrag daaraan diende aan te passen, dat de verwerende partij bijgevolg dit gezinsleven niet als absoluut hoeft te beschouwen, dat dit geen correcte afweging is van de zeer lange duur van het gezinsleven enerzijds en het gevaar voor de openbare orde anderzijds, dat het recht op gezinsleven overigens nooit absoluut is, dat artikel 8, tweede lid van het EVRM daarom bepaalt dat op het gezinsleven een inmenging kan gebeuren, dat dit motief aldus niet pertinent is, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij deze bijzondere ernstige strafbare feiten pleegde hoewel zij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op haar gezinsleven, dat indien zij haar gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht kan worden dat haar gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan haar inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van haar uitgaat, dat het een verantwoordelijkheid is die in beide richtingen dient te worden genomen. Door louter te wijzen op de zeer lange duur van het gezinsleven toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn noch maakt zij aannemelijk dat dit geen correcte afweging is van de zeer lange duur van het gezinsleven enerzijds en het gevaar voor de openbare orde anderzijds. Immers wordt in de afweging niet enkel gewezen op het feit dat zij bijzondere ernstige strafbare feiten pleegde hoewel zij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op haar gezinsleven, doch ook op tal van andere elementen, zoals onder meer het gebrek aan berouw en schuldinzicht waardoor de verzoekende partij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt, het niet voorhanden zijn van een noodzakelijkheid van de aanwezigheid en ondersteuning van de verzoekende partij in het gezin bij het verder in België verblijven van het gezin, het niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd zijn, de onenigheid in het gezin, het ontbreken van lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen bij de verzoekende partij, haar echtgenote en haar kinderen, het niet aangetoond zijn van een hechte relatie met de kinderen en de mogelijkheid voor de echtgenote en de kinderen de verzoekende partij te vervoegen in het herkomstland.

- Criterium (6): de vraag of de partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband

De verzoekende partij betoogt dat zij op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam, voor het jaar 2005, nog geen misdrijf had gepleegd, dat haar partner daarvan bijgevolg niet op de hoogte kon zijn, dat de verwerende partij daarmee geen rekening houdt, dat de bestreden beslissing daarover niets bevat, dat dit aldus afbreuk doet aan de verplichting voor de verwerende partij om een correcte balans te maken van haar belangen en die van de staat.

De vraag of de partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband is niet relevant, gezien de gezinsband reeds bestond voor het plegen van de misdrijven. De verzoekende partij toont dan ook niet aan waarom de verwerende partij in het licht van de Boulif-criteria gehouden was in de belangenafweging rekening te houden met het feit dat zij voor de aanvang van haar gezinsleven nog geen misdrijf had gepleegd.

Bovendien en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat het gezinsleven een aanvang nam vooraleer de verzoekende partij de feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid pleegde. In de bestreden beslissing

wordt hierover gemotiveerd dat de verzoekende partij op het moment van de feiten reeds een gezinsleven met haar echtgenote beleefde en dat zij reeds vader was van drie minderjarige kinderen, dat dit gezinsleven haar er kennelijk niet van heeft weerhouden het bijzonder ernstig misdrijf te plegen waarvoor zij definitief werd veroordeeld, namelijk de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid op een 15-jarig meisje, dat de verzoekende partij deze bijzonder ernstige strafbare feiten pleegde, hoewel zij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op haar gezinsleven, dat indien de verzoekende partij haar gezinsleven niet belangrijk genoeg acht bezwaarlijk van de Belgische staat kan worden verwacht dat het gezinsleven van de verzoekende partij als belangrijker wordt ingeschat dan haar inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van haar uitgaat, dat dat een verantwoordelijkheid is die in beide richtingen dient te worden genomen, dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet voldoende kansen zouden zijn gegeven vanuit de Belgische maatschappij.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat het loutere feit dat zij reeds een gezinsband had voor het plegen van de feiten ertoe zou leiden dat haar privé- en gezinsbelangen dienen door te wegen op het beschermen van de openbare orde.

- Criterium (7): de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd

De verzoekende partij stelt in dit verband dat uit de relatie zes kinderen zijn geboren, met name in 2005, 2006, 2008, 2011, 2013 en 2015.

Het is niet betwist dat uit de relatie van de verzoekende partij en haar partner zes kinderen zijn geboren. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren deze kinderen 15, 14, 12, 9, 7 en 5 jaar oud. Met dit alles is rekening gehouden in de bestreden beslissing, minstens toont de verzoekende partij door enkel te wijzen op het aantal kinderen en hun leeftijd het tegendeel niet aan.

- Criterium (8): de ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden indien zij de verzoekende partij zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen

De verzoekende partij stelt in dit verband dat haar echtgenote niet wenst terug te keren naar Rusland, dat zij overigens de Belgische nationaliteit heeft en dus niet dient terug te keren, dat het centrum van haar belangen hier in België ligt, dat haar kinderen hier wonen alsook haar vrienden, dat zij bovendien genot haalt uit haar job, dat zij haar land ontvlucht is in 2008, dat hoewel de verwerende partij het tegendeel insinueert, de vluchtelingenstatus van haar echtgenote nooit ingetrokken noch opgeheven is.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat uit niets blijkt dat de betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten, dat de vrouw en de kinderen van de verzoekende partij geenszins verplicht worden om haar te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar zij eventueel recht op verblijf heeft of kan bekomen, maar dat zij dit uiteraard wel vrijwillig kunnen doen, zo zij dit wensen, dat de vrouw van de verzoekende partij ook tot 2008 in Rusland heeft geleefd en met andere woorden ook nog voldoende vertrouwd is met de Russische cultuur, dat verder uit het mailverkeer van 20 oktober 2019 en 21 oktober 2019 met betrekking tot de start van de opleiding en tewerkstelling van de echtgenote van de verzoekende partij in M. blijkt dat de mailbox van de echtgenote nog steeds in het Russisch ingesteld staat, waaruit af te leiden valt dat zij ook nog steeds de taal van het land van herkomst machtig is, dat de echtgenote van de verzoekende partij en hun kinderen niet het voorwerp van deze beslissing uitmaken, dat de tewerkstelling van mevrouw en eventuele andere banden die zij inmiddels heeft opgebouwd niet in het gedrang komen, dat indien zij zich zo organiseren dat de verzoekende partij het land verlaat en de rest van het gezin verder in België verblijft, de verzoekende partij de contacten met haar echtgenote en kinderen kan onderhouden gebruikmakend van de moderne communicatiemiddelen, dat zij de verzoekende partij ook in Rusland of een ander land kunnen bezoeken, dat waar geponeerd wordt dat het voor het gezin van de verzoekende partij onmogelijk is om haar te bezoeken in Rusland omdat zij eerder erkend zijn als vluchtelingen, dient opgemerkt te worden dat uit nazicht van het dossier blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij en in navolging de op dat ogenblik reeds geboren minderjarige kinderen hun asielrelaas volledig relateerden aan de problemen die de verzoekende partij in het herkomstland zou hebben ondervonden, dat de problemen die de verzoekende partij ondervond geheel gerelateerd waren aan problemen die haar ouders zouden hebben gekend, dat het Commissariaat-generaal dit asielrelaas bij beslissing van 24 april 2018 evenwel onderworpen heeft aan een nieuwe beoordeling en geoordeeld heeft dat er op heden niet kan worden aangenomen dat zij, en bij uitbreiding ook haar gezin, gelet op de koppeling van het asielrelaas, bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dient te

koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, meer nog, dat uit de beslissing van 31 oktober 2018 (lees: 24 april 2018) blijkt dat de ouders van de verzoekende partij nog steeds in het herkomstland verblijven, dat haar vader zelfs nog steeds in hetzelfde dorp verblijft en dat hij nog steeds gaat bidden in dezelfde moskee waar hij vroeger werkte, dat haar moeder daarnaast nog jaren actief zou zijn geweest als kinderarts – de reden waarom de moeder destijds zou gevisieerd zijn geweest, dat het redelijk is uit voorgaande elementen te besluiten dat de ouders van de verzoekende partij geen concrete problemen (meer) kennen, dat daaruit volgt dat het dan ook niet aannemelijk is dat de verzoekende partij en bij uitbreiding haar gezin bij een terugkeer heden (nog) zouden gevisieerd worden, hetgeen ook door de Raad werd bevestigd in zijn arrest van 3 mei 2019 nr. 220 720 waar gesteld wordt *“Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de vrees voor vervolging voor haar zelf en bij uitbreiding haar gezin nog langer actueel is. Het blijkt dus wel degelijk mogelijk dat haar gezin haar in het herkomstland opzoekt”*.

Aldus motiveert de verwerende partij dat uit niets blijkt dat de betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten waarbij ze is nagegaan of de echtgenote moeilijkheden zou ondervinden in Rusland. Daarnaast motiveert zij ook dat de echtgenote van de verzoekende partij niet dient terug te keren naar Rusland. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Immers leidt het louter gegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij niet wenst terug te keren naar Rusland er nog niet toe dat zij niet kan terugkeren. Bovendien blijkt uit de motieven dat zij niet dient terug te keren. In de mate dat de verzoekende partij over haar echtgenote stelt dat het centrum van haar belangen hier in België ligt, dat haar kinderen hier wonen alsook haar vrienden, dat zij bovendien genot haalt uit haar job, herhaalt de Raad vooreerst dat de echtgenote van de verzoekende partij niet dient terug te keren naar Rusland. Bovendien maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat haar echtgenote haar leven niet opnieuw kan opbouwen in het land van herkomst, daar een job kan vinden waar zij genot uithaalt en vandaar uit contact kan onderhouden met haar vrienden.

In de mate dat zij nog stelt dat de vluchtelingenstatus van haar echtgenote nooit ingetrokken noch opgeheven is, wordt het tegendeel geenszins in de bestreden beslissing geponeerd doch wordt er gesteld dat er op heden niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, en bij uitbreiding ook haar gezin, gelet op de koppeling van het asielaanvraag, bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, een vaststelling die verzoekende partij met haar betoog geenszins weerlegt of ontkracht.

In de voorliggende omstandigheden blijkt niet dat de verwerende partij bij voornoemde beoordeling foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel staande belangen niet op een proportionele wijze heeft afgewogen.

- Criterium (9): het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de verzoekende partij

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen vermeldt, doch hiermee geen rekening houdt, dit minstens niet correct doet, dat nochtans in het verleden meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd om rekening te houden met het hoogste belang van haar Belgische minderjarige kinderen, dat zij in het verleden heeft uiteengezet dat zij uitdrukkelijk de toepassing inriep van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, gezien zij verder in België wil verblijven en zij niet voor onbepaalde duur zou willen worden gescheiden van haar kinderen die de Belgische nationaliteit hebben, die in België schoolgaand zijn en aan de schoolplicht onderworpen zijn als Belgische burgers.

De Raad merkt vooreerst op dat in zoverre de verzoekende partij in het kader van het hoger belang van het kind wijst op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, het volstaat om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State van artikel 22*bis* van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de

parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32*). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5*).

Nu blijkt dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of op artikel 22bis van de Grondwet kan beroepen, kan ze niet dienstig voorhouden dat het hoogste belang van haar minderjarige kinderen in het licht van artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag totaal buiten beschouwing is gelaten.

Zoals echter blijkt uit wat voorafgaat, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt over het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Naar aanleiding van het onderzoek dd. 01.12.2020 werden enkel loonfiches van betrokkene echtgenote voorgelegd en een begeleidend schrijven van betrokkene raadsman. (...) Betrokkene legde in het verleden ook nog stukken voor, namelijk: een bevestigingsmail van de start van opleiding en tewerkstelling in M. (...) op naam van zijn echtgenote, bijhorende opleidingsovereenkomst alsook een arbeidsovereenkomst van M. (...) voor week 47 op naam van betrokkene echtgenote, schoolattesten van de kinderen S. (...), R. (...), A. (...), B. (...) voor schooljaar 2019 – 2020, en schoolrapporten van U. (...) en K. (...) voor 2019 – 2020 en attesten van de sportclub V. (...) op naam van de kinderen U. (...) en A. (...). De raadsman vermeldde in haar begeleidend schrijven dd. 05.01.2021 dat het, gelet op de schoolvakantie, niet mogelijk was om reeds recente schoolattesten voor te leggen, hetgeen aannemelijk is. Bij alle voorgelegde stukken dient opgemerkt te worden dat geen van deze stukken betrekking hebben op betrokkene zelf. De attesten zijn een pluim op de hoed van de gezinsleden van betrokkene: het ganse gezin doet duidelijk zijn best om te integreren, maar van betrokkene zelf kan dit jammer genoeg niet blijken. (...) Met betrekking tot de stelling van betrokkene raadsman dat betrokkene de twee zoons vergezelt naar de bokscub en een belangrijke rol inneemt in hun leven bij de uitoefening van deze sport wordt niets voorgelegd. Er kan enkel blijken dat de zoons U. (...) en A. (...) zijn ingeschreven in de sportclub.

Voor wat de economische integratie betreft legt betrokkene loonfiches op naam van zijn echtgenote voor. Uit deze stukken blijkt dat zij betrokkene en de 6 kinderen ten laste te heeft, mevrouw dient dus geheel in het levensonderhoud van haar gezin te voorzien, en doet dit klaarblijkelijk reeds sinds jaar en dag. Uit nazicht in Dolsis immers blijkt dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld sinds 19.12.2017. Verder kan daar ook uit blijken dat betrokkene gedurende zijn gehele verblijf in België heel weinig tewerkgesteld is geweest (nl. in volgende periodes: 16.11.2009 - 23.12.2010; 08.12.2014 - 20.08.2015; 17.11.2015 - 06.06.2016; 25.09.2017 - 19.12.2017). Op een verblijf van 13 jaar kan een tewerkstelling van in totaal 4 jaar, dewelke regelmatig werd onderbroken, bezwaarlijk blijken geven van een doorgedreven economische integratie. In het begeleidend schrijven van betrokkene raadsman staat te lezen dat betrokkene een werkbelofte zou ontvangen hebben van M. (...) en hij er aan de slag zou kunnen. Indien betrokkene deze daadwerkelijk ontvangen heeft, is niet duidelijk waarom het document niet ter staving werd voorgelegd. Bovendien kan opgemerkt worden dat in 2019 eveneens een zogeheten werkbelofte werd voorgelegd waar betrokkene uiteindelijk, ondanks zijn legale verblijf en daarmee gepaard gaande onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt, niets mee blijkt aangevangen te hebben. Er werd geen duiding gegeven waarom die tewerkstelling niet is doorgegaan. Verder kan opgemerkt worden dat het toch opvallend is dat betrokkene zijn laatste tewerkstelling dateert van december 2017, dit terwijl betrokkene zijn verblijfsrecht pas werd beëindigd op 28.06.2018 en hij ook toegang had tot de arbeidsmarkt in de periode waarin hij in het bezit was van een AI en hij onder bijlage 35 stond.

(...)

Voor wat de gezinssituatie betreft tot slot, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België aankwam samen met zijn hoogzwangere echtgenote en twee minderjarige kinderen. (...) Betrokkene en zijn echtgenote hebben samen zes minderjarige kinderen van heden 15, 14, 12, 9, 7 en 5 jaar oud: D.U.A.

(...), D.K.A. (...), D.R. (...), D.S. (...), D.A.A. (...), D.B. (...). Betrokkene echtgenote en de kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit. In de mail van 25.11.2019 vroeg de raadsman van betrokkene om de oudste kinderen U. (...), K. (...) en R. (...), gelet zij heden allen ouder dan 12 jaar zijn, te horen bij het nemen van een nieuwe beslissing. Het onderzoek dd. 01.12.2020 maakte er onmiskenbaar melding van dat het ging om een onderzoek met betrekking tot de intrekking van de verblijfskaart, de wettelijke basis waarop dit zou geschieden en welke elementen daarbij in overweging worden genomen. Betrokkene werd ook bijgestaan door zijn raadsman. Het is daarom niet duidelijk waarom betrokkene en zijn kinderen geen verklaring hebben toegevoegd. Gelet op de afgelopen schoolvakantie en de huidige coronamaatregelen, is het niet onredelijk te stellen dat zij daar wel degelijk de tijd voor zouden hebben gehad, voor zover zij uitdrukkelijk wensten gehoord te worden.

In haar mail van 29.11.2019 schrijft de raadsman van betrokkene dat de aanwezigheid en ondersteuning van betrokkene in het gezin absoluut noodzakelijk zal zijn nu betrokkene echtgenote haar opleiding en tewerkstelling heeft aangevat, en dit niet te combineren valt met de opvang van de kinderen. Echter kan nergens uit het administratief dossier blijken dat de moeder van de kinderen niet (meer) in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – desgevallend tijdelijk – alleen te dragen; dit doet zij immers heden ook. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat betrokkene echtgenote hem en de 6 kinderen ten laste heeft, en dus reeds volledig in hun levensonderhoud voorziet. Dat betrokkene de twee zonen vergezelt naar de bokscub, zoals gesteld in de mail van betrokkens raadsman dd. 29.11.2019, wordt niet gestaafd door stukken, waardoor het gesolliciteerd karakter van deze stelling niet kan worden uitgesloten. Over het algemeen kan bovendien opgemerkt worden dat uit de beslissing van het CGVS dd. 31.10.2018 blijkt dat betrokkene twijfelachtige verklaringen heeft afgelegd waar weinig geloof aan kan gehecht worden. Objectieve en verifieerbare bewijsstukken zijn in die zin onontbeerlijk in betrokkenes dossier. Ook blijkt uit diezelfde mail (dewelke reeds dateert van na de indiensttreding van betrokkene echtgenote bij M. (...), de tewerkstelling waar de raadsman op doelt), dat betrokkene de kinderen soms naar school brengt en hij ze ook soms afhaalt, wat impliceert dat het merendeel van de keren iemand anders de kinderen van en naar school brengt. Uit het dossier blijkt verder dat de moeder van de kinderen ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven sedert 21.05.2013. Mevrouw kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind&Gezin en/of het CLB, edm.) in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Bovendien blijkt uit het dossier en uit het Rijksregister dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd. Volgens het Rijksregister woonden zij samen van 18.01.2008 tot 27.08.2009; van 19.06.2012 tot 20.06.2013; van 05.01.2015 tot 16.06.2015; van 20.10.2016 tot heden. De onderbrekingen worden door betrokkene betwist, maar hij legt niets voor waaruit het tegendeel kan blijken. Verder blijkt uit de brief van de advocaat dd. 05.03.2019 dat betrokkene eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin. In die periodes en gedurende zijn detentie was het dan ook de echtgenote die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, zijn echtgenote of de kinderen zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België.

Betrokkens raadsman roept het hoger belang in van de kinderen en verwijst hierbij naar het IVRK. Evenwel dient opgemerkt te worden dat betrokkene door het Hof van Beroep werd veroordeeld voor het verkrachten van een minderjarig kind, wiens belangen op dat moment klaarblijkelijk niet van tel bleken voor betrokkene. Feiten die bovendien tot op heden door betrokkene worden ontkend en geminimaliseerd. Frappant is bovendien dat ook de raadsman de feiten lijkt te minimaliseren, hoewel de ernst en de actualiteit van het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de samenleving recent nog duidelijk werd aangestipt in het arrest 220 720 dd. 03.05.2019 van de RVV. Zo schrijft de raadsman in haar mail dd. 25.11.2019: De minderjarige kinderen kunnen niet het slachtoffer worden van eventuele fouten begaan in het verleden door een van hun ouders [...]. Het gaat om het enige feit dat hem ten laste kan worden gehouden en het gaat dus om een geïsoleerd feit. Ook schrijft ze dat er sindsdien “geen enkel negatief element (bestaat) dat hem kan worden verweten en gaat dus over een eenmalig geïsoleerd feit”. De raadsman gaat er aan voorbij dat er een groot gevaar uitgaat van betrokkene, temeer er sprake is van een totaal gebrek aan schuldinzicht en berouw.

Er werd niets voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie bestaat tussen betrokkene en zijn kinderen (met bijvoorbeeld foto's, begeleiding bij doktersbezoeken e.d.m.) maar voor

zover dit wel aangetoond zou worden. Dat er banden bestaan met betrokkene's gezin is evenwel aannemelijk. Echter, op het moment van de feiten beleefde betrokkene reeds een gezinsleven met zijn echtgenote en was hij reeds vader van 3 minderjarige kinderen. Dit gezinsleven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden het bijzonder ernstig misdrijf te plegen waarvoor hij definitief veroordeeld werd, namelijk de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid op een 15-jarig meisje. Betrokkene pleegde deze bijzonder ernstige strafbare feiten, hoewel hij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op zijn gezinsleven. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische Staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen reeds besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken. De gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn immers van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Uit niks blijkt dat betrokkene concreet heeft gewerkt aan zijn gedrag of overtuigend aannemelijk maakt dat hij besef heeft van de fouten die hij heeft gemaakt en de schade die hij heeft aangericht, in het bijzonder wat betreft de feiten van verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar, waarbij het betrokken meisje zich in een kwetsbare situatie bevond. Wel integendeel, betrokkene tracht tot op heden zijn handen in onschuld te wassen.

(...)

Uit niets blijkt vooreerst dat betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten. Betrokkene's vrouw en kinderen worden geenszins verplicht hem te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar hij eventueel recht op verblijf heeft of kan bekomen, maar kunnen dit uiteraard wel vrijwillig doen, zo zij dit wensen

(...)

De jeugdige leeftijd van de kinderen zal ook een integratie in Rusland vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen betrokkene te vervoegen. Gelet beide ouders van oorsprong Russisch zijn is het eveneens mogelijk dat de kinderen ook voeling hebben behouden of ontwikkeld met de cultuur en de gesproken taal aldaar, en zij eveneens contacten onderhouden met de grootouders in het land van herkomst en ooms/tante. Ook merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Rusland of elders zouden kunnen verder zetten. Maar zoals gesteld, heeft deze beslissing enkel betrekking op betrokkene. De echtgenote van betrokkene en hun kinderen maken niet het voorwerp van deze beslissing uit, de kinderen kunnen dus hun schoolloopbaan in België verder zetten, hun vriendschappelijke relaties onderhouden en hun vrijetijdsbestedingen blijven uitoefenen.

(...)

Voor zover betrokkene en zijn echtgenote er voor kiezen hun gezinsleven zo wensen te organiseren, rekening houdend met de belangen van de kinderen en betrokkene's huidige verblijfssituatie, waarbij het gezin in België verder verblijft en betrokkene het land verlaat, kan betrokkene de contacten met zijn echtgenote en kinderen onderhouden gebruikmakend van alle bestaande moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen betrokkene ook in Rusland of in een ander land bezoeken.”

Aldus blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Gelet op voorgaande motieven maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij afbreuk doet aan het gezag van gewijsde van het arrest nr. 226 081 van 13 september 2019 van de Raad. Immers blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de gezinssituatie in het algemeen maar specifiek is ingegaan op de belangen van de minderjarige kinderen, waar gewezen

wordt op de mogelijkheid voor de moeder om de emotionele en materiële zorg alleen te dragen, dat zij dit heden ook doet, dat zij in het levensonderhoud van de kinderen voorziet, dat het vergezellen van de zoons naar de bokscub niet gestaafd wordt door stukken, dat hoewel de verzoekende partij de kinderen soms naar school brengt dit het merendeel van de tijd door iemand anders gebeurt, dat de moeder van de kinderen ononderbroken in België heeft gewoond en op 21 mei 2013 de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat zij gebruik kan maken van allerhande ondersteuning in functie van het welzijn van de kinderen om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk is gevestigd geweest, dat het tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij haar echtgenote was die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin, dat niet blijkt dat de echtgenote of de kinderen lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen, dat niet blijkt dat de moeder van de kinderen niet zelfstandig kan functioneren, dat niet blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap op te nemen en evenmin blijkt dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is opdat haar echtgenote en de kinderen in België zouden kunnen blijven, dat er niets werd voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte band bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen zoals bijvoorbeeld foto's of bewijzen van begeleiding bij doktersbezoeken, dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België kan worden verdergezet, dat de moeder en de kinderen indien zij dit wensen de verzoekende partij kunnen vervoegen in Rusland, dat hun jeugdige leeftijd de integratie zal vergemakkelijken, dat het mogelijk is dat zij voeling hebben onderhouden of ontwikkeld met de cultuur en de gesproken taal van Rusland en zij contacten onderhielden met familieleden aldaar, dat niet blijkt dat zij hun scholing niet in Rusland kunnen verderzetten, dat zij echter niet het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing en dat de kinderen aldus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, hun vriendschappelijke relaties en hun vrijetijdsbestedingen kunnen blijven uitoefenen en contact kunnen houden met hun vader via de moderne communicatiemiddelen en hem bezoeken in Rusland of in een ander land.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in het verleden heeft uiteengezet dat zij verder in België wil verblijven en zij niet voor onbepaalde duur zou willen gescheiden worden van haar kinderen die de Belgische nationaliteit hebben, die in België schoolgaand zijn en aan de schoolplicht onderworpen zijn als Belgische burgers, blijkt dat de verwerende partij hierover in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd, met name door te stellen dat er niets werd voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen, dat nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat evenmin kan blijken dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat haar echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België, dat de vrouw en kinderen van de verzoekende partij geenszins worden verplicht haar te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar zij eventueel recht of verblijf heeft of kan bekomen, maar dit uiteraard wel vrijwillig kunnen doen, zo zij dit wensen, dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen hun scholing niet in Rusland of elders zouden kunnen verderzetten, dat de kinderen niet het voorwerp van deze beslissing uitmaken en dus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, dat de verzoekende partij contacten met haar kinderen kan onderhouden gebruikmakend van alle bestaande moderne communicatiemiddelen en dat zij de verzoekende partij ook in Rusland of in een ander land kunnen bezoeken. Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij heeft aangehaald dat er duidelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding van haar kinderen ten aanzien van haar, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet werd in het eerste middel.

Door louter voor te houden dat zij in de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangehaald dat buiten een periode van april 2018 tot augustus 2018 volgend op de beëindiging van haar verblijf waarna zij is teruggereisd naar Rusland en nadien werd genoodzaakt om terug te keren naar België zij steeds heeft samengewoond met haar gezin, voor haar gezin heeft gezorgd en dat er dus sprake is van een zeer sterke band en een gezinsleven, zodat de belangen van de minderjarige kinderen zwaarder moeten doorwegen in toepassing van artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdragen, zeker gezien de kinderen hier al jaren schoolgaand zijn en vier van de zes kinderen zelfs in België geboren zij en nog nooit een voet hebben gezet op Russisch grondgebied en de taal niet beheersen, gaat zij er eerst aan voorbij dat in de motieven van de bestreden beslissing wordt gewezen op meerdere periodes van onderbreking van het samenwonen van het gezin, met name tussen 27 augustus 2009 en 19 juni 2012, tussen 20 juni 2013 en 5 januari 2015 en tussen 16 juni 2015 en 20 oktober 2016 en dus niet enkel op het terugkeren naar Rusland in april 2018. Door louter voor te houden dat zij behoudens van april 2018 tot augustus 2018 steeds heeft samengewoond met haar gezin

toont zij geenszins aan dat voormelde vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zijn. Voorts slaagt de verzoekende partij er met haar betoog niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen waarin wordt gesteld dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de moeder van de kinderen niet (meer) in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder alleen te dragen, dat zij dit immers heden ook doet, dat het gegeven dat de verzoekende partij de twee zonen vergezelt naar de bokscub niet gestaafd wordt door stukken, waardoor het gesolliciteerd karakter van deze stelling niet kan worden uitgesloten, dat de verzoekende partij de kinderen soms naar school brengt en zij ze ook soms afhaalt, wat impliceert dat het merendeel van de keren iemand anders de kinderen van en naar school brengt, dat uit het dossier en uit het rijksregister blijkt dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest, dat nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat evenmin kan blijken dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in België onontbeerlijk is opdat haar echtgenote en kinderen verder zouden kunnen verblijven in België, dat er niets werd voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen, dat hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, het EHRM ook heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft, dat uit de rechtspraak van het EHRM bovendien blijkt dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de gerechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden, dat uit hetgeen reeds besproken werd blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken, dat de jeugdige leeftijd van de kinderen een integratie in Rusland zal vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen de verzoekende partij te verwoegen, dat gezien beide ouders van oorsprong Russisch zijn, het eveneens mogelijk is dat de kinderen ook voeling hebben behouden of ontwikkeld met de cultuur en de gesproken taal aldaar en zij eveneens contacten onderhielden met de grootouders in het land van herkomst en ooms en tantes, dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen hun scholing niet in Rusland of elders zouden kunnen verder zetten, dat de beslissing zoals gesteld enkel betrekking heeft op de verzoekende partij, dat de echtgenote van de verzoekende partij en hun kinderen niet het voorwerp uitmaken van deze beslissing, dat de kinderen dus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat voornoemde motieven waaruit aldus niet blijkt dat de verzoekende partij steeds voor haar gezin heeft gezorgd alsook blijkt dat met het belang van de kinderen rekening is gehouden alsmede met hun schoolgaan en het feit dat enkele kinderen in België geboren zijn, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Door het louter betwisten dat zij gedurende de periodes aangegeven in de bestreden beslissing niet zouden hebben samengewoond als gezin en het benadrukken dat zij buiten een periode van april 2018 tot augustus 2018 steeds als een gezin hebben samengewoond en dat het enkel bij de beëindiging van haar verblijf in april 2018 was dat er onenigheid was ontstaan in het gezin en dat er sprake is geweest van een kort gescheiden leven, slaagt de verzoekende partij er geenszins in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen waarin wordt gesteld dat zij volgens het rijksregister samenwoonden van 18 januari 2008 tot 27 augustus 2009, van 19 juni 2012 tot 20 juni 2013, van 5 januari 2015 tot 16 juni 2015 en van 20 oktober 2016 tot heden, dat de onderbrekingen door de verzoekende partij worden betwist maar dat zij niets voorlegt waaruit het tegendeel kan blijken, dat uit de brief van de advocaat van 5 maart 2019 blijkt dat de verzoekende partij eind april 2018 is teruggekeerd naar Rusland, omdat er onenigheid zou zijn ontstaan in het gezin. De verzoekende partij meent tevens dat niet zomaar kan worden gesteld dat uit het dossier niet zou blijken dat haar aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat gelet op de langdurige samenwoning als gezin het de evidentie zelve is dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, gelet op de jonge leeftijd van haar kinderen, doch dit betoog is niet van die aard dat het voornoemde motieven kan weerleggen of ontkrachten. Immers wijst de loutere langdurige samenwoning, die tevens meermaals langdurig onderbroken werd, er nog niet op dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is om het vaderschap op te nemen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk door louter te wijzen op de jonge leeftijd van de kinderen.

De verzoekende partij zet verder uiteen dat wordt gesteld dat haar echtgenote en de kinderen haar zouden kunnen bezoeken in het buitenland, wat zij betwist, gezien haar echtgenote en kinderen voorheen de vluchtelingenstatus hebben verkregen van de Belgische overheden, wat betekent dat zij in geval van terugkeer naar Rusland nog steeds vervolgingen te vrezen hebben van de Russische overheden, dit ondanks het feit dat zij op heden de Belgische nationaliteit hebben, dat de verwerende partij weet dat de echtgenote en de kinderen de vluchtelingenstatus hebben verkregen en dat dit

gebaseerd is op een gegronde vrees om vervolgingen te ondergaan in geval van terugkeer naar Rusland, zodat een terugkeer en bezoeken aan haar in Rusland onmogelijk zijn, dat de verwerende partij het tegendeel beweert maar dat benadrukt dient te worden dat enkel de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken en niet die van haar echtgenote, dat de verwerende partij hier haar bevoegdheid te buiten gaat daar zij geen oordeel kan vellen over de gegronde vrees voor vervolging van de echtgenote maar dat dit toebehoort tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Daar waar geponeerd wordt dat het voor betrokkenes gezin onmogelijk is om hem te bezoeken in Rusland omdat zij eerder erkend zijn als vluchtelingen, dient opgemerkt te worden dat uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkenes echtgenote (en in navolging de op dat ogenblik reeds geboren minderjarige kinderen) haar asielrelaas volledig relateerde aan de problemen die betrokkene in het herkomstland zou hebben ondervonden. De problemen die betrokkene ondervond waren geheel gerelateerd aan problemen die betrokkenes ouders zouden gekend hebben. Bij beslissing van 24.04.2018 heeft het CGVS dit asielrelaas evenwel onderworpen aan een nieuwe beoordeling en geoordeeld dat er op heden niet kan worden aangenomen dat betrokkene, en bij uitbreiding ook zijn gezin gelet op de koppeling van het asielrelaas, bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Meer nog, uit de beslissing dd. 31.10.2018 blijkt dat de ouders van betrokkene nog steeds in het herkomstland verblijven, dat zijn vader zelfs nog steeds in hetzelfde dorp verblijft en hij nog steeds gaat bidden in dezelfde moskee waar hij vroeger werkte. Daarnaast zou zijn moeder nog jaren actief geweest zijn als kinderarts – de reden waarom de moeder destijds zou geviseerd zijn geweest. Uit voorgaande elementen is het redelijk te besluiten dat de ouders van betrokkene geen concrete problemen (meer) kennen. Daaruit volgt dat het dan ook niet aannemelijk is dat betrokkene – en bij uitbreiding zijn gezin – bij een terugkeer heden (nog) zou geviseerd worden, hetgeen ook door de RVV werd bevestigd: “Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de vrees voor vervolging voor haar zelf en bij uitbreiding haar gezin nog langer actueel is. Het blijkt dus wel degelijk mogelijk dat haar gezin haar in het herkomstland opzoekt.” (arrest 220 720 dd. 03.05.2019 van de RVV, p. 12).”

Uit het betoog dat haar echtgenote en de kinderen haar zouden kunnen bezoeken in het buitenland, wat zij betwist, gezien haar echtgenote en kinderen voorheen de vluchtelingenstatus hebben verkregen van de Belgische overheden, wat betekent dat zij in geval van terugkeer naar Rusland nog steeds vervolgingen te vrezen hebben van de Russische overheden, dit ondanks het feit dat zij op heden de Belgische nationaliteit hebben, dat de verwerende partij weet dat de echtgenote en de kinderen de vluchtelingenstatus hebben verkregen en dat dit gebaseerd is op een gegronde vrees om vervolgingen te ondergaan in geval van terugkeer naar Rusland, zodat een terugkeer en bezoeken aan haar in Rusland onmogelijk zijn, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voornoemde motieven doch slaagt ze er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij gaat eraan voorbij dat wordt gesteld dat de vrees voor vervolging voor de verzoekende partij en bij uitbreiding haar gezin niet langer actueel is, dat het dus wel degelijk mogelijk blijkt dat haar gezin haar in het herkomstland opzoekt. Ter gelegenheid van haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. In zoverre zij nog benadrukt dat enkel de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken en niet die van haar echtgenote, dat de verwerende partij hier haar bevoegdheid te buiten gaat, daar zij geen oordeel kan vellen over de gegronde vrees voor vervolging van de echtgenote maar dat dit toebehoort tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat haar echtgenote sedert 21 mei 2013 de Belgische nationaliteit heeft verworven. Aldus is de commissaris-generaal niet langer bevoegd om zich uit te spreken over de vrees voor vervolging in hoofde van de echtgenote. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom de verwerende partij *in casu* geen oordeel kan vellen over voornoemde vrees en gaat tevens voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de Raad in zijn arrest nr. 220 720 van 3 mei 2019 reeds heeft vastgesteld dat bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat de vrees voor vervolging voor de verzoekende partij en bij uitbreiding haar gezin nog langer actueel is, dat het dus wel degelijk mogelijk blijkt dat haar gezin haar in het land van herkomst opzoekt, een vaststelling die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift, het weze herhaald, geenszins concreet weerlegt of ontkracht.

De verzoekende partij stelt verder dat de motivering dat de kinderen haar vaak kunnen gaan bezoeken en/of intensief contacten kunnen onderhouden via sociale media onvoldoende is, dat uit het dossier blijkt dat de partner heeft meegedeeld te leven van werkloosheidsuitkeringen enerzijds en af en toe een bescheiden loon anderzijds, dat zij dus om financiële redenen niet vaak voor zeven personen een reis

naar Rusland kan ondernemen, laat staan eenmaal per jaar, dat de verwerende partij daarmee geen rekening houdt, maar gaat daarmee voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel gewezen op het feit dat haar echtgenote en haar kinderen de verzoekende partij in Rusland kunnen bezoeken, doch ook op het feit dat zij de verzoekende partij in een ander land kunnen bezoeken. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd dat het gezin “vaak” een reis naar Rusland kan ondernemen noch dat zij dit “eenmaal per jaar” kunnen doen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat haar echtgenote en hun kinderen haar in Rusland of in een ander land kunnen bezoeken. Zij maakt immers niet aannemelijk dat een bezoek omwille van financiële redenen volledig uitgesloten is. Zij betoogt weliswaar dat haar echtgenote beperkte financiële middelen heeft maar maakt geenszins aannemelijk dat zijzelf in haar land van herkomst geen inkomen kan verwerven om de reis van haar gezinsleden te bekostigen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in haar schrijven van 25 november 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst als “*eerder mailverkeer*”, stelt dat zij duidelijk een stabiele financiële situatie hebben zodat in die zin evenmin blijkt dat een bezoek in het land van herkomst volledig uitgesloten is.

De verzoekende partij betoogt dat wat contacten via sociale media betreft, dient te worden verwezen naar rechtspraak van het EHRM, dat het EHRM heeft aanvaard dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media, dat het daar ging om twee echtgenoten die zeer tijdelijk van elkaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen, dat dat volledig andere omstandigheden zijn dan in onderhavige zaak, dat het EHRM het gebruik van sociale media als uitoefening van gezinsleven tussen ouder en minderjarige kinderen heeft aanvaard, omdat de vader er geen bezwaar tegen had dat het gezinsleven op die manier zou uitgeoefend worden en daarmee instemde, wat hier niet het geval is, dat het EHRM tevens het gebruik van sociale media goedkeurde als vorm van uitoefening van het gezinsleven omdat het ging tussen een ouder en zijn meerderjarig kind, dat het EHRM bijgevolg nooit heeft beslist dat sociale media een fysiek samenleven kunnen vervangen voor een ouder en een minderjarig kind indien de ouder daarmee niet ingestemd had, dat de Raad heeft beslist dat het gebruik van sociale media niet als een vorm van gezinsleven kan beschouwd worden wanneer het gaat over een kind van één jaar, dat de verwerende partij bijgevolg concreet moet motiveren in functie van de leeftijd van haar zes kinderen, of het gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media, wat niet gebeurt, dat het EHRM heeft gesteld wat volgt: “*pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention*”, dat contacten per mail of per telefoon of sporadische bezoeken bijgevolg, tot bewijs van het tegendeel, haar recht om voortdurend fysiek contact te hebben met haar minderjarige kinderen niet kan vervangen.

De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst, heeft betrekking op het gebruik van sociale media in situaties die feitelijk verschillen van het onderhavige geval. Immers gaat het *in casu* om contact tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen die, zo blijkt uit de bestreden beslissing, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 15, 14, 12, 9 en 7 jaar oud waren, en waarbij de verzoekende partij niet instemt met het gebruik van moderne communicatiemiddelen terwijl de door de verzoekende partij aangevoerde rechtspraak handelt over het gebruik van sociale media tussen echtgenoten, tussen een ouder en zijn minderjarige kinderen waarbij de ouder instemde met de manier waarop het gezinsleven zou dienen te worden uitgeoefend, tussen een ouder en zijn meerderjarig kind en tussen een ouder en zijn eenjarig kind. Door naar voornoemde rechtspraak te verwijzen en voor te houden dat het EHRM nooit heeft beslist dat sociale media een fysiek samenleven kunnen vervangen voor een ouder en een minderjarig kind indien de ouder daarmee niet ingestemd had, toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd is met artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM om te stellen dat de verzoekende partij contacten met haar echtgenote en kinderen kan onderhouden, gebruikmakend van alle bestaande moderne communicatiemiddelen. Nu in de bestreden beslissing wordt toegelicht hoe oud de kinderen van de verzoekende partij zijn, maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd in functie van de leeftijd van haar kinderen. Waar de verzoekende partij nog meent dat contacten per mail of per telefoon of sporadische bezoeken, tot bewijs van het tegendeel, haar recht om voortdurend fysiek contact te hebben met haar minderjarige kinderen niet kan vervangen, maakt zij dit geenszins aannemelijk. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat maatregelen die het samenzijn tussen een ouder en een kind verhinderen een inmenging zijn op het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM – waarbij de Raad vaststelt dat *in casu* geenszins blijkt dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan het feit dat de bestreden beslissing een

inmenging vormt in het gezinsleven van de verzoekende partij – maar maakt geenszins aannemelijk dat deze inmenging *in casu* disproportioneel is, nu ook het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde in deze belangenafweging betrokken dient te worden.

Door te betogen dat de jeugdige leeftijd van de kinderen volgens de verwerende partij een integratie in Rusland zal vergemakkelijken, dat een geslaagde verhuis naar een ander land – waar ze nog nooit geweest zijn of waaraan ze geen herinneringen overhouden – en de daaropvolgende geslaagde integratie bijzonder afhangt van kind tot kind en niet zomaar doorgetrokken kan worden voor haar zes kinderen, dat het centrum van hun belangen hier in België ligt, slaagt de verzoekende partij er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, met name waar wordt gesteld dat aangezien beide ouders van oorsprong Russisch zijn het eveneens mogelijk is dat de kinderen ook voeling hebben behouden of ontwikkeld met de cultuur en de gesproken taal aldaar en dat zij eveneens contacten onderhielden met de grootouders in het land van herkomst en ooms en tantes, dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Rusland of elders zouden kunnen verderzetten, dat indien zij dit wensen de verzoekende partij vrijwillig kunnen vervoegen in het herkomstland, dat de echtgenote van de verzoekende partij en hun kinderen niet het voorwerp van deze beslissing uitmaken, dat de kinderen dus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, hun vriendschappelijke relaties kunnen onderhouden en hun vrijetijdsbestedingen kunnen blijven uitoefenen. De verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch dat er bepaalde omstandigheden zijn in hoofde van één of meerdere kinderen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, minstens gaat zij eraan voorbij dat het haar in het kader van haar hoorrecht toekwam om in haar schrijven van 5 januari 2021 toe te lichten welke concrete elementen de verwerende partij in het kader van artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet mee in rekening diende te nemen. De Raad merkt in dit verband op dat uit het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij van 5 januari 2021 blijkt dat, wat de kinderen van de verzoekende partij betreft, slechts wordt gewezen op hun samenwoning en hun schoolgaan in België, elementen die *in casu* werden betrokken in de beoordeling door de verwerende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde concrete elementen inzake de integratie van de kinderen niet in rekening heeft genomen noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Dezelfde bemerking geldt voor het betoog van de verzoekende partij dat haar kinderen onmogelijk kunnen aarden in Rusland, nu zij geen band hebben met dit land, dat vier van haar zes kinderen immers in België zijn geboren terwijl de twee oudste kinderen amper drie en bijna twee jaar oud waren, dat de twee oudste kinderen bijgevolg geen enkele herinnering aan Rusland hebben, dat ze alle zes de Belgische nationaliteit hebben, dat aangezien de vier kinderen nooit onderwijs hebben gevolgd in Rusland maar steeds in België naar school zijn gegaan, ze enkel Nederlands kunnen lezen en schrijven, niet Russisch, laat staan het aparte alfabet, dat er bijgevolg een bijzonder grote taal- en culturele kloof bestaat, dat zij al hun sociale en culturele banden hier hebben, dat namelijk vier van de zes kinderen nooit in Rusland zijn geweest en de twee oudste kinderen geen enkele herinnering aan Rusland hebben, dat de verwerende partij dan ook niet nagaat of de kinderen zelf Russisch kennen, vermits zij met haar en hun moeder Nederlands kunnen praten, dat er geen enkel element is dat ervoor pleit dat het in het belang van de kinderen zou zijn om in Rusland te gaan leven, dat het welzijn van de kinderen ervoor pleit om in België te mogen blijven, dat het verderzetten van het gezinsleven in Rusland in strijd is met het belang en het welzijn van de kinderen, dat alle kinderen steeds onderwijs in België hebben gevolgd, dat ze bijgevolg niet zomaar in het Russische onderwijssysteem kunnen aansluiten, dat ze in Rusland overigens een ander schrift hanteren, namelijk cyrillisch, hetgeen onbekend is voor de kinderen, dat, ter wijze van voorbeeld, de zoon ondertussen zestien jaar oud is, dat hij zich midden in zijn puberteit bevindt, dat hij hier in België zijn volledig eigen leven heeft opgebouwd, dat hij naar school gaat en de laatste jaren van het onderwijs afmaakt, dat hij een netwerk van vrienden en kennissen heeft, dat hij basketbal speelt, dat het frappant is om vast te stellen dat de verwerende partij het in het belang van het kind zou vinden dat deze jongen België verlaat en zijn vader vervoegt in Rusland. Het betoog is niet van die aard om voornoemde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, minstens gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat het haar toekwam om in het kader van het hoorrecht toe te lichten welke concrete elementen de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing mee in rekening diende te nemen. De Raad merkt op dat uit het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij van 5 januari 2021 geenszins blijkt dat die laatste heeft toegelicht dat haar kinderen onmogelijk kunnen aarden in Rusland, dat er een grote taalkloof en culturele kloof bestaat, dat de kinderen al hun sociale en culturele banden hier hebben of dat zij niet zomaar in het Russisch onderwijssysteem kunnen aansluiten. Bovendien gaat de verzoekende partij met haar betoog tevens voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit

blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij en hun kinderen niet het voorwerp van deze beslissing uitmaken, dat de kinderen dus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, hun vriendschappelijke relaties kunnen onderhouden en hun vrijetijdsbestedingen kunnen blijven uitoefenen, vaststellingen die geenszins door de verzoekende partij worden weerlegd.

Gelet op het voorgaande en op voormelde motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet voorhouden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geen rekening werd gehouden met het in overweging nemen van het hoogste belang van het kind en de afweging die concreet moet worden gemaakt tussen het beweerde gevaar voor de openbare orde en het belang voor de Belgische samenleving om de openbare orde te waarborgen enerzijds en het hoogste belang van de minderjarige kinderen anderzijds, wat een doorslaggevende rol moet spelen in het nemen van de beslissingen noch dat de motivering waarbij melding wordt gemaakt van de familiale belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij gesteld wordt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en de maatregel nodig is om de bescherming van de openbare orde te verzekeren, niet afdoende is omdat niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met het hoogste belang van de minderjarige kinderen, noch dat het hoger belang van het kind vermeld wordt maar vervolgens uitsluitend wordt ingegaan op het feit dat ernstige redenen van openbare orde de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken, noch dat de verwerende partij in haar overwegingen zelfs geen oog heeft voor het primordiaal belang van het kind.

Door erop te wijzen dat het behoud van eenheid van het gezin, wat een belang van de kinderen vormt, pleit voor de mogelijkheid voor haar om in België te blijven, toont zij geenszins aan dat de belangenafweging die werd gemaakt in de bestreden beslissing en waarbij de belangen van de kinderen wel degelijk in ogenschouw werden genomen disproportioneel is.

3.3.14. De beweringen van de verzoekende partij dat zij gedurende deze voorgaande en huidige beslissingen en procedures verder haar gezinsleven heeft uitgebouwd, haar verantwoordelijkheid als vader ten aanzien van haar Belgische kinderen heeft genomen en ook dit verder wil blijven doen, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij en omtrent het hoger belang van haar kinderen.

Uit voormelde vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet op een correcte wijze de balans heeft gemaakt tussen de belangen van haar en haar gezin en de belangen van de overheid.

3.3.15. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dient in het licht van haar privéleven criterium (10) in acht te worden genomen, met name de hechtheid van haar sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met haar land van herkomst. De Raad merkt op dat eveneens criterium (2), met name de duur van het verblijf in het gastland, in het licht van het privéleven relevant is.

In het kader van het hoorrecht werd de verzoekende partij geïnformeerd dat de verwerende partij rekening houdt met de duur van haar verblijf op het grondgebied van het Rijk, met haar *“economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk”* en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. De verzoekende partij wees in dit verband op een werkbepoofte die zij van M. heeft ontvangen en stelt dat zij er op 11 januari 2021 mag beginnen werken.

In de bestreden beslissing wordt over voornoemde elementen gemotiveerd als volgt:

“Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, kan opgemerkt worden dat betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag d.d. 10.01.2008 verklaarde dat hij het Rijk diezelfde dag is binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene nog een sociaal en/of familiaal netwerk heeft waar hij op kan terugvallen. Temeer nu blijkt uit het administratieve dossier dat er nog familieleden van hem en van zijn echtgenote in het land van herkomst verblijven. Naar aanleiding van het onderzoek dd. 01.12.2020 werden enkel loonfiches van betrokkenes echtgenote voorgelegd en een begeleidend schrijven van betrokkenes raadsman. De DVZ werd niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Betrokkene legde in het verleden ook nog stukken voor, namelijk: een bevestigingsmail van de start van opleiding en tewerkstelling in M. (...) op naam van zijn echtgenote, bijhorende opleidingsovereenkomst alsook een arbeidsovereenkomst van M. (...) voor week 47 op naam van betrokkenes echtgenote, schoolattesten van de kinderen S. (...), R. (...), A. (...), B. (...) voor schooljaar 2019 – 2020, en schoolrapporten van U.

(...) en K. (...) voor 2019 – 2020 en attesten van de sportclub V. (...) op naam van de kinderen U. (...) en A. (...). De raadsman vermeldde in haar begeleidend schrijven dd. 05.01.2021 dat het, gelet op de schoolvakantie, niet mogelijk was om reeds recente schoolattesten voor te leggen, hetgeen aannemelijk is. Bij alle voorgelegde stukken dient opgemerkt te worden dat geen van deze stukken betrekking hebben op betrokkene zelf. De attesten zijn een pluim op de hoed van de gezinsleden van betrokkene: het ganse gezin doet duidelijk zijn best om te integreren, maar van betrokkene zelf kan dit jammer genoeg niet blijken. Het loutere feit dat betrokkene 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch legde hij bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Met betrekking tot de stelling van betrokkenes raadsman dat betrokkene de twee zoons vergezelt naar de bokscub en een belangrijke rol inneemt in hun leven bij de uitoefening van deze sport wordt niets voorgelegd. Er kan enkel blijken dat de zoons U. (...) en A. (...) zijn ingeschreven in de sportclub.

Voor wat de economische integratie betreft legt betrokkene loonfiches op naam van zijn echtgenote voor. Uit deze stukken blijkt dat zij betrokkene en de 6 kinderen ten laste te heeft, mevrouw dient dus geheel in het levensonderhoud van haar gezin te voorzien, en doet dit klaarblijkelijk reeds sinds jaar en dag. Uit nazicht in Dolsis immers blijkt dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld sinds 19.12.2017. Verder kan daar ook uit blijken dat betrokkene gedurende zijn gehele verblijf in België heel weinig tewerkgesteld is geweest (nl. in volgende periodes: 16.11.2009 - 23.12.2010; 08.12.2014 - 20.08.2015; 17.11.2015 - 06.06.2016; 25.09.2017 - 19.12.2017). Op een verblijf van 13 jaar kan een tewerkstelling van in totaal 4 jaar, dewelke regelmatig werd onderbroken, bezwaarlijk blijken geven van een doorgedreven economische integratie. In het begeleidend schrijven van betrokkenes raadsman staat te lezen dat betrokkene een werkbelofte zou ontvangen hebben van M. (...) en hij er aan de slag zou kunnen. Indien betrokkene deze daadwerkelijk ontvangen heeft, is niet duidelijk waarom het document niet ter staving werd voorgelegd. Bovendien kan opgemerkt worden dat in 2019 eveneens een zogeheten werkbelofte werd voorgelegd waar betrokkene uiteindelijk, ondanks zijn legale verblijf en daarmee gepaard gaande onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt, niets mee blijkt aangevangen te hebben. Er werd geen duiding gegeven waarom die tewerkstelling niet is doorgegaan. Verder kan opgemerkt worden dat het toch opvallend is dat betrokkene zijn laatste tewerkstelling dateert van december 2017, dit terwijl betrokkene zijn verblijfsrecht pas werd beëindigd op 28.06.2018 en hij ook toegang had tot de arbeidsmarkt in de periode waarin hij in het bezit was van een AI en hij onder bijlage 35 stond.

Tot slot kan worden opgemerkt dat betrokkene op economische actieve leeftijd is, en hij de werkervaringen waarnaar hij in België zou moeten teruggrijpen, eveneens kan aanwenden in het land van herkomst. Uit niets in het dossier kan blijken dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Indien betrokkene alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat hij naliet dit aan te tonen.

Gelet op de duurtijd van betrokkenes verblijf, het gebrek aan andere concrete elementen die wijzen op (intense) sociale, culturele en professionele banden met België, alsook de veroordeling voor zeer ernstige feiten kan niet worden aangenomen dat betrokkene dermate geïntegreerd is in onze maatschappij dat het het beëindigen van zijn verblijfsrecht zou kunnen verhinderen. Wel integendeel, uit betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, is gebleken dat hij een gevaar voor de samenleving vormt (arrest 220 720 dd. 03.05.2019 van de RVV, p. 12). Er kan heden tout court niet blijken dat betrokkene de kans die hij kreeg met het opnieuw verkrijgen van het verblijfsrecht met beide handen zou gegrepen hebben en voormelde beoordeling door de Raad zou bijgesteld kunnen worden.”

De verzoekende partij betoogt dat zij op dertigjarige leeftijd in 2008 naar België is gekomen en hier bijgevolg sinds dertien jaar verblijft, dat de verwerende partij verwijst naar het feit dat haar ouders nog in Rusland wonen, dat haar moeder nochtans overleden is eind november, aangetoond door het overlijdensattest, dat het echter onmogelijk was om in deze korte termijn het attest voor te leggen, dat zij bij brief van de verwerende partij van 1 december 2020, aan haar ter kennis gegeven op 21 december 2020, werd uitgenodigd om alle documenten die nuttig zijn voor haar dossier over te maken binnen de 15 dagen na betekening, dat hoewel haar raadvrouw de verwerende partij had verzocht om enig uitstel te verlenen van de termijn om die nuttige documenten over te maken, de verwerende partij twee dagen later de bestreden beslissing heeft genomen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij van 5 januari 2021 niet blijkt dat die laatste haar langdurig verblijf in België heeft toegelicht of heeft gewezen op het overlijden van haar moeder noch dat zij heeft gesteld dat zij later nog stukken in dit verband zou

overmaken. Uit voornoemd schrijven blijkt immers slechts dat de verzoekende partij de relevante documenten zo snel mogelijk aan de verwerende partij zal overmaken, waarbij zij verduidelijkt dat het onder andere gaat om de schoolattesten van de kinderen, een attest samenstelling gezin en een werkbeploofte. Het betoog van de verzoekende partij dat het onmogelijk was om in deze korte termijn het overlijdensattest op naam van haar moeder voor te leggen en dat zij verzocht had om enig uitstel te verlenen van de termijn om die nuttige documenten over te maken, is in dit verband dan ook niet dienstig. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij de verwerende partij uitdrukkelijk om uitstel verzocht, doch enkel, het weze herhaald, in het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij van 5 januari 2021 aangeeft dat zij de relevante documenten zo snel mogelijk zal overmaken, waarbij zij verduidelijkt dat het onder andere gaat om de schoolattesten van de kinderen, een attest samenstelling gezin en een werkbeploofte.

Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat het foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag van 10 januari 2008 verklaarde dat zij het Rijk diezelfde dag is binnengekomen, dat de verzoekende partij derhalve het overgrote deel van haar leven elders dan in België heeft doorgebracht, dat het daarom redelijk is te stellen dat zij nog een sociaal en/of familiaal netwerk heeft waar zij op kan terugvallen, temeer nu blijkt uit het administratieve dossier dat er nog familieleden van haar en van haar echtgenote in het land van herkomst verblijven. Het gegeven dat de moeder van de verzoekende partij intussen overleden is, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat zij in de loop van dertien jaar verblijf noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten en bijgevolg een privéleven heeft ontwikkeld, dat in dat geval trouwens een privéleven wordt vermoed aanwezig te zijn, dat hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd, slaagt zij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, met name waar er wordt gesteld dat de verwerende partij niet in het bezit werd gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt, dat het ganse gezin duidelijk zijn best doet om te integreren maar dat dit van de verzoekende partij zelf jammer genoeg niet kan blijken, dat het loutere feit dat de verzoekende partij dertien jaar in het Rijk verblijft op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, dat de verzoekende partij geen enkel element aanbracht waaruit blijkt dat zij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voorlegde, dat niets wordt voorgelegd betreffende de stelling van de raadsman dat de verzoekende partij haar twee zoons vergezelt naar de bokscub, dat de verzoekende partij niet meer is tewerkgesteld sinds 19 december 2017 en dat indien de verzoekende partij alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, de verzoekende partij naliet dit aan te tonen.

Er wordt niet ontkend dat er sprake is van een zekere vorm van integratie en privéleven in België, doch erop gewezen dat een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden niet wordt aangetoond door het louter wijzen op een verblijf van dertien jaar. In de mate dat de verzoekende partij meent dat het privéleven wordt vermoed aanwezig te zijn, herinnert de Raad haar eraan dat het haar toekwam om een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. In het kader van het hoorrecht bleef zij hierin in gebreke. Evenmin toont zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat zij omwille van haar sociale contacten, die zij tevens nalaat toe te lichten, een beschermingswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt verder opnieuw dat haar raadvrouw de verwerende partij had aangeschreven om de termijn van vijftien dagen om alle nuttige documenten over te maken die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot einde van verblijf, te verlengen, dat in dit schrijven werd uiteengezet waarom een uitstel werd verzocht, namelijk door een combinatie van de schoolvakantie, de feestdagen, de korte termijn en de pandemie, dat dit verzoek onbeantwoord bleef, dat de verwerende partij twee dagen na het verstrijken van de termijn reeds de bestreden beslissing nam, dat zij onder andere wenste aan te tonen dat zij voldoende kennis van de Nederlandse taal heeft, dat dit onvermijdelijk blijkt uit de samenloop van omstandigheden, dat zij immers samenwoont met zeven mensen die vloeiend Nederlands spreken in Tessengerlo, gelegen in het Nederlands taalgebied waar ze uitsluitend Nederlands spreken, dat aldus een kennis Nederlands vereist is voor het reilen en zeilen van het dagelijkse leven, dat zij daarnaast de kinderen naar school en naar de buitenschoolse activiteiten brengt, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij, dat zij in deze omgang contact

heeft met leerkrachten en opvoeders, die geen Russisch spreken maar wel Nederlands, dat stukken in het administratief dossier wijzen op een kennis Nederlands, namelijk het bericht van de gevangenisdirecteur van 19 maart 2013 en van 25 april 2014 aan het ministerie van binnenlandse zaken, waarop, onder de nationaliteit, de taal staat vermeld, met name Nederlands, dat zij onder andere een attest van het OCMW van Tessenderlo, van het ACV Limburg en van VDAB wenste toe te voegen waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt, dat uit het laatste attest ook blijkt dat zij ingeschreven is als werkzoekende en op zoek is naar werk, dat de verwerende partij deze elementen nodig had om op zorgvuldige wijze de bestreden beslissing te kunnen nemen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat zij de verwerende partij uitdrukkelijk verzocht om de termijn van vijftien dagen om alle nuttige documenten over te maken die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot einde van verblijf, te verlengen. In het schrijven van 5 januari 2021 van de raadsvrouw van de verzoekende partij wordt enkel gesteld *“De periode van de feestdagen in combinatie met de schoolvakantie heeft ervoor gezorgd dat het verzamelen van de documenten iets langer duur dan verwacht. De relevante documenten zullen we u zo snel mogelijk overmaken, o.a. de schoolattesten van de kinderen, attest samenstelling gezin en de werkbelofte van de heer D. (...)”*.

Uit de voorliggende stukken blijkt niet dat de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds wees op haar kennis van de Nederlandse taal noch op het gegeven dat zij geen financiële steun ontvangt of dat zij ingeschreven is als werkzoekende en op zoek is naar werk. In het schrijven van de raadsvrouw van de verzoekende partij van 5 januari 2021 wordt immers slechts gewezen op de werkbelofte die de verzoekende partij van M. heeft ontvangen. Uit wat volgt, zal blijken dat de verwerende partij deze werkbelofte heeft beoordeeld en mee in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Wat de overige elementen betreft, met name haar taalkennis, het gebrek aan financiële steun en haar inschrijving als werkzoekende, wijst de Raad erop dat deze gegevens en de stukken die hieromtrent worden voorgelegd pas voor het eerst worden naar voor gebracht in onderhavige procedure. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om de relevante stavingstukken voor te leggen binnen de vijftien dagen, kan er nog steeds worden aangenomen dat de verzoekende partij reeds op vernoemde elementen had kunnen wijzen in haar schrijven van 5 januari 2021, minstens toont zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan. Er blijkt aldus niet dat zij werd verhinderd om hieromtrent verklaringen af te leggen. De vaststelling dringt zich op dat, nu hieromtrent geen gegevens of stukken voorlagen bij het bestuur, de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het is aldus niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij geen enkel element aanbracht waaruit blijkt dat zij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voorlegde. Het betoog van de verzoekende partij dat haar voldoende kennis van de Nederlandse taal onvermijdelijk blijkt uit de samenloop van omstandigheden, dat zij immers samenwoont met zeven mensen die vloeiend Nederlands spreken in Tessenderlo, gelegen in het Nederlands taalgebied waar ze uitsluitend Nederlands spreken, dat aldus een kennis Nederlands vereist is voor het reilen en zeilen van het dagelijkse leven, dat zij daarnaast de kinderen naar school en naar de buitenschoolse activiteiten brengt, dat zij in deze omgang contact heeft met leerkrachten en opvoeders, die geen Russisch spreken maar wel Nederlands, dat stukken in het administratief dossier wijzen op een kennis Nederlands, namelijk het bericht van de gevangenisdirecteur van 19 maart 2013 en van 25 april 2014 aan het ministerie van binnenlandse zaken, waarop, onder de nationaliteit, de taal staat vermeld, met name Nederlands, doet aan voormeld motief geen afbreuk. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat haar taalkennis, het gebrek aan financiële steun en haar werkbereidheid wijzen op een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, noch minder dat omwille van voormelde elementen niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat *in casu* de persoonlijke belangen van de verzoekende partij geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat, indien zij deze elementen alsnog had kunnen voorleggen aan de verwerende partij, de belangenafweging anders zou zijn geweest. De Raad merkt ten overvloede nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar taalkennis, gebrek aan financiële steun en haar werkbereidheid haar zouden verhinderen om terug te kunnen keren naar het land van herkomst.

Wat haar economische integratie betreft, betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat zij in het verleden heeft gewerkt en dat zij opnieuw zou kunnen beginnen werken alsook de periodes worden benadrukt waarin de echtgenote alleen heeft ingestaan voor het

levensonderhoud van de kinderen, dat de verwerende partij nalaat in rekening te brengen dat zij hiertoe ook heeft bijgedragen, daar zij verschillende jaren heeft gewerkt, dat zij dus ook bijgedragen heeft aan de kosten van de kinderen, dat het onderhoud van het gezin, meer bepaald van de kinderen, niet alleen uit een financieel aspect maar eveneens uit de opvoeding van de kinderen bestaat, met name hen naar school en allerlei buitenschoolse activiteiten brengen, hun eten geven, voor hen zorgen, hun gezondheid, hun voorkomen, hun studies, enzovoort, dat hierover minder kritiek geuit zou worden indien de situatie omgekeerd zou zijn, namelijk indien de vrouw zou thuis blijven om voor de kinderen te zorgen en de man zou werken, dat de verwerende partij aldus onterecht van mening is dat de tewerkstelling niet voldoende is om een economische integratie aan te tonen, dat zij bovendien bereid is om opnieuw te werken, dat zij een werkbelofte heeft om eveneens bij M. te werken.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar economische activiteiten evenals met de werkbelofte van M. doch oordeelde dat de verzoekende partij loonfiches voorlegt op naam van haar echtgenote, dat uit deze stukken blijkt dat zij de verzoekende partij en de zes kinderen ten laste heeft, dat zij dus geheel in het levensonderhoud van haar gezin dient te voorzien en dit klaarblijkelijk reeds doet sinds jaar en dag, dat uit nazicht in Dolsis immers blijkt dat de verzoekende partij niet meer is tewerkgesteld sinds 19 december 2017, dat daar ook uit kan blijken dat de verzoekende partij gedurende haar gehele verblijf in België heel weinig tewerkgesteld is geweest, namelijk in de volgende periodes: van 16 november 2009 tot 23 december 2010, van 8 december 2014 tot 20 augustus 2015, van 17 november 2015 tot 6 juni 2016, van 25 september 2017 tot 19 december 2017, dat op een verblijf van meer dan dertien jaar een tewerkstelling van in totaal vier jaar, dewelke regelmatig werd onderbroken, bezwaarlijk blij kan geven van een doorgedreven economische integratie, dat in het schrijven van de raadsman van de verzoekende partij staat te lezen dat zij een werkbelofte zou ontvangen hebben van M. en dat zij er aan de slag zou kunnen, dat indien zij deze daadwerkelijk ontvangen heeft, niet duidelijk is waarom het document niet ter staving werd voorgelegd, dat bovendien kan opgemerkt worden dat in 2019 eveneens een zogeheten werkbelofte werd voorgelegd waar de verzoekende partij uiteindelijk, ondanks haar legale verblijf en de daarmee gepaard gaande onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt, niets mee blijkt aangevangen te hebben, dat er geen duiding werd gegeven waarom die tewerkstelling niet is doorgegaan, dat het toch opvallend is dat de laatste tewerkstelling van de verzoekende partij dateert van december 2017, terwijl het verblijfsrecht van de verzoekende partij pas werd beëindigd op 28 juni 2018 en zij ook toegang had tot de arbeidsmarkt in de periode waarin zij in het bezit was van een attest van immatriculatie en zij onder bijlage 35 stond. De verzoekende partij is het oneens met deze motieven maar weerlegt noch ontkracht deze met haar betoog. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar zij verder stelt dat het onderhoud van het gezin, meer bepaald van de kinderen, niet alleen uit een financieel aspect maar eveneens uit de opvoeding van de kinderen bestaat, met name hen naar school en allerlei buitenschoolse activiteiten brengen, hun eten geven, voor hen zorgen, hun gezondheid, hun voorkomen, hun studies, enzovoort, dat hierover minder kritiek geuit zou worden indien de situatie omgekeerd zou zijn, namelijk indien de vrouw zou thuis blijven om voor de kinderen te zorgen en de man zou werken, beperkt ze zich tot een algemeen betoog waarmee ze geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt of ontkracht. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tevens wordt gesteld dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de moeder van de kinderen niet (meer) in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg, bijvoorbeeld wat de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding betreft, verder, desgevallend tijdelijk, alleen te dragen, dat zij dit immers heden ook doet, dat het gegeven dat de verzoekende partij de twee zonen vergezelt naar de bokscub niet wordt gestaafd door stukken waardoor het gesolliciteerd karakter van deze stelling niet kan worden uitgesloten, dat de verzoekende partij de kinderen soms naar school brengt en zij ze ook soms afhaalt, wat impliceert dat het merendeel van de keren iemand anders de kinderen van en naar school brengt en dat er niets werd voorgelegd om daadwerkelijk aan te tonen dat er een hechte relatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen, met bijvoorbeeld foto's, begeleiding bij doktersbezoeken en dergelijke meer. Aldus blijkt dat de verwerende partij niet alleen rekening heeft gehouden met het financieel aspect doch ook met de andere elementen waaruit de opvoeding van kinderen bestaat. De verzoekende partij slaagt er, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet in om voornoemde motieven te weerleggen. Het betoog dat hierover minder kritiek geuit zou worden indien de situatie omgekeerd zou zijn, namelijk indien de vrouw zou thuis blijven om voor de kinderen te zorgen en de man zou werken, is dan ook niet dienstig en tevens een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de economische integratie slechts één aspect is van haar privéleven kan zij gevolgd worden doch blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan, dat de verwerende partij zich bij het beoordelen van het privéleven en het maken van een belangenafweging in dit kader, heeft beperkt tot het in overweging nemen van de mate van economische integratie.

Met de stelling dat de *“motivering volgens dewelke verzoeker, gezien deze sociale contacten en culturele integratie niet echt genegen is, (...) opnieuw erg moraliserend (is) en bijgevolg niet pertinent”*, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende de sociale en culturele integratie en betreffende het privéleven, in het licht van artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat het een waardeoordeel is om te stellen dat de enige veroordeling allerminst getuigt van een gezonde integratie in de Belgische samenleving, merkt de Raad op dat geenszins in de motieven van de bestreden beslissing valt te lezen dat de veroordeling van de verzoekende partij allerminst getuigt van een gezonde integratie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde elementen van het privéleven in rekening werden gebracht doch dat de verwerende partij oordeelde dat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij dermate geïntegreerd is in onze maatschappij dat het beëindigen van haar verblijfsrecht zou kunnen verhinderen. Voornoemd betoog is dan ook niet dienstig. In zoverre de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat dit niet het maken van een balans uitmaakt, dat de verwerende partij concreet het ene tegen het andere moet afwegen, wat niet gebeurd is, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Immers blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij in het licht van het privéleven onder meer de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, evenals de hechtheid van haar sociale, culturele en familiebanden met België en met Rusland en haar economische integratie in acht heeft genomen doch heeft geoordeeld dat gelet op de duurtijd van het verblijf van de verzoekende partij, het gebrek aan andere concrete elementen die wijzen op intense sociale, culturele en professionele banden met België, alsook de veroordeling voor zeer ernstige feiten niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij dermate geïntegreerd is in onze maatschappij dat het beëindigen van haar verblijfsrecht zou kunnen verhinderen, dat integendeel, uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, is gebleken dat zij een gevaar voor de samenleving vormt.

De verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en met artikel 44bis van de Vreemdelingenwet *“niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong, gezien verzoeker niet op nuttige wijze zich hierover heeft kunnen uitspreken”* noch dat de verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken tussen de belangen van de verzoekende partij en die van de overheid.

3.3.16. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij een aantal van de Boultif/Üner-criteria ten onrechte niet heeft onderzocht dan wel *“op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft”*. Zij maakt met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging.

Door louter te stellen dat het bovendien vaak gaat om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt, maakt de verzoekende partij dit, nog daargelaten de vaststelling dat zij niet verduidelijkt welke motieven speculaties en niet-verifieerbare beweringen betreffen, geenszins aannemelijk en gaat zij eraan voorbij dat het haar toekwam om in het kader van het hoorrecht concrete elementen aan te voeren waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Met haar betoog toont zij niet aan dat de voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het afwegen van de belangen van de verzoekende partij en deze van de maatschappij precies en grondig is gebeurd. De verzoekende partij heeft zeer ernstig de openbare orde geschonden en is actueel een gevaar voor de openbare orde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de maatregel, rekening houdend met alle belangen, niet disproportioneel is. Ter gelegenheid van het verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in het tegendeel aannemelijk te maken.

3.3.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel blijkt aldus niet.

3.3.18. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet op voldoende wijze een evenwichtsoefening en een onderzoek naar dit evenwicht heeft uitgevoerd.

Met de uiteenzetting van het derde en vierde middel wordt een schending van de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet dan ook niet aangetoond.

3.3.19. Er blijkt verder niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt dat er *in casu* sprake is van een kennelijke appreciatiefout of van machtsoverschrijding.

3.3.20. Het derde middel en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER